

๒๒ พฤศจิกายน วัน เดือน

๑๒ นาฬิกา
๑ วัน ๑ เดือน

เพทายโกนจา

เขียน

๑๒ นาฬิกา

๑ วัน ๑ เดือน

เรื่อง : เพทายโกนจา

ภาพ : BabyBunny

วรรณกรรมเยาวชนแนวสืบสวนสอบสวน สำหรับเยาวชน ๑๔ ปีขึ้นไป
ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๓/
ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อนุสรณ์ ดีไหว้

ขอบคุณ อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

ผศ. รพีพร (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ.ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

อ.ดร. พิชญ์ นิลรุ่งรัตน์

ติดต่อ

เบอร์โทรศัพท์ : ๐๙๒ ๕๔๖ ๖๘๘๓

อีเมล : bootsarkamwork@hotmail.com

คำนำผู้เขียน

เพิ่มหน้าปัดนาฬิกามีตัวเลขตั้งแต่ ๑ ถึง ๑๒ ทั้งเที่ยงคืน และเที่ยงวัน เป็นเวลาที่เข็มสั้นและเข็มายาวบรรจบกันที่เลข ๑๒ เที่ยงวันเป็นเวลาแห่งการสืบหาความจริง และร่องรอยที่ “เด็กสาว” คนหนึ่งทิ้งไว้ ส่วนเที่ยงคืนเป็นเวลาที่สรรพสิ่งรอบกายนิ่งสนิทคล้ายถูกมนตร์สะกด ความเย็นเยียบเข้าปกคลุมรัตติกาล ก่อนช่วงเวลาของคนกลุ่มหนึ่งจะสลับเปลี่ยนกัน

๑ วันในระยะเวลาของเธอ ไม่เท่ากับ ๑ วันของเขา

๑ เดือนในระยะเวลาของเขา ไม่เท่ากับ ๑ เดือนเธอ

ขอต้อนรับสู่เรื่องราวการหายตัวไปของเด็กสาวคนหนึ่ง ที่ถูกห้วงเวลากลิ่นกิน มีคนพยายามตามหาความจริง สุดท้ายแล้วพวกเขาก็เข้าใจว่า “ความบังเอิญไม่มีอยู่จริง”

ผู้เขียนได้รับแรงบันดาลใจจากการอ่านวรรณกรรมสืบสวนสอบสวนของนักเขียนหลาย ๆ ท่าน ทั้งยังมีความสนใจในวรรณกรรมแนวนี้เป็นทุนเดิม จึงอยากท้าทายตัวเอง และก้าวผ่านขีดจำกัดเดิม ๆ ด้วยการสร้างสรรค์วรรณกรรมสืบสวนสอบสวนสักเล่มหนึ่ง ที่เป็นวรรณกรรมไทยแท้ โดยฝีมือนักเขียนไทย

วรรณกรรมสืบสวนสอบสวนมีมากมายในท้องตลาด แต่ถึงอย่างนั้น วรรณกรรมเยาวชนสืบสวนสอบสวนที่เป็นของไทยยังมีน้อย อีกทั้งความหลากหลาย ก็ยังน้อยกว่าวงการวรรณกรรมสืบสวนสอบสวนของประเทศอื่น ๆ มาก

ดังจะเห็นได้ว่าวรรณกรรมแนวนี้นั้นต้องตลาดของประเทศไทย
เป็นวรรณกรรมแปลเสียส่วนใหญ่

ผู้เขียนจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ทุกคนที่เข้ามาอ่าน จะได้รับ
ประสบการณ์แปลกใหม่ ความจรรโลงใจ ความตื่นเต้นระทึกใจ จาก
วรรณกรรมสืบสวนสอบสวนไทย

๑๒ นาฬิกา

๑ วัน ๑ เดือน

เพทายโกนจา

๑๒ นาฬิกา

๑ วัน ๑ เดือน

เป็นวรรณกรรมสืบสวนสอบสวนที่ไร้กฎเกณฑ์

สามารถเริ่มอ่านบทใดก่อนก็ได้ แต่ขอให้ปิดจบที่บทที่ ๔

๑๒ นาฬิกา ๑ วัน ๑ เดือน อันเป็นจุดจบ และบทสรุปของเรื่องราว

ทั้งหมด...

๑๖ นางพิก
๑ วัน
เจ็ด

บทที่ ๑
กุลนิดา

ตั้งแต่เมื่อไรไม่อาจรู้ได้ที่บรรยากาศบนโต๊ะอาหารของครอบครัว**ตั้งเนรมิต**ไม่เคยครึกครื้นอย่างแต่ก่อน หรืออาจเป็นเพราะหัวหน้าครอบครัวไม่ได้อยู่รับประทานอาหารเย็นด้วยกันหลายมื้อแล้ว เพราะงานล้นมือ ความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูกสาวคู่วิวเหมือนปกติ ไม่มีปัญหาใด แต่ลึก ๆ แล้วใครเล่าจะรู้ว่าเกิดความระหองระแหง และความน้อยเนื้อต่ำใจในตัวของเด็กสาววัยสิบห้าปีมาเพียงใด **กุลนิดา** เป็นลูกสาวคนเดียวของที่บ้าน เธอเกิดมาท่ามกลางความปิติยินดีของพ่อแม่ และเหล่าญาติ ไม่มีใครคิดว่าพ่อกับแม่ของเธอจะสามารถมีลูกได้อีก เพราะตอนที่แม่ตั้งท้องเธอก็อายุปาเข้าไปห้าสิบปีแล้ว อีกทั้งเธอยังเป็นท้องแรก และท้องเดียว เมื่อโตขึ้นจนพอรู้ความกุลนิดาจึงเริ่มรู้สึกถึงความแปลกแยกในกลุ่มเพื่อน

“แม่เล่าเรื่องสมัยเด็กให้หนูฟังหน่อยได้ไหมคะ มีการบ้านวิชาภาษาไทยให้เขียนเรียงความเรื่องชีวิตในชนบท แม่เคยบอกว่าแม่เป็นคนสุพรรณบุรีนี่คะ ที่นั่นเป็นอย่างไรบ้างคะ” เด็กสาวเอ่ยถามขึ้นเพื่อทำลายความเงียบบนโต๊ะอาหาร ช่วงนี้เธอไม่ค่อยคุยกับแม่ ถึงแม้ว่าแม่จะพยายามชวนเธอคุยแล้วก็ตาม เหตุเพราะเธอรู้สึกว้าเหว่ไม่สนใจ เวลาหลังเลิกเรียน เพื่อน ๆ ในกลุ่มของเธอมักถูกที่บ้านโทรตามให้รีบกลับบ้าน หรือบางครั้งก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปข้างนอกในวันหยุด แต่เธอกลับเป็นคนเดียวที่ไม่ว่าอยากทำอะไร หรือไปเที่ยวที่ไหน ก็จะไม่ถูกที่บ้านตามตัว แม่ทำเพียงโทรมาหาแล้วถามว่าไปที่ไหน ไปอย่างไร จะกลับเมื่อไร มีเงินติดตัวพอไหม และไม่ชักใช้जूจื้ออะไรเธอต่อ มันทำให้เธอคิดว่าการมีอิสระแบบนี้เป็นเรื่องจริงจังหรือไม่ เพราะเธอรู้สึกแปลกแยกเหมือนแกะดำ เธออยากเหมือนเพื่อน กุลมักเป็นคนสุดท้ายที่กลับบ้านเมื่อไปเที่ยวกับเพื่อน เพราะที่บ้านให้อิสระ และต้องออกไปเที่ยวตามลำพังบ่อยครั้ง

เพราะเพื่อนไม่สามารถออกมาด้วยได้ ซึ่งบางครั้งกุลก็รู้สึกเหงา แต่ไม่ได้เอ่ยปากชวนแม่มาด้วยกัน เพราะการไปเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนต่างจากการออกไปเที่ยวกับแม่อยู่แล้ว

“แล้วน้องกุลอยากรู้เรื่องไหนลูก เมื่อก่อนสมัยแม่เด็ก ๆ มีเรื่องให้เล่าเยอะมาก”

“จ้ะ ทำไมแม่ถึงซื้อมลเหรอคะ ใครตั้งชื่อให้แม่เหรอ แล้วคนแถว ๆ นั้นเขาชื่อประมาณนี้กันหมดไหมคะ” มือสองข้างที่จับซ้อนล้อมของหญิงวัยกลางคนหยุดชะงักก็แล้วนั่งเงียบไปครู่หนึ่งอย่างครุ่นคิด

“แม่ก็ไม่แน่ใจนะจ๊ะ ถ้าคนซื้อมลก็อาจจะมียะอะก็ได้ แต่ถ้าพูดถึงชื่อจริงคงไม่ซ้ำกับใคร เพราะชื่อคนเรานั้นก็ต้องเป็นเอกลักษณ์ของคนนั้นใช่ไหมจ๊ะ คุณพ่อของแม่เป็นคนตั้งชื่อนี้ให้เลยนะ”

“คุณตาเป็นคนตั้งชื่อให้เหรอคะ”

“ใช่จ๊ะ ตอนเด็ก ๆ แม่มีชนมากเลยนะ ชนกว่าน้องกุลอีก ชอบหนีออกไปวิ่งเล่นนอกบ้านบ้าง เล่นซ่อนหาบ้าง ส่วนใหญ่ก็เล่นคนเดียว เพราะพี่ไม่ค่อยเล่นด้วย แม่ถึงเข้าใจน้องกุลมาก ๆ ถ้าน้องกุลอยากจะทำอะไรก็ไปเที่ยวกับเพื่อน” กุลนิดานิ่งเงียบคิดบางอย่างสักระยะ เธอไม่เคยรู้มาก่อนว่าแม่มีพี่สาว คิดเอาเองมาเสมอว่าแม่เป็นลูกคนเดียว เพราะแม่ไม่เคยเอ่ยถึงมาก่อน กุลจดจ่อกับภูมิหลังของแม่มากกว่าสาเหตุว่าทำไมแม่ถึงให้อิสระเธอมากกว่าเพื่อนคนอื่น

“แม่มีพี่สาวด้วยเหรอคะ ทำไมหนูไม่เคยเจอคุณป้าเลย”

“ใช่จ๊ะ แต่ว่าไม่ได้เจอกันนานแล้ว เราอยู่คนละที่”

“แต่ก็ไปหากันได้นี่คะ”

“แม่ว่าเรารีบกินข้าวดีกว่านะจ๊ะ น้องกุลจะได้ขึ้นไปทำการบ้านต่อ” เด็กสาวหันมุยลงทันทีเมื่อผู้เป็นแม่ดับบทสนทนา เธอเดาออกมาว่า

แม่ไม่อยากจะพูดถึงเรื่องราวสมัยเด็กของตัวเอง เพราะทุกครั้งที่เธอเริ่มชักใช้มากขึ้น ก็มักถูกไล่ให้ไปทำอย่างอื่น หรือเปลี่ยนหัวข้อสนทนาคือ ๆ เป็นประจำ

“ทำไมแม่ชอบเปลี่ยนเรื่องอยู่เรื่อยเลย หนูแค่อยากฟังเรื่องของแม่บ้าง แต่แม่ไม่เคยเล่าให้หนูฟังเลยสักครั้ง พอหนูเริ่มถามมากขึ้น แม่ก็ตัดจบหนู ไล่หนูไปทำอย่างอื่น หนูไม่ได้อยากไปทำอย่างอื่นนี่คะ หนูแค่อยากคุย อยากรู้เรื่องของแม่บ้าง” เด็กสาวเอ่ยขึ้นด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ เสียงลั่นเครือคล้ายคนจะร้องไห้ ขอบตาร้อนฟ้าวเริ่มมีน้ำตาคลอ ทั้ง ๆ ที่พยายามกลั้นสุดฤทธิ์ แต่ก็ไม่สามารถห้ามน้ำตาได้อยู่ดี กุลนิดาอยากพูดคุย และสนิทกับแม่ให้มากขึ้น เพราะพ่อทำงานหนัก ไม่มีเวลามาเล่นกับเธอเหมือนเดิม

กุลนิดาว่ายี่งเธอพยายามสนิทกับแม่มากเท่าไร ก็มักถูกผลักออกมา คล้ายวาระหว่างเธอกับแม่มีกำแพงที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็นกันเอาไว้ กุลพยายามคิดว่าเป็นเพราะช่องว่างระหว่างอายุที่มากเกินไป ทำให้การมองโลกและความคิดแตกต่างกัน แต่ถึงอย่างนั้น ก็อดน้อยใจไม่ได้อยู่ดี เด็กสาววัยสิบห้าปียิ่งรู้สึกแปลกแยกจากเพื่อน ซ้ำยังไม่มีใครรับฟัง ยิ่งทำให้รู้สึกหลงทางมากกว่าเดิม

“แม่ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นนะจ๊ะน้องกุล คือแม่แค่นี้...”

“หนูไม่อยากจะฟังอะไรแล้ว แม่ไม่เคยสนใจหนูจริง ๆ เลย” เด็กสาวไม่รอให้แม่ของตัวเองพูดจนจบประโยค เธอตัดสินใจลุกจากโต๊ะอาหาร แล้ววิ่งพรวดขึ้นไปยังชั้นบน

หญิงวัยกลางคนมองลูกสาวของตัวเองวิ่งออกไปจนลับสายตา เธอถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ ไม่ได้ลุกขึ้นไปตาม หรือพยายามพูดคุย เพราะคิดว่าควรปล่อยให้กุลนิดาใจเย็นลงก่อน จากนั้นค่อยเปิดอกพูดคุย

ด้วยเหตุผล เมื่อคิดอย่างนั้น เธอจึงเก็บจานของตัวเอง และลูกสาวไปล้าง นำฝาชีมาครอบกับข้าวที่เหลือเอาไว้ เพื่อว่าลูกสาวหิวตอนกลางดึกจะได้ลงมากิน ก่อนจะเดินกลับขึ้นไปห้องของตัวเองเช่นกัน

กุลนิดาวิ่งพลางปาดน้ำตาที่ไหลอาบแก้มด้วยความน้อยใจมาหยุดอยู่หน้าห้องของตัวเอง เธอสะบัดตัวโยนอยู่ตรงนั้นสักพัก ก่อนจะหมุนตัวเดินย้อนกลับไปยังห้องทำงานของพ่อแทน ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร เมื่อทะเลาะกับแม่ ทำให้เด็กสาวรู้สึกคิดถึงพ่อขึ้นมามากกว่าเก่า ใคร ๆ ก็พูดว่ากุลนิดาเป็นลูกสาวพ่อ เพราะเธอสนิทกับพ่อกว่าแม่ ไม่่ว่าจะเรื่องอะไร ทั้งการเรียน เพื่อน หรือแม้แต่ตอนนี้ซอมนักกีฬาแล้วหกล้ม เธอก็เล่าให้พ่อฟังได้ และทุกครั้งพ่อก็จะมีคำพูดดี ๆ คอยให้กำลังใจ เด็กสาวรู้สึกอบอุ่นทุกครั้งที่ม่พ่อกับอยู่ด้วย กุลได้แต่หวังว่า แม่เพียงกลืนหรือเศษเสี้ยวบางอย่างของพ่อที่ตกค้างในห้องทำงานจะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นเหมือนมีคนปลอบโยน

เมื่อเปิดประตูเข้าไปภายในห้องทำงาน เห็นโต๊ะไม้สี่เหลี่ยมผืนผ้าตัวใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่กลางห้องพร้อมเก้าอี้เข้าชุด ด้านหลังเป็นชั้นหนังสือแบบฝังผนังเรียงรายด้วยหนังสือหลายสิบเล่ม ผนังข้างหนึ่งเป็นกระจกบานใหญ่ทั้งฝั่ง มีผ้าม่านสีทึบผูกเก็บไว้อย่างเป็นระเบียบ ทุกอย่างดูคุ้นเคยเหมือนเก่า แต่ต่างที่วันนี้ไม่มีร่างของนายตำรวจวัยใกล้เกษียณนั่งทำงานหรืออ่านหนังสืออยู่ ห้องสี่เหลี่ยมขนาดไม่กว้างมากกลับดูเงียบเหงาขึ้นมาทันตา เด็กสาวเดินไปนั่งที่เก้าอี้ น้ำตาข้างแก้มเริ่มแห้ง แต่ยังมีเสียงสะอื้นเบา ๆ ดังเป็นระยะ

ทางตาของเด็กสาวสะดุดเข้ากับวัตถุบางอย่างบนชั้นหนังสือรูปร่างคล้ายกับหนังสือหลายเล่มบนชั้น แต่มีลักษณะเด่นบางอย่างที่ทำให้เธอสนใจ ล้นบางกว่าเล่มอื่น อีกทั้งปกก็เป็นสีพื้นโล่ง ๆ ไม่เหมือนปกหนังสือ

ทั่วไปที่อาจมีภาพประกอบหรือชื่อเรื่อง กุลนิดาว่าลักษณะแบบนี้คล้ายกับสมุดบันทึกมากกว่า เธอเคลื่อนเก้าอี้ไปที่ชั้นหนังสือ แล้วหยิบสมุดเล่มนั้นมาไว้ในมือ พลิกซ้ายขวาสำรวจภายนอกคร่าว ๆ ก็ไม่พบอะไรผิดปกติ จึงถือวิสาสะเปิดดูข้างใน กลับกระต่ายเก่า ๆ กับรอยน้ำหมึกลายมือหวัดอย่างคนมีอายุ เห็นเพียงแวบเดียวก็รู้ว่าเป็นลายมือของพ่อ

หน้าแล้วหน้าเล่าที่กุลนิดาเปิดอ่านจนเธอลืมความน้อยใจแม่ไปชั่วขณะ เด็กสาวสรุปได้ว่า นี่เป็นสมุดที่พ่อเขียนบันทึกคดีต่าง ๆ เอาไว้ตามความเข้าใจของตัวเอง ซึ่งมีจุดประสงค์ชี้แจงไว้ในหน้ารองปกแล้วว่า เขียนไว้เพื่อเป็นกรณีศึกษา เพราะตลอดชีวิตการทำงานเป็นตำรวจ มีคดีจำนวนไม่น้อยที่ผู้ก่อเหตุก่อคดีเลียนแบบ พ่อของเธอจึงบันทึกเอาไว้ในสมุดเล่มนี้ กุลยังคงเปิดอ่านไปเรื่อย ๆ จนสะดุดที่กระต่ายหน้าคู่หนึ่ง คดีเด็กหายตัวไปเมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๘ หรือห้าสิบปีที่แล้ว ไล่สลายตาอ่านรายละเอียดก็ได้ความว่า มีเด็กสาววัยสิบห้าปีคนหนึ่งในจังหวัดนครสวรรค์หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

“อายุสิบห้า หายไปหนึ่งวัน แล้วก็กลับมาหนึ่งวัน จากนั้นก็หายแบบไม่กลับมาอีกเลย...” กุลนิดาใช้นิ้วเรียวยาวชี้ไปตามบรรทัดแล้วพิมพ์ออกมาตามลำพัง พื้นฐานของเธอเป็นคนชอบอ่านหนังสือวรรณกรรมสืบสวนสอบสวน อีกทั้งคลุกคลีกับพ่อที่เป็นตำรวจ และชอบเค้านะยะขอให้พ่อเล่าเรื่องการทำงานให้ฟังอยู่บ่อยครั้ง ทำให้ไฟบางอย่างในตัวลูกของเธอได้ติดตัวเมื่อห้าสิบปีที่แล้ว เด็กสาวที่อาศัยอยู่ต่างจังหวัดคนหนึ่งจะหายตัวไปได้อย่างไรบ้าง และยังมีชีวิตอยู่จนถึงปัจจุบันหรือไม่ เมื่อกลับมาอ่านต่อก็เห็นรายชื่อผู้ต้องสงสัยจำนวนสี่รายอยู่ที่มุมล่าง ปรากฏเป็นพี่สาวของเด็กที่หายตัวไป พี่เลี้ยงของพี่สาว คนสวนในบ้าน และโจรปล้นทรัพย์ที่ออกอาละวาดอยู่ ณ ช่วงเวลานั้น

กุลนิดาหยุดอ่านถึงเท่านั้นแล้วใช้ความคิด เธอลองนึกเล่น ๆ ว่าจะเป็นอย่างไรหากความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องไม่ดี และจะเป็นอย่างไรหากเด็กสาวที่หายตัวไปนั้นไม่มีชีวิตอยู่ตั้งแต่วันที่หายตัวไปแล้ว นี่อาจเป็นคดีฆาตกรรมก็ได้ แต่นั่นก็เป็นเพียงความคิดแบบเด็ก ๆ ของคนที่ชื่นชอบเรื่องสืบสวนสอบสวนเท่านั้น เมื่อกวาดสายตาอ่านตัวหนังสือในหน้าขวามือก็ไม่มีอะไรเพิ่มเติม นอกจากประวัติส่วนตัวของเด็กคนนั้น เธอไม่ได้ใส่ใจชื่อนามสกุล หรือภูมิลำเนา แต่เธอกลับสะดุดตากับภาพเหมือนของเด็กผู้หญิงคนนั้นแทน

เด็กสาวหน้าตาสะสวย มัดผมหางม้ารวบตึงในภาพ ดูผิวเผินอาจเหมือนเด็กวัยสิบห้าปีทั่วไป แต่กุลนิดากลับตกใจ และสับสน เพราะเด็กคนนั้นหน้าตาละม้ายคล้ายตัวเธอเองมาก ต่างกันก็เพียงทรงผมเท่านั้น กุลนิดาผมประบ่า ส่วนเธอคนนั้นผมยาวถึงกลางหลัง

กุลตัดสินใจวางสมุดบันทึกเล่มนั้นทิ้งไว้บนโต๊ะทำงานแล้วเดินกลับห้องของตัวเอง ในหัวคิดวนซ้ำ ๆ ว่าเด็กสาวคนนั้นเป็นใครกันแน่ และมีความเชื่อมโยงอะไรกับเธอหรือไม่ เหตุใดจึงมีหน้าตาคล้ายกับเธอที่แรกเธอเพียงแค่อ่านด้วยความอยากรู้อยากเห็นตามประสา แต่เด็กสาวไม่รู้เลยว่าชีวิตของเธอกำลังจะเปลี่ยนไปเพราะสมุดบันทึกหนึ่งเล่มในอีกไม่ช้า

กุลนิดาตัดสินใจว่าจะอาบน้ำเพื่อสลัดความคิดเรื่องคดีเด็กหาย แต่เธอคิดผิดมหันต์ เมื่อความคิดมากมายมักไหลเข้ามาเวลาที่เราใช้เวลาในห้องน้ำ ปกติเด็กสาวมักใช้เวลาหลังอาบน้ำไปกับการไล่เชยเชยเล่นเกม หรือพูดคุยกับเพื่อน แต่วันนี้เธอตั้งใจว่าจะเข้านอนทันที เพราะไม่อยากฟุ้งซ่านไปมากกว่านี้แล้ว กุลใช้เวลานานพอสมควรในการขมตาให้หลับจนเกือบต้อแล้วลุกขึ้นมาต่อสายโทรศัพท์โทรหาพ่อครั้งแล้ว

ครั้งเล่า แต่ก็ยังห้ามใจของตัวเองไว้ได้

สองชีวิตภายในบ้านไม้สีขาวสองชั้นจมหลับใหลอยู่ในห้วงนิทราอย่างไม่รู้สึกรู้สีก้าว ท้องฟ้ายามดึกสงัดมืดสนิท เมฆครึ้มปกคลุมแสงจันทร์และดาว ข้างนอกเงียบเรียบไร้ซึ่งเสียงของสิ่งมีชีวิต ปราศจากเสียงจิ้งจกแจ๊กจอยของความวุ่นวายในเมืองกรุงแสนศิวิไลซ์ รวากับว่าคำคืนนี้เป็นคำคืนแห่งความวิปริตแปรปรวน ทุกสรรพสิ่งคล้ายต้องมนตร์สะกดของอะไรบางอย่าง มนตราเบาบางพร้อมเสียงของนาฬิกาลูกตุ้มไม้เรือนเก่ากลางบ้านที่เงียบลง หน้าปัดนาฬิกาบอกเวลาที่ยืงคืนหนึ่งนาที เด็กสาวลืมนดาตื่นขึ้นมา...

กุลนิดาขมมือขึ้นป้องใบหน้าของตัวเอง เมื่อรู้สึกได้ถึงแสงแดดแรงจ้าปะทะเข้าอย่างจัง เธอเพิ่งเข้านอนและหลับไป เหตุใดจึงเข้าเร็วขนาดนี้ เด็กสาวหันมองไปรอบ ๆ ตัวก็พบว่า ตัวเองไม่ได้นอนอยู่บนเตียงในเช้าวันใหม่อย่างที่คิด เธอยืนอยู่กลางสนามหญ้าที่โหล่งลักแห่ง มองตรงไปเห็นศาลาที่มีต้นมะลิปลูกล้อมไว้ส่งกลิ่นหอมอ่อน ๆ ตามลม กับต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านปกคลุมดูร่มรื่น ที่นี้อาจเป็นบ้านสวนหรือสวนในบ้านของใครสักคนที่เธอไม่เคยเจอ ไม่มีตึกสูง ไม่มีแนวรถไฟฟ้าอย่างที่เธอเห็นในชีวิตประจำวัน มีแต่สนามหญ้า บ้านหลังใหญ่ที่เคว่าเป็นของพวกคนรวยและถนนลูกรังที่อยู่นอกรั้วบ้าน

“ที่นี่ที่ไหนเนี่ย ไทรศพ์ทักทาย” กุลนิดาบ่นพึมพำกับตัวเองอย่างหัวเสีย ยิ่งหุดหิดึกว่าเก่าเมื่อพบว่าไทรศพ์ที่มีชื่อของตัวเองไม่ได้อยู่กับตัว อาจเพราะเธอเอาวามซาร์จแบตเตอรี่ไว้ก่อนนอนจึงไม่ทันหยิบออกมาด้วย แต่เมื่อคิดดูดี ๆ ก็แทบเป็นไปไม่ได้ เพราะเธอไม่รู้สึกรู้สีกเลย ว่ามาอยู่ที่นี้ได้ยังไง หรือเธอออกจากบ้านมาตอนไหน หากเป็นอย่างนั้น

เธอก็ควรได้สติไม่มากก็น้อย ยิ่งถ้าเธอนอนละเมอจนเดินออกนอกบ้านอย่างน้อยก็ต้องออกมาเรียกและจับตัวเธอไว้แล้ว

“น้องหายไปไหนมา” เสียงแหลมเล็กของใครบางคนตะโกนเรียกจากข้างหลัง กุลนิดาหันตัวกลับไปมองพบกับเด็กสาวคนหนึ่ง หน้าตาสวยคมพลอยผมยาวถึงกลางหลัง ใส่เสื้อแขนตุ๊กตา กับกางเกงขาบานสีอ่อน หน้าตาของเด็กคนนั้นเหมือนกับเด็กในภาพเหมือนที่เธอเห็นเมื่อคืนนี้ และหน้าตาของเธอก็คล้ายกับกุลนิดาเช่นกัน มีเด็กสาวที่หน้าตาเหมือนกันถึงสามคนอย่างนั้นเธอ

“รู้ไหมว่าทุกคนเป็นห่วงแค่ไหน เมื่อวานตอนชาติมาเรียก ทุกคนตกใจมาก น้องหายไปไหนมา” เด็กสาวคนนั้นวิ่งเข้ามาหากุลนิดาด้วยสีหน้าเป็นกังวล ช่าง ๆ กันนั้นมีหญิงสาวอายุราว ๆ ยี่สิบปียืนประกบ ด้วยความที่เธอติดนิสัยช่างสังเกตจากคุณพ่อที่เป็นตำรวจ และชื่นชอบวรรณกรรมสืบสวนสอบสวนเป็นทุนเดิม กุลนิดาจึงปะติดปะต่อเอาเองว่าสองคนนี้น่าจะเป็นพี่สาว กับพี่เลี้ยงที่เป็นผู้ต้องสงสัยในคดีการหายตัวไปของเด็กคนนั้น แปลว่าเธอย้อนเวลากลับมาเมื่อห้าสิบปีที่แล้วอย่างนั้นเธอ เพราะถ้าหากว่านี่ยังเป็นปัจจุบัน ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นคงอายุมากขึ้นจนแก่กันหมดแล้ว

“แล้วทำไมแต่งตัวอย่างนี้ล่ะ น้องหายไปไหนมากันแน่” คนที่กุลนิดาว่าเป็นพี่สาวยังคงถามไถ่ด้วยสีหน้า และท่าทางกระวนกระวายจนทำให้เธอคิดไม่ได้ว่าเธอกำลังรู้สึกผิด หรือปกปิดอะไรบางอย่างอยู่ คล้ายกับพวกมีชนกติดหลังอย่างโรอย่างนั้น

“เธอ...คุยกับฉันเธอ”

“เธอ...ฉัน เธอกับฉันเธอ นี่น้องเป็นอะไรไป ทำตัวแปลก ๆ แถมยังแต่งตัวแปลก ๆ อีก”

“ฉันแปลกเธอ รอ แล้วปกติฉันทำตัวยังไง” กุลนิดาใช้โอกาสนี้สวมรอยเป็นเด็กสาวที่หายตัวไปเพื่อหวังว่าจะหาเบาะแสเพิ่มเติม เธอรู้ตัวว่าตอนนี้ตัวเองไม่ได้อยู่ในปีพุทธศักราช ๒๕๖๘ แต่กำลังอยู่ในเส้นเวลาขณะที่เด็กสาวคนนั้นหายตัวไปต่างหาก ถ้าเธออยากได้คำตอบว่าเด็กคนนั้นเป็นใคร หายไปได้อย่างไร และมีความเกี่ยวข้องกับเธอแบบไหน มีแค่ทางนี้ทางเดียวเท่านั้น เพราะตอนนี้กุลไม่สามารถโทรศัพท์ไปถามพ่อได้ และแม้ว่ามีโทรศัพท์มือถืออยู่ในมือก็คงไม่สามารถติดต่อข้ามยุคสมัยได้ ที่สำคัญเธอเปิดสมุดบันทึกของพ่อโดยไม่ได้รับอนุญาต ไม่มีทางที่เธอจะได้คำตอบที่เธออยากรู้จากปากของพ่อแน่นอน

“น้องไม่ก้าวร้าว ไม่พูดว่าฉันกับเธอ น้องแทนตัวเองว่าน้อง และเรียกพี่ว่าพี่”

“โอเค แล้วพี่มีอะไรกับน้อง” เมื่อถูกทักอย่างนั้น กุลนิดาจึงค่อยเปลี่ยนสรรพนามแทนตัวเองอย่างนี้อีกฝ่ายเอ่ย เด็กสาวอีกคนที่มึนคักดี เป็นพี่สาวเล็กคิ้วขึ้นด้วยความแปลกใจ จริงอยู่ที่อีกฝ่ายใช้สรรพนามที่คุ้นเคยแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นความรู้สึกกลับแตกต่างออกไปอย่างบอกไม่ถูก ไหนจะคำศัพท์แปลก ๆ ที่เธอไม่เคยได้ยินจากปากของคนเป็นน้องเลยสักครั้ง คนเราจะเปลี่ยนไปในชั่วข้ามคืนได้อย่างนั้นหรือ

“คุณหนู...”

“ไม่มีอะไร น้องเข้าไปเปลี่ยนชุดเถอะ คุณแม่รอกินข้าวเที่ยง พี่จะโปรยให้โต๊ะอาหาร” พี่เลี้ยงสาวทำท่าจะเอ่ยอะไรบางอย่างขึ้นมาแต่ถูกคุณหนูของตัวเองพูดแทรกขึ้นมาเสียก่อน คล้ายว่ามีบางอย่างที่ไม่อยากให้อีกฝ่ายรู้

กุลนิดาเห็นอย่างนั้นก็รู้สึกแปลกใจไม่น้อย แต่เมื่อเขาไม่ยอมให้รู้ ก็ไม่มีความจำเป็นที่เธอจะเข้าซื้ออะไรอีกต่อไป เด็กสาวคิดเอาว่าค่อย

จับสังเกตทั้งสองคนที่หลังก็ได้ เพราะเธอยังมีเวลาตั้งแต่มื้ออาหารเที่ยงเป็นต้นไปในการคอยจับผิดสองสาว ในเมื่อบันทึกเขียนเอาไว้ว่าทั้งคู่เป็นผู้ต้องสงสัย ก็แปลว่าต้องมีเบาะแส และข้อมูลบางอย่างที่มาจากพี่สาวกับพี่เลี้ยง กุลนิดาเดินเข้าไปในบ้านเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า เพราะเธอก็เพิ่งสังเกตว่าการแต่งกายของตัวเองต่างจากที่ควรจะเป็นในยุคสมัยนี้อยู่มาก เสื้อยืดสกรีนลายนักร้องวงโปรดิว์โคร่ง กับกางเกงบอลลูนสีแดงเป็นสาเหตุให้เธอโดนมองด้วยสายตาแปลก ๆ ในตอนแรก

กุลใช้เวลาอยู่นานสองนานในการเดินทางของของตัวเอง บ้านหลังนี้เป็นบ้านไม้สักทองสองชั้นทั้งหลังตามแบบคนมีฐานะ ชั้นล่างมีห้องรับแขกขนาดใหญ่ และห้องอาหาร เมื่อเดินขึ้นมาชั้นบนถึงเป็นห้องนอน กุลนิดาเดินไปตามทางเดินอย่างถี่ ๆ กัง ๆ เพราะไม่คุ้นชินกับสถานที่ เธอเกือบเปิดประตูทุกห้องว่าห้องไหนกันแน่ที่เป็นห้องของเธอ แต่ก็โชคดีที่หน้าห้องมีป้ายชื่อเล็ก ๆ แขนงเอาไว้ ถึงอย่างนั้นก็ยังมีตัวเลือกให้เธอต้องเลือกถึงสองห้องอยู่ดี ลักษณะภายนอกของทั้งสองห้องนี้เหมือนกันทุกอย่าง ตั้งแต่วัสดุ และสีไม้ที่ใช้ทำประตู ต่างกันเพียงชื่อที่อยู่บนป้ายเท่านั้น เด็กสาวยืนครุ่นคิดอยู่สักพักว่าควรทำอย่างไร เพราะสรรพนามแทนตัวเองว่าพี่กับน้อง ทำให้เธอไม่รู้ว่าจะจริงแล้วใครชื่ออะไรกันแน่ ดังนั้นกุลจึงลองเปิดเข้าไปในห้องที่อยู่ใกล้กว่าก่อน

เธอแหม่ประตูเล็กน้อยแล้วใช้สายตาสอดส่องภายในห้องอยู่ตรงประตู ในห้องมีโต๊ะเครื่องแป้งเล็ก ๆ ตู้เสื้อผ้า และเตียงนอนกลางห้อง กุลปิดประตูลงแล้วเดินไปยังห้องริมสุด ทั้งสองห้องแทบไม่มีอะไรแตกต่างกัน ต่างกันแค่ห้องแรกมีเครื่องประดับหัว อย่างกิ๊บ โบ และพวกของเย็บปักถักร้อยวางอยู่บนโต๊ะ ส่วนห้องนี้ไม่มีลูกแก้วจำนวนหนึ่งวางระเกะระกะอยู่บนโต๊ะ ข้าวของดูกระจัดกระจายไม่เป็นระเบียบเท่าอีกห้อง กุลจึงคิด

ว่านี่คงเป็นห้องของเด็กสาวที่หายตัวไป ซึ่งตอนนี้จะเป็นห้องของเธอ คาคดาเอจากลักษณะของเด็กสาวที่เธอพบเมื่อครู่ เพราะโดยปกติแล้วพี่คนโตมักมีนิสัยเจ้าระเบียบมากกว่าน้อง ซึ่งก็ตรงกับที่เธอเห็น

คล้ายหลังที่เด็กสาวไล่น้องสาวของตัวเองไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อเตรียมกินข้าวเที่ยงด้วยกัน เธอก็หันมามองหน้าพี่เลี้ยงของตัวเองอย่างคาดโทษ เพราะอีกคนเกือบพูดอะไรบางอย่างที่ไม่ควรพูดออกไปแล้ว หากเธอเผลอแทรกขึ้นมาไม่ทัน

“ทำไมคุณหนูไม่ให้พี่พูดคะ”

“ฉันว่าน้องดูแปลก ๆ ไป”

“คุณหนูแก้วอาจจะยังตกใจกับเรื่องเมื่อวานอยู่ก็ได้ค่ะ อย่าเพิ่งคิดอะไรเลยนะคะ”

“แต่ฉันว่าแก้วแปลกไปจริง ๆ นะพี่ น้องฉัน ทำไมฉันจะไม่รู้” เด็กสาวเอ่ยขึ้นกับพี่เลี้ยงของตัวเองด้วยความเคลือบแคลงใจ เธอไม่รู้ว่าอะไรทำให้คนเปลี่ยนไปได้อย่างรวดเร็วในชั่วข้ามคืน หรือไม่คนที่อยู่ตรงนี้กับเธอก็อาจจะไม่ใช่ น้องสาวของเธอเอง

หากกุลนิดาคิดว่าจะคอยจับตาดูพฤติกรรมของสองสาวแล้ว เธอเองก็ถูกจับตามองด้วยเช่นกัน บนโต๊ะอาหารมีเพียงเสียงช้อนส้อมกระทบกับจานข้าว และเสียงถามตอบของแม่กับลูกสาวคนโตเท่านั้น กุลที่ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นลูกสาวอีกคนของบ้านก็ทำเพียงพยักหน้า หรือส่ายหัวโต้ตอบเท่านั้น เธอไม่กล้าปริปากพูดอะไรมาก เพราะกลัวว่าจะมีพิรุณและถูกจับได้ว่าไม่ใช่ลูกสาวตัวจริงของบ้านนี้

“เดี๋ยวแม่จะออกไปทำธุระ กานดูน้องด้วยนะลูก อย่าให้มีเรื่องอย่างเมื่อวานอีกนะ แม่หัวใจจะวายแล้ว”

“คะแม่” เด็กสาวที่ถูกเรียกว่ากานรับคำแต่โดยดี ก่อนก้มหน้าก้มตากินข้าวต่อเงียบ ๆ ถึงอย่างนั้น กุลนิดาก็ยังสัมผัสได้ถึงสายตาของอีกคนที่เหลือบมองมาทางเธอเป็นระยะ ๆ แต่เมื่อเธอเงยหน้าหันไปสบตาอีกฝ่าย เจ้าตัวก็รีบเบือนหน้าหนีสร้างทำเป็นมองไปทางอื่นอย่างไม่รู้ไม่ชี้ ซึ่งจากการใช้เวลาบนโต๊ะอาหารสังเกตปฏิริยาของผู้ต้องสงสัยที่เธอหมายหัวไว้ ก็ได้เบาะแสอะไรเพิ่มเติมเลย นอกจากว่าเด็กสาวคนนี้ชื่อกาน ส่วนน้องสาวที่หายตัวไปชื่อแก้ว เพราะกุลจำมาจากป้ายชื่อหน้าห้องนอน

“น้องกินถั่วฝักยาวตั้งแต่เมื่อไหร่หรอ ปกติพี่ไม่เห็นน้องกินเขี่ยออกตลอด บางทีก็กินแต่กับข้าวที่ไม่มีถั่วฝักยาว” มือของกุลหยุดชะงักกักกลางโต๊ะอาหาร ที่แรกเธอตั้งใจไม่พูดอะไรมากเพราะกลัวจะทำตัวมีพิรุณ แต่สวรรค์ก็ไม่เข้าข้างเมื่อเธอถูกทักเรื่องอาหารที่ชอบขึ้นมา กุลไม่รู้ว่าปกติแล้วแก้วที่หายตัวไปไม่ชอบกินถั่วฝักยาว เพราะตัวเธอเองชอบมาก เมื่อเห็นผัดพริกแกงที่มีถั่วฝักยาวเป็นส่วนผสมด้วยจึงตักกินอย่างเอร็ดอร่อย อีกทั้งยังกินไปหลายคำ คงไม่สามารถแก้ตัวว่าเผลอกินหรืออยากลองกินได้

“ที่จริงน้องกินได้ กินมานานแล้ว แต่บางวันน้องก็แค่ไม่อยากกิน พี่ถามเหมือนจับผิดน้อง”

“พี่เปล่า พี่ก็แค่แปลกใจ จึงถามดูเท่านั้น” กุลนิดาได้ยินคำว่าแปลก แปลกใจ หรือแปลกประหลาดจากปากของกานหลายครั้งในวันเดียว บางทีเธอก็คิดว่าอีกฝ่ายกำลังสงสัยในตัวเธออยู่ แต่เธอก็คิดในแง่ที่ว่าคงไม่เป็นเช่นนั้น เพราะทั้งเธอ แก้ว และกาน หน้าตาคล้ายกันอย่างมากกับแกะมาจากพิมพ์เดียวกัน เพิ่งเจอกันแค่ครู่เดียวจะรู้ได้อย่างไรว่ากุลไม่ใช่แก้ว แต่นั่นก็เป็นความประมาทอย่างไม่น่าให้อภัย เพราะกุลลืมนึกไปว่าถึงแม้เธอจะเพิ่งเคยเจอกับกาน แต่กานก็อยู่กับแก้วมาทั้งชีวิต พี่สาวจะ

แยกน้องสาวของตัวเองไม่ออกได้อย่างไร

“น้องอ๋มแล้ว ขอออกไปนั่งเล่นในสวนแล้วกัน”

“เดี๋ยวสิ พี่ไปด้วย”

“ตามใจ” กุลนิดาเอ่ยทิ้งท้ายเพียงเท่านั้นก่อนลุกขึ้นเดินออกจากโต๊ะอาหารโดยไม่รอพี่สาวในนามของตัวเอง เธออยากปลีกตัวออกจากกานล์กักแล้ว เพราะอีกฝ่ายทำตัวน่าสงสัย และคอยถามเข้าชี้คล้ายจับผิด แต่เพราะผู้เป็นแม่เพิ่งลุกจากโต๊ะอาหารไปเมื่อครู่ จึงทำให้กุลสบโอกาส

ศาลาใต้ร่มเงาต้นไม้ยักษ์ที่อบวลด้วยกลิ่นดอกมะลิเป็นสถานที่ที่กุลนิดาเลือกมาปักหลัก เธอทิ้งตัวนั่งลงอย่างเบื่อง่าย แม้จะตั้งใจหาความจริงเกี่ยวกับแก้วที่หายตัวไป แต่ในใจลึก ๆ ก็เริ่มรู้สึกเหนื่อยและอยากกลับบ้านแล้ว ที่นี้ไม่มีโทรศัพท์มือถือ ไม่มีอินเทอร์เน็ต ไม่มีคนที่เธอรู้จักหรือพูดคุยได้ กุลไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะกลับไปอยู่ที่ของตัวเองได้อย่างไรหรือตอนไหน เธอรู้แต่ว่าตอนนี้ทุกอย่างดูน่าเบื่อ และไม่เป็นดังใจสักอย่าง

“ปกติน้องจะต้องชวนพี่ออกไปเล่นข้างนอก ทำไมวันนี้ถึงไม่ออกไปไหนล่ะ”

กุลนิดาเงียบไม่ตอบ เพราะไม่รู้ว่าควรตอบอะไรออกไป แต่เมื่อประมวลผลและเรียบเรียงข้อมูลทุกอย่างเข้าด้วยกัน เธอก็พอเข้าใจอะไรมากขึ้น กานล์กับแก้วเป็นฝาแฝดกัน กานล์เป็นพี่สาว มีนิสัยเจ้าระเบียบอยู่ในกรอบ และชอบทำงานบ้านงานเรือน ส่วนแก้วเป็นน้อง ทำทางแค้นแก้วหัวรั้น และแสบเอาเรื่อง เพราะฟังจากที่เด็กสาวข้าง ๆ พูดทักเรื่องออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกขึ้นมา

“น้องแค่ขี้เกียจ เอ่อ น้องหมายถึงน้องแค่เบื่อ ๆ ไม่อยากออกไปไหนก็เท่านั้น น้องอยากอยู่บ้านบ้างไม่ได้เหรอ ถ้าอย่างนั้นน้องจะออก

ไปเล่นข้างนอกเดี๋ยวนี้” กุลนิดาพูดจบก็ลุกขึ้นพรืดพราดไม่สนคำทักท้วงอะไรจากกานล์ เธอรีบวิ่งออกมาหลบอยู่หลังต้นไม้ขนาดใหญ่แถวริมรั้ว ก่อนจะหยุดพักหอบหายใจลึกครู่แล้วเงยหน้ามองไปยังสถานที่ที่จากมาคอกบิ๊บสีขาวนวนลรว่งทับถมกันเป็นชั้นบาง ๆ บนพื้นส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่ว

เด็กสาวอีกคนยังคงยืนชะเง้อมองหาเธอด้วยสีหน้าเป็นกังวล แต่ไม่ได้วิ่งตามออกมา ก่อนที่เด็กสาวบนศาลาจะนั่งลงหลังจากที่เสียงของเธอปรากฏตัว กุลนิดาแอบมองทั้งสองคนอยู่ห่าง ๆ เพื่อจับผิดกระต่ายหน้าตาของคนทั้งคู่จริงจังมากขึ้น เธอคิดว่าประเด็นที่เป็นหัวข้อสนทนาตอนนี้คงไม่พ้นเรื่องของเธอดังนั้นกุลจึงย่อตัวลง แล้วเดินอย่างระมัดระวังเลียบรั้วไปยังตำแหน่งที่ใกล้กว่าเดิม เพื่อแอบฟังบทสนทนาระหว่างพี่เลี้ยงสาวกับคุณหนู

“แล้วตอนนี้ลุงพจน์กลับมาหรือยัง”

“ยังเลยคะคุณหนู หายไปไหนก็ไม่รู้ ตั้งแต่เรื่องคุณหนูแก้วเมื่อวานก็ไม่มีใครเห็นเลย หายไปไหนก็ไม่รู้” กุลนิดาที่แอบฟังบทสนทนาอยู่เงียบ ๆ ก็เกิดความสงสัยขึ้นมา มีชื่อของบุคคลปริศนาอีกหนึ่งคนปรากฏในประโยคที่สองสาวพูดคุยกัน พจน์เป็นใคร และเพราะอะไรจึงหายตัวไป กุลคิดเอาเองว่าพจน์อาจเป็นสมาชิกสักคนหนึ่งของบ้าน แต่ไม่รู้ว่ามีความสัมพันธ์หรือฐานะอะไร อีกทั้งยังมาหายตัวไปในเวลาไล่เลี่ยกับแก้วอีกด้วย ไม่ว่าจะคิดไปทางไหนก็ดูน่าสงสัยไปเสียหมด หรือว่าพจน์จะเป็นคนสวนซึ่งถูกบันทึกว่าเป็นหนึ่งในผู้ต้องสงสัยในคดีหายตัวไปอย่างนั้นหรือ

“ไม่มีใครเห็นเลยเธอ”

“ไม่มีเลยคะคุณหนู เมื่อวานก็ได้ตัดหญ้าด้วย ดูละยะ หญ้าในสนามเริ่มสูงแล้ว” เด็กสาวที่มีศักดิ์เป็นเจ้านายพยักหน้ารับพลาง

ถอนหายใจเบา ๆ อย่างเหนื่อยใจ กุลนิดาไม่รู้ว่าสิ่งที่เธอเข้าใจ มันตรงกับสิ่งที่พวกเขาคุยกันหรือไม่

“พี่เป็นลูกลุงพจน์นี่ ไม่รู้เลยเหรอว่าเขาจะหายไปไหน”

“โอ้ คุณหนู พี่ไม่รู้หรอกค่ะ พี่ไม่ได้สนิทกับพ่อบุญคนนั้น พ่อที่ไม่เอางานเอากการ ปล่อยให้แม่เลี้ยงพี่มาคนเดียว แถมยังชี้เหล้าชี้ยา ใจร้อนอีก ใครจะไปชอบ ขนาดแม่พี่ยังทนอยู่ด้วยไม่ได้เลย” กุลนิดาเปลอ พยักหน้าหงิกหงักตามสิ่งที่ได้ยิน ตอนนีเธอรู้แล้วว่าพจน์เป็นพ่อของพี่เลี้ยง และมีนิสัยไม่ดี คงเป็นผู้ชายประเภทที่ทำให้ลูกเมียลำบาก

“ถ้าลุงพจน์ไม่กลับมา ฉันคงคิดว่าแกจะต้องหายไปเพราะลุงพจน์ แน่ ๆ”

“เป็นไปไม่ได้หรอกค่ะคุณหนู ก็เห็น ๆ กันอยู่ว่าคุณหนูแก้ว กลับมาแล้ว”

“นั่นน้องฉันทั้งคน ฉันรู้ดีกว่าใคร ถึงฉันจะไม่ค่อยชอบให้น้อง เข้าขี่เขวนออกไปเล่นด้วย แต่ฉันรู้ว่าน้องฉันเป็นยังไง อีกอย่างพี่ก็รู้ว่า แก้วว่ายน้ำเก่งขนาดไหน” เกิดความเงิบขึ้นหลังสิ้นเสียงของกาน

กุลนิดาารู้ได้ทันทีว่าตัวเองถูกสงสัยว่าไม่ใช่แก้วตัวจริงแล้ว นอกจากนี้เธอยังรู้อีกว่า ถึงแม้กานจะชอบป้ายเปียง ไม่ออกไปเล่นข้างนอก กับน้องสาว แต่แท้จริงแล้ว เธอรักน้องสาวมาก เพราะจำรายละเอียด เล็ก ๆ น้อย ๆ แม่นยำ ถึงขนาดที่มองปราดเดียวก็รู้ว่ากุลเป็นคนละคนกับแก้ว ถึงอย่างนั้นก็ยังมึนงงสิ่งที่คุณไม่เข้าใจ เพราะเหตุใดกานจึงคิดว่าพจน์มีส่วนเกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของแก้ว หรือที่จริงแล้วเธอไปรู้อะไรมา

“คุณหนูเลิกสงสัยพ่อพี่เถอะค่ะ เรารู้ ๆ กันอยู่ว่าเมื่อวานเกิดอะไรขึ้นกับคุณหนูแก้ว บางทีเธออาจจะแค่ว่ายน้ำจนเหนื่อยแล้วไปขึ้นฝั่ง ที่ไหนก็ไม่ว่า แล้วหาทางกลับบ้านไม่เจอ จนหลงอยู่เป็นวันก็ได้เนอะ”

พี่เลี้ยงสาวยังคงใช้เหตุผลมาหักล้างข้อกล่าวหาของกานอย่างไม่ยอมแพ้ ไม่ใช่เพราะเธอพยายามปกป้องพ่อของตัวเอง แต่เพราะต่างคนต่างรู้ดีว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้เป็นอย่างไรกันแน่ จึงแทบไม่มีทางเป็นไปได้เลยที่พจน์จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้

กุลนิดาได้ฟังอย่างนั้นก็พยายามจับต้นชนปลายเอาเองในหัว แม้เธอจะไม่รู้แน่ชัดว่าเมื่อวานเกิดอะไรขึ้นกับแก้ว แต่ก็พอคาดเดาได้ว่า ต้องเป็นเหตุการณ์บางอย่างเกี่ยวกับน้ำ เพราะกานและพี่เลี้ยงเอาแต่พูดว่า “ว่ายน้ำ” เป็นไปได้หรือไม่ที่แก้วจะประสบอุบัติเหตุทางน้ำ แต่กานพูดเองว่าน้องสาวของตัวเองว่ายน้ำเก่งมาก จึงทำให้กุลเริ่มไม่มั่นใจว่าข้อสันนิษฐานนี้เป็นจริงมากน้อยเท่าใด แม้จะนั่งฟังอีกสักพัก แต่เหมือนว่าบทสนทนาที่มีความเกี่ยวข้องกับแก้วและพจน์จะจบลงตั้งแต่ตรงนั้น จึงไม่มีชื่อของพวกเขาโผล่มาอีกเลย กุลจึงรู้ได้ว่าไม่มีประโยชน์ที่เธอจะนั่งอยู่ตรงนี้อีกต่อไป

“อ้าว แก้ว เป็นยังงี้บ้าง” กุลนิดาตกใจเมื่อถูกเด็กหนุ่มคนหนึ่งทัก ที่แรกเธอจะเดินต่อไปโดยไม่หันมาทักทายกลับ แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าทุกคนกำลังคิดว่าเธอคือแก้ว จึงหยุดเดินแล้วหันไปทักทายอีกฝ่าย

“หะ อ้อ ก็โอเค โอเคดี” เด็กสาวตอบกลับไปแบบตะกุกตะกัก เพราะเธอไม่รู้ว่าปกติแล้วแก้วพูดจาอย่างไรกับเพื่อนคนนี้ คู่สนทนาของกุลเป็นเด็กหนุ่มอายุน่าจะใกล้เคียง ๆ กัน รูปร่างท้วม แต่สูง โฉมคมครึ่งศิรชะล้าง ออกจนเกรียน ผิวคล้ำแดด แต่แต่งตัวดี สีหน้าของอีกฝ่ายงุนงง และตัวขมวดเกือบเป็นปม

“โอเคดีคืออะไร เธอหมายถึงอะไร”

“แล้วนายหมายถึงอะไร”

“ก็หมายถึงที่ตกน้ำเมื่อวานไงเล่า ตีขึ้นหรือยัง ตอนเห็นเธอตกน้ำ ใจฉันนี่ตกไปอยู่ตาม ไม้รู้จะทำยังไง เลยต้องรีบวิ่งกลับมาเรียกคนไปช่วยเพราะว่าว่ายน้ำไม่เป็น พอไปถึงก็ไม่เห็นเธอแล้ว ที่แรกฉันคิดว่าจะโดนน้ำพัดไปไหนต่อไหนแล้วเสียอีก ตีนะ ที่เธอยังปลอดภัย” กุลนิดาตาเบิกกว้างทันทีที่ฟังจบ เหมือนว่าเด็กหนุ่มคนนี้จะให้ข้อมูลที่สำคัญมากกว่าการแอบฟังสองสาวที่บ้านคุยกันอยู่นานเสียอีก ความจริงไม่ต่างจากสิ่งที่เธอคาดการณ์ไว้เท่าไร ว่าแก้วตัวจริงอาจประสบอุบัติเหตุทางน้ำ

“อ้อ ไม่ได้เป็นอะไรมาก ฉันสบายดีแล้ว นายพาลันไปดูตรงนั้นอีกที่ได้ไหม”

“เธอทำตัวประหลาดนะแก้ว ปกติก็ไม่เห็นจะชวนฉัน ชวนแต่ทานอยู่อย่างนั้น ทั้ง ๆ ที่รู้อย่างไรเขาก็ไม่มาเล่นด้วย” แม้จะได้ยินมาก่อนแล้วว่าทานไม่ชอบออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกเหมือนน้องสาว ทั้งยังรำคาญเมื่อถูกรบเร้ามากเกินไป แต่คำพูดจากปากคนนอกก็สนับสนุนสิ่งที่ทานพูดได้อย่างดี

“ก็ฉันเพิ่งตกน้ำมานะ ใครมันจะกล้ากลับไปคนเดียว ไปเป็นเพื่อนกันหน่อยซี” กุลนิดาตอบกลับแบบข้าง ๆ คู ๆ ไม้รู้ว่าเหตุผลพอใช้ได้มากน้อยแค่ไหน แต่เธอก็พูดออกไปแล้ว กุลลังเกตสีหน้าของอีกฝ่ายก็พบว่าตัวเองรอดพ้นข้อสงสัยแล้ว เพราะเด็กหนุ่มตรงหน้าไม่มีท่าทีสงสัยหรือถามซ้ำซีเพิ่ม เขาพยักหน้ารับเบา ๆ อย่างไม่ค่อยเต็มใจ แต่ก็ยอมเดินนำไปยังจุดหมายแต่โดยดี

โดยปกติแล้วกุลนิดาไม่ใช้เด็กหน้าห้อง เธอชอบทำกิจกรรมและเล่นกีฬา ส่วนวิชาการก็เรียนพออยู่ไปวัน ๆ มากกว่า เพราะพ่อและแม่ไม่เคยมาจู้จี้เรื่องเรียน หรือกดดันให้เธอทำเกรดดี ๆ เธอจึงมีอิสระในการใช้ชีวิต ได้เที่ยวเล่น และทำตามใจของตัวเอง ซึ่งกุลไม่รู้ว่าจะเป็น

ข้อดีหรือข้อเสียในเวลานี้ เพราะเด็กสาวที่ไม่โปรดปรานการใช้ความคิดหรือทำเรื่องใช้สมองอย่างถึงที่สุด แต่ใฝ่ฝันจะเป็นตำรวจหน่วยสอบสวนต้องเน้นความสามารถ และความคิดออกมาสุดขีด เพื่อเรียบเรียงข้อมูลที่ได้รับมาให้ตรงตามลำดับเหตุการณ์ เธอรู้สึกเหมือนสมองจะระเบิดเสียให้ได้

“วันนี้เรามาเล่นด้วยกันไหม”

“เล่นซ่อนหาสองคนกันอีกแล้วนะเธอ ไม่เห็นจะสนุกตรงไหน”

“แล้วจะให้ฉันทำยังไง ไม่มีใครอยากจะเล่นกับเรานี่” กุลนิดาแล้งเอ่ยชวนอีกฝ่ายเล่นตามประสาเด็ก ๆ ด้วยกัน เธอรู้ว่าไม้ในปี ๒๕๖๘ หมายความว่าไม่มีเกมออนไลน์ หรืออินเทอร์เน็ตให้เล่น กุลจึงเลี่ยงการเจาะจงชนิดการละเล่น เพื่อให้เด็กหนุ่มระบุออกมาเอง แล้วก็ไปตั้งคาคเมื่อเจ้าตัวพูดข้อมูลที่กุลต้องการออกมา หากเป็นไปตามที่เธอคิด เด็กคนนี้นคงเป็นเพื่อนบ้าน หรือเพื่อนสนิทของแก้ว เพราะภาษาที่ใช้พูดคุยดูเป็นกันเอง แต่ยังมีคุณภาพตามแบบเด็กที่ครอบครัวปลูกฝังมารยาทมาอย่างดี อีกทั้งจากการพูดคุยยังทำให้รู้สึกว่ ทั้งแก้วและเด็กหนุ่มคนนี้นคงมาเล่นด้วยกันบ่อย ๆ และทุกครั้งก็เป็นการเล่นด้วยกันเพียงสองคน เพราะทานไม่ชอบออกมาเล่นอะไรเช่นนี้

“แล้วเมื่อวานนะ ฉันก็ตั้งใจแทบแย่ ตอนทานให้ฉันมาเรียกเธอกลับไปกินข้าวเที่ยง จะได้ออกไปเล่นด้วยกันสามคน ดีใจเกือบเสียอย่างนั้น เพราะมีคนแถวนี้ตกน้ำไปก่อน หัวใจฉันจะวาย ฉันเรียกเธอตั้งหลายหนกว่าจะยอมลุกออกมา ไปนั่งทำอะไรอยู่ในกอไม้ก็ไมรู้ บทจะลูกก็ลูกวิ่งออกมาจะพลัดตกคลองเลยเป็นไง” เด็กหนุ่มตัวสูงบ่งอบทั้งที่ยังเดินต่อไปไม่หยุด กุลนิดาเดินตามไปเงียบ ๆ เพราะกำลังตั้งใจเก็บข้อมูลไปพร้อมกับประมวผลในหัว

“ฉันอาจจะแคอยากเล่นน้ำก็ได้ ก็เลยแก้ง้วงลงคลอง”

“แหม ช่างกล้าพูดเหลือเกินว่าแก้ง้วงลงไป ถ้าอย่างนั้นทำไมเธอไม่ว่ายน้ำขึ้นฝั่งเองเลยเล่า หายไปไหนมาตั้งหนึ่งคืน คนเขาตามหา กันจนวุ่น” กุลนิดาตั้งใจจะคุยโต้ตอบกลับไปบ้าง โดยสวมบทบาทเป็น แก้วแบบที่เธอคิดว่าควรจะเป็น ทั้งที่ไม่รู้ว่าเธอเป็นแก้วได้อย่างไรแน่นอน จริงหรือไม่ แต่สังเกตจากปฏิกิริยาของเด็กหนุ่มก็โล่งใจ เพราะอีกฝ่ายยังหยอกล้อกลับมาด้วยอารมณ์ขัน กุลนิดาจึงรู้ได้เองว่าแก้วพูดคุยกับเพื่อน ประมาณนี้

หากลองไล่ลำดับเหตุการณ์จากสิ่งที่กุลรู้คือ เมื่อวานนี้เด็กสาวคนหนึ่งชื่อแก้วหายตัวไปจากการพลัดตกน้ำ ส่วนตัวเธอเองเพิ่งค้นพบสมุดบันทึกในห้องทำงานของพ่อ และได้อ่านบันทึกหน้าคดีเด็กหายตัวไป โดยบังเอิญ ซึ่งเด็กคนนั้นก็คือแก้ว คนเดียวกับที่หายตัวไปตามกระแสน้ำ วันนี้เธอโผล่มาอยู่ในช่วงเวลาหนึ่งวันหลังจากแก้วตัวจริงหายตัวไป โดยที่ทุกคนเข้าใจว่าเธอคือแก้ว เพราะหน้าตาที่คล้ายกัน แปลว่าตอนนี้ แก้วตัวจริงอาจจะอยู่ที่ไหนสักแห่ง หรืออาจไม่มีชีวิตอยู่แล้ว เพราะกลายเป็นบุคคลสูญหายตามที่พ่อของกุลบันทึก สิ่งที่กุลต้องหาคำตอบคือ แก้วหายไปในไหน ใครบ้างที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เพราะมีรายชื่อผู้ต้องสงสัยถึงสี่ราย และเธอจะกลับบ้านของตัวเองได้อย่างไร กุลเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าการปรากฏตัวของเธอในวันนี้ ทำให้ผู้คนเข้าใจผิดว่าแก้วไม่ได้หายไปไหน จนชะล่าใจไม่ได้ออกมาตามหาเด็กสาวคนนั้นต่อ นั่นหมายความว่า หากกุลนิดาหาทางกลับไปยังยุคของตัวเองได้เมื่อไร การตามหาแก้วตัวจริงก็จะล่าช้าไปมาก หรือไม่แน่ว่าตัวตนของแก้วอาจหายไป และยังคงเป็นคดีเด็กหายตัวไปอยู่เหมือนเดิม

“เมื่อเที่ยงฉันได้ยินกานคุยกับพี่เลี้ยงว่าลุงพจน์หายตัวไป

นายว่าเขาหายไปไหน”

“ฉันจะไปรู้เหรอ ทำไมไม่ถามพี่พิมเองล่ะ พ่อลูกกันก็ต้องรู้บ้างแหละ แต่ไม่ว่าคงโดนทองใบดักปล้นแล้วฆ่าหมดศพไปแล้วมั้ง” กุลไม่รู้ว่าอีกฝ่ายสงสัยสรรพนามที่เธอเรียกแทนพี่เลี้ยงในที่แรกหรือไม่ แต่เธอได้ข้อมูลแล้วว่าพี่เลี้ยงสาวของกานมีชื่อว่า**พิมล**

กุลนิดารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นตัวละครนักสืบในหนังสือนิยายสืบสวนสอบสวนสักเล่ม ที่ตามหาเบาะแสไปเรื่อย ๆ แล้วพบว่าเริ่มมีตัวละครผู้ต้องสงสัยโผล่มาทีละคน แต่ละคนมีความเชื่อมโยงกับผู้เคราะห์ร้ายไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ยิ่งคิดก็ยิ่งตื่นเต้น จากอยากรีบหาทางกลับบ้านในที่แรก กลับกลายเป็นต้องการค้นหาความจริง กุลเข้าใจความรู้สึกของพวกตัวละครนักสืบแล้วว่า ความกระเหี้ยนกระหือรือในความจริงเป็นแรงขับเคลื่อนชั้นดี

“ก็เพราะพี่พิมลบอกว่าไม่รู้ ฉันถึงมาถามความคิดเห็นคนอื่นดูบ้างยังงั้นละ”

“ฉันไม่รู้หรอก ฉันเป็นแค่ไอ้ชาตินะ วัน ๆ ก็ช่วยแม่ทำงานแล้วก็ออกมาเล่นซอหน้า ไม่ใช่ว่าพวกแม่ค้าในตลาดที่จะถามได้ตอบได้” กุลนิดาอมยิ้มเบา ๆ เมื่อตัวเองไม่ต้องคิดหาเหตุผลมาถามชื่ออีกฝ่าย เด็กหนุ่มที่เดินนำหน้าเธอมีชื่อว่า**ชาติ** เป็นคนอารมณ์ดี เพราะมักมีมุขตลกแฝงในประโยคที่พูดคุยกัน แม้ว่าจะเป็นมุขโบราณหน่อย ทำให้กุลต้องคิดตามอยู่ครู่หนึ่ง แต่เมื่อเข้าใจ ก็เรียกเสียงหัวเราะและรอยยิ้มได้

“อ้าว ฉันก็แค่ลองถามดู ไม่รู้ก็คือไม่รู้สิ แล้วที่บอกว่าโดนทองใบฆ่าหมดศพนี่หมายถึงอะไร”

“เอ๊ะ ว่ายน้ำจนความจำละลายไปกับคลองเหรอ ก็ทองใบโจรที่ชอบออกมาปล้นชาวบ้านช่วงนี้ไง ฉันว่านะ ลุงพจน์แคงไปกินเหล้าแล้วหลับคาซุ้มยาตองอย่างเคย แล้วทองใบมันมาเจอเข้า พอไม่มีเงินให้ก็

ถูกฆ่าปิดปาก” กุลนิดาได้ฟังอย่างนั้นก็พยักหน้ารับ โจรปล้นทรัพย์ที่เป็นผู้ต้องสงสัยในบ้านทีกของพ่อน่าจะหมายถึงทองใบ เพราะในสมุดไม้ไ้ระบุชื่อไว้ แต่หากพิจารณาจากคำพูดของคนในพื้นที่อย่างชาติ อาจสรุปได้ว่าทองใบกับผู้ต้องสงสัยรายที่สี่คือคนเดียวกัน

“นายนี้พูดจาเหมือนไอ้เด็กแว่นโคนันเลย พูดอะไรก็เป็นคดีฆาตกรรมทั้งนั้น” กุลพลอนึกถึงการตุนนักสืบชื่อดังในปี ๒๕๖๘ อย่างยอดนักสืบจิ๋วโคนันขึ้นมา แล้วพูดซื่อออกไป เพียงเพราะเธอคิดว่าคำพูดของชาติดูเหมือนเด็กแกแฉดที่ชอบทำตัวเป็นนักสืบ ไม่ว่าสันนิษฐานอะไรก็มักโยงเข้าเรื่องคดีฆาตกรรมตลอดเวลา เมื่อนึกได้ว่าในยุคนี้คงยังไม่มีใครรู้จักยอดนักสืบจิ๋วโคนันก็สายไปแล้ว

“อะไรโค ๗ นะ มันคืออะไร เธอพูดถึงอะไรกันแกว”

“อะ อ้อ เปลา ฉันพูดไปเรื่อย ได้ยินจากละครวิทยุที่แม่ครัวชอบฟัง สงสัยจะจำชื่อผิด เห็นชื่ออะไรโค ๗ เหมือนกัน ฉันก็ไม่แน่ใจ ได้อินไม่ชัดเท่าไร” กุลนิดาจำมาจากเพื่อนในกลุ่มของตัวเองที่ชอบดูละครโทรทัศน์แนวย้อนยุค หม่อมเจ้า หม่อมราชวงศ์ว่าในช่วงปีพุทธศักราชสองพันห้าร้อยต้น ๆ จนถึงปีที่เธออยู่ ณ ขณะนี้ โจรทศน์ยังไม่เป็นที่แพร่หลายทำให้เธอคิดว่าวิทยุยังเป็นสื่อบันเทิงหลักของชาวบ้านอยู่ จึงใช้ละครวิทยุเป็นข้ออ้างเอาตัวรอด

“อ้อ อย่างนั้นหรอ แล้วเธอจะไปทำอะไรที่ริมคลองอีก เพิ่งตกรน้ำไปหยก ๗”

“ก็แบบว่า สิมของ ไซ้ เมื่อวานน่าจะทำของตกไว้ เลยจะไปหาดูหน่อย”

“ป่านนี้ไม่ลอยตามน้ำไปถึงไหนต่อไหนแล้วหรอ”

“ถึงต้องกลับมาดูให้แน่ใจนี้ไงละ ถ้าไม่เจอก็แปลว่าลอยไปแล้ว

แต่ถ้ามันยังอยู่แล้วไม่กลับมาหา ก็เสียตายแยะ” กุลนิดาเลือกโกหกออกไปแทนความจริง เธอไม่ได้ทำของตกเอาไว้ หรือเสียดายของอะไรทั้งนั้น เพราะในความจริงเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแกวเอาอะไรติดตัวมาบ้าง แต่สิ่งที่เธออยากรู้จริง ๆ คือมีเบาะแส หรือร่องรอยอะไรหลงเหลือในที่เกิดเหตุบ้าง บางทีถ้าเธอได้ลองสำรวจดูดี ๆ อาจจะเจอข้อมูลใหม่ ๆ ที่เชื่อมโยงไปถึงแกวตัวจริง และทำให้เธอกลับบ้านได้ แต่หากพูดออกไปตรง ๆ คงมีพินิจมาตุ

“เฮอ ๗ แต่ฉันไม่ช่วยหามะ แคพาไปส่ง เดี่ยวต้องกลับไปช่วยงานที่บ้าน ช่วงนี้แม่ยังชอบบ่นว่าฉันออกมาเล่นข้างนอกบ่อยอยู่”

“ไม่เป็นไร ฉันอยู่คนเดียวก็ทำอะไรสะดวกกว่าเยอะ”

“พอฉันหมดประโยชน์ก็ถีบส่งนะสิ” เด็กหนุ่มพูดจบก็หยุดเดินก่อนยกมือขึ้นชี้ไปทางกอไผ่ขนาดใหญ่ริมน้ำ กุลนิดาหันไปมองตามก็เข้าใจได้ทันทีว่านั่นคือจุดเกิดเหตุ เธอกล่าวขอบคุณชาติ แล้วโบกมือลากันรอรจนอีกฝ่ายเดินออกไปไกลลับสายตาจึงค่อยมองไปรอบ ๆ อย่างสังเกตุ

“พี่ พาฉันไปริมคลองที ฉันอยากไปดูอะไรให้แน่ใจ” เด็กสาวผมยาวเอยกับพี่เลี้ยงของตัวเอง หลังจากที่เขาั่งเงียบครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่นาน กานเพ็งเอะใจว่าเมื่อวานไม่มีใครตรวจสอบสวนบริเวณริมตลิ่งอย่างละเอียด แม้แต่ตำรวจที่รับแจ้งความก็ตาม ทุกคนเขาแต่ละไปคำพูดคำว่ายความหาร่างของน้องสาวเธอในน้ำ บ้างก็เอาเรือล่องออกไปตามกระแสน้ำจนละลายพินที่ริมตลิ่ง และทำน้ำใกล้ ๆ ไป บางครั้งการมองข้ามสิ่งใกล้ตัวก็อาจเป็นข้อผิดพลาดที่ใหญ่หลวง

“คุณหนูจะไปดูอะไรเธอคะ หรือว่ายังสงสัยเรื่องคุณหนูแกวอยู่”

“เมื่อวานมีแต่คนไปหาในน้ำกัน ยังไม่มีใครหาพบเลย อาจจะ

พลาดอะไรไปก็ได้ แล้วก็อย่างที่พี่พูด ฉันสงสัยเรื่องแก้ว”

“พี่ไม่เข้าใจเลยจริง ๆ ว่าทำไมคุณหนูยังสงสัยคุณหนูแก้วนัก เธอก็ดูปกติไม่มีอะไรแปลกนี่คะ”

“ไม่ใช่หรอก แปลกมากต่างหาก” เด็กสาวอายุน้อยกว่าโคลง ศิระะไปมาเบา ๆ อย่างไม่เห็นด้วย ที่เธอพูดว่าน้องของเธอ เธอรู้จักดี ไม่ใช่แค่พูดไปอย่างนั้น แต่เธอหมายความว่าอย่างนั้นจริง ๆ งานไม่มีเจตนา จะเปิดโปง หรือทำร้ายแก้วคนนี้ เธอเพียงอยากพิสูจน์ให้แน่ชัดว่าเด็กคนนี้ คือคนละคนกับน้องสาวของตัวเอง ซึ่งตัวเธอก็ปักใจเชื่อไปมากกว่าครึ่ง แล้ว เพราะหากเป็นจริงอย่างที่คิด เธอจะได้บอกให้ทุกคนตามหาแก้วต่อไป ในใจลึก ๆ ก็อดคิดไม่ได้ว่าเธอเองก็มีส่วนเกี่ยวข้องที่ทำให้น้องสาวประสบ อุบัติเหตุ งานจึงอยากหาตัวน้องให้พบเพื่อลบล้างความรู้สึกผิดในใจ

พิมลอาจคิดว่าคุณหนูแก้วในตอนนั้นก็เหมือนปกติ หรือมองเพียง ว่าแค่กลับมาก็ดีแล้ว แต่หากหญิงสาวสังเกตให้ดีก็必将พบสาเหตุใดก็ตาม จึงบอกว่าแก้วในตอนนี้เปลี่ยนไปมาก อย่างแรกที่ทำให้กานตจิตใจคือ ลักษณะการพูดจา ปกติแล้วแก้วมักพูดจาขอด้อน และมีหางเสียงจ๊ะ จะ กับเธอเสมอ เพราะชอบใช้ลูกอุ้งนรบเจ้าให้พี่สาวอย่างเธอออกไปเล่นด้วย ถึงแม้ว่าส่วนมากจะไม่สำเร็จก็ตาม ต่อมาคือลักษณะภายนอกที่เปลี่ยนไป จนผิดสังเกต มีเพียงคนที่ไม่ใส่ใจอะไรเลยเท่านั้นที่จะมองไม่ออก แก้ว ผนวยมาถึงกลางหลัง และชอบมกัผมหางม้ารวบตึง อีกทั้งส่วนสูงยังน้อยกว่า กานเล็กน้อย แต่แก้วที่กลับมาวันนี้เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือภายใน ระยะเวลาหนึ่งวัน ทั้งหมดนี้คือสาเหตุที่ทำให้กานเกิดสงสัยขึ้นมา

“พี่ก็ยังไม่เข้าใจสิ่งที่คุณหนูพูดอยู่ดี”

“เพราะพี่ไม่เคยใส่ใจอะไรเลยอย่างไรเล่า ช่างเถอะ เรารีบไป ตอนที่แก้วไม่อยู่ดีกว่า” เด็กสาวหมายถึงแก้วที่อ้างตัวว่าเป็นน้องสาว

ของเธอ ไม่ใช่แก้วตัวจริง

“คะ เดียวพี่ไปเอาร่มมาากให้คะ”

“ไม่ต้องแล้วพี่พิมล มัวแต่ชักช้าเดี๋ยวจะมีดกันพอดี ฉันทนร้อนได้ ไม่ต้องเอามารอ” พี่เลี้ยงสาวยังคงทำท่าอึดอัดใจไม่มั่นใจ เพราะอีกฝ่าย ป่วยอดแอต และร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง เมื่อต้องออกไปข้างนอกจึง จำเป็นต้องกางร่มกันแดดทุกครั้ง แต่สุดท้ายก็ยอมเดินตามเด็กสาวออกไป แต่โดยดี เพราะไม่กล้าขัดคำสั่ง สองคนเดินมุ่งหน้าไปยังสถานที่เกิดเหตุ คนหนึ่งหวังอยากพบข้อมูลเพื่อพิสูจน์ว่าความคิดของตัวเองถูกต้อง อีกคน แค่ติดตามไปตามคำสั่ง

ที่แรกพิมลไม่เห็นด้วย และคัดค้านความคิดเห็นของกาน ไม่ใช่ เพราะเธอต้องการปกป้องพ่อของตัวเอง กลับตรงกันข้ามด้วยซ้ำ หญิงสาว ไม่ชอบพ่อของตัวเอง พจนเป็นผู้ชายเห็นแก่ตัว ทิ้งให้ลูกเมียลำบาก แม้ใน ตอนที่แม่ของเธอทนไม่ได้จนขอหย่า และหนีไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ ผู้ชายคนนี้ก็ ยังตามไปรังควานบ้าง ขอเงินบ้าง พิมลไม่เคยคิดปกป้อง หรือเปลี่ยน ผิดเป็นลูก แต่ที่เธอไม่เห็นด้วยกับเด็กสาวที่เป็นเจ้านายของตัวเองก็เพราะ สิ่งที่เขาเห็นไม่ตรงกับสิ่งที่อีกฝ่ายตั้งข้อสงสัย เป็นเรื่องจริงที่พจนหายตัว ไปในวันเดียวกันกับแก้ว แต่เด็กหนุ่มช่างบ้านชื้อชาติเป็นคนวิ่งหน้าตั้ง กระหืดกระหอบมาบอกเองว่าแก้วพลัดตกน้ำ ฟังอย่างไรก็เป็นอุบัติเหตุ

“จริงสิ บ้านแม่พี่อยู่ตรงข้ามตรงที่แก้วตกน้ำเลยนี่ แม่พี่เล่า อะไรให้ฟังบ้างไหม”

“เอ๊ะ ตอนนั้นแม่พี่คงออกไปทำนาคะคุณหนู ไม่มีคนอยู่บ้าน หรือ”

“จริงหรือ แม่พี่ไม่ได้เล่าอะไรให้ฟังอีกหรือ”

“ก็มีนะคะ แต่เรื่องที่คุยกันก็มีแต่เรื่องลัพเพหระตามประสา

แม่ลูก ไม่มีอะไรเกี่ยวกับคุณหนูแก้วหรอกค่ะ”

“แล้วเรื่องตามประสาแม่ลูกที่พี่ว่ามันคือเรื่องอะไรบ้างเล่า”
เด็กสาวหันไปมองคนโตกว่าด้วยสายตากดดัน กานเคยเห็นแอบเปิดดู
นิตยสารฟ้าเมืองไทยในห้องของแก้ว มีการตีพิมพ์เซอร์ล็อกโฮล์มส์ตอน
สั้น ๆ ที่เธออ่านไปเล็กน้อยแล้วจำได้ขึ้นใจว่า รายละเอียดเพียงเล็กน้อย
กับข้อมูลที่ดูเหมือนไม่เกี่ยวข้อง บางครั้งสิ่งเหล่านั้นอาจกลายเป็นกุญแจ
สำคัญที่นำไปสู่สิ่งที่เราต้องการ

“ก็ไม่มีอะไรมากนักคะ แม่แค่เล่าว่าแม่ถูกห่วย พ่อไปรู้มาจากไหน
ก็ไม่รู้ ไปตะโกนขอเงินอยู่หน้าบ้าน แต่แม่ไม่ได้ให้ ค่าขาดเสียเสียแล้วก็
ไล่ตะเพิดกลับบ้าน” เด็กสาวเงยบครุ่นคิดบางอย่างกับตัวเอง เธอจับต้น
ชนปลายไม่ถูกว่าเหตุการณ์สองอย่างจะมาเชื่อมโยงกันได้อย่างไร น้องสาว
ของเธอพลัดตกน้ำ จากนั้นมีเด็กสาวคนหนึ่งที่น่าตาคล้ายกันโผล่มา
หนึ่งวันให้หลัง คนสวนของบ้านหายไปในวันเดียวกับที่แก้วตกน้ำ ซึ่ง
ก่อนหน้านี้เขาบากหน้าไปขอเงินกับภรรยาเก่าที่ถูกห่วย เมื่อลองจับมา
รวมกันก็ดูไม่มีความเกี่ยวข้องกันเลย หรือเป็นเธอเองที่คิดมากเกินไปว่า
ลูกพจนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของแก้ว

“นี่ก็เลยเถียงแล้ว พี่ว่า แม่ที่จะกลับมาจากนาหรือยัง ถึงที่จะ
บอกว่าวันนั้นไม่มีใครอยู่บ้าน ฉันก็ยังอยากคุยกับแม่ที่อยู๋ดี”

“พี่ก็ไม่แน่ใจนะคะ คุณหนูอยากคุยอะไรหรือคะ”

“เรื่องเมื่อก่อนนั่นแหละ ถึงตอนนี้ฉันก็ยังไม่ว่าจะได้อะไรเพิ่ม
หรือเปล่า แต่ฉันก็คิดว่าน่าจะลองไปคุยดู”

“ถ้าอย่างนั้นเราอาจจะต้องรอให้เย็นกว่านี้อีกหน่อย คุณหนู
จะรอไหมคะ”

จบประโยคของพี่เลี้ยงสาว กานก็พยักหน้ารับเบา ๆ พลง

มองตรงออกไปอย่างไร้จุดหมาย เธอได้แต่คิดซ้ำ ๆ ว่าถ้าตัวเองไม่บอกให้
น้องทำอย่างนั้น ตอนนี้เรื่องราวจะเป็นอย่างไร จะมีแก้วคนนีโผล่มาไหม
หรือจะเกิดอะไรขึ้นแทน เด็กสาวรู้แล้วว่าเพียงความคิดสั้น ๆ ชั่วบของ
เด็กอายุสิบห้าห่มึงคน อาจทำให้เกิดความวุ่นวาย และเดือดร้อนเนืองกว้าง
ได้ถึงเพียงนี้ ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ เธอคงไม่เชื่อสิ่งที่พิมพ์พูด และปฏิเสธ
น้องออกไปอย่างที่เคยทำ

ทั้งคู่พากันเดินฝ่าแดดยามบ่ายคล้อยไปเรื่อย ๆ กระทั่งมองเห็น
ริมน้ำที่คุ้นเคย กับแผ่นหลังของเด็กสาวคนหนึ่งที่คุณตา พลันประบ่า
ของเด็กคนนั้นเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวที่ทำให้ผู้พบเห็นจำได้ในทันที
กานหยุดชะงักก็แล้วเอื้อมมือไปจับชายเสื้อของพี่เลี้ยงสาวเอาไว้

“เราไปรอฟากันดีกว่า ฉันเห็นใต้ถุนบ้านแม่ที่มีเปลผูกไว้”

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวพี่ไปเรียกเรือให้”

“ไม่ต้อง วันนี้ฉันอยากเดิน เราเดินย้อนไปข้ามสะพานกันเถอะ”

“แต่ว่ามันไกลอยู่นะคะ คุณหนูเดินไหวหรือ”

“ฉันเดินได้ ไปกันเถอะ ยังไงแม่พี่ก็กลับมาเย็น ๆ อยู่แล้ว ค่อย ๆ
เดินไปจะได้ไม่ต้องนั่งรอนานนัก” พูดจบเด็กสาวก็หมุนตัวเดินย้อนกลับ
ไปทางเดิม โดยปกติแล้วการเดินทางข้ามคลองไปอีกฝั่งจะใช้เรือข้ามฟาก
ชาวบ้านส่วนใหญ่ที่บ้านอยู่ติดน้ำมีเรือแจวลำเล็ก ๆ ผูกที่ทำน้ำเกือบทุกหลัง
แต่หากเดินไปตรงตลาดจะมีเรือจ้าง และสะพานไม้แคบ ๆ ให้ใช้งาน
ซึ่งโดยปกติแล้วกานมักใช้บริการเรือข้ามฟาก แต่วันนี้เธอไม่ทำอย่างนั้น
เพราะเห็นว่ามิใคร่คนอื่นยืนอยู่บริเวณที่ประจำของน้องสาวตัวเองก่อนแล้ว
เธอเริ่มสับสนว่าสิ่งที่พยายามจะพิสูจน์เป็นเรื่องจริงหรือไม่ ทำไมแก้วคนนี้
ถึงรู้สถานที่ประจำของแก้วตัวจริง เธอจึงเลือกถอยออกมาเพื่อจับตามอง
อีกคนอยู่ห่าง ๆ

หลังจากชาติพากุลนิดามาถึงไวยังสถานที่เกิดเหตุตามต้องการ เธอก็กวาดสายตามองไปรอบตัวด้วยความว่างเปล่า สมองของเธอโล่งเหมือนทุ่งหญ้าสะวันนา ไม่รู้ว่าควรเริ่มจากตรงไหน ถึงแม้จะมีจุดหมายว่ามาเพื่ออะไร แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีคำใบ้เลยว่าเธอควรทำอะไรเป็นอย่างแรก เด็กสาวได้แต่ยืนมองชายที่ขวาทืออยู่อย่างนั้นหลายนาที่ จนนึกขึ้นได้ว่าชาติเคยพูดถึงกอไผ่ขนาดใหญ่ เด็กหนุ่มพูดว่าแก้วนั่งอยู่หลังกอไผ่ไม่ยอมขยับไปไหน ต้องเรียกอยู่สองสามครั้งจึงจะยอมลุกออกมา ดังนั้นเธอควรจะเริ่มจากการสำรวจบริเวณนั้นอย่างละเอียดอีกครั้ง

พื้นดินบริเวณตลิ่งทั้งอ่อนนุ่มด้วยอุ้มน้ำไว้ และลื่น ทำให้กุลนิดาต้องเดินอย่างระมัดระวังเพราะกลัวจะพลัดตกลงไป เมื่อมองดูดี ๆ พบว่ามีรอยร่องเท้าขนาดเล็กกว่าของเธอเล็กน้อยสองสามรอย และรอยสัณธร่องเท้าไถลลงไปยังคลอง ถึงแม้ว่ารอยร่องจะจางลงไปบ้างแล้ว แต่เด็กสาวก็รู้ได้ทันทีว่านี่เป็นรอยเท้าของแก้ว

กุลนิดาเดินวนอยู่บริเวณนั้นสักพักก็เห็นเศษใบไม้ ใบตอง และกลีบดอกไม้ที่เด็ดออกมาจากต้นแถวนั้น หากไม่สังเกตดี ๆ ก็คงมองผ่าน เพราะมันถูกเหยียบย่ำด้วยรอยเท้าของใครหลายคนจนเกือบจมลงไปในดิน เธอจำได้ว่าแก้วชอบออกมาเล่นนอกบ้าน และที่ตรงนี้คงจะเป็นสถานที่ประจำที่มาบ่อย ถ้าเป็นอย่างที่ชาติบอกว่าพวกเขาเล่นซ่อนหากันสองคนทำไมถึงมีของเหล่านี้ ถึงแม้กุลจะเป็นเด็กที่เกิดในยุคเทคโนโลยี แต่เธอก็รู้ว่าทั้งใบไม้ ใบตอง และเศษดอกไม้ เอาไว้เล่นขายของ ซึ่งเด็กหนุ่มอย่างชาติไม่น่าเล่นกับแก้ว หรือแก้วเล่นคนเดียว เพราะพี่สาวไม่ชอบเล่นด้วย

“เล่นคนเดียว พี่ไม่เล่นด้วย อย่างนั้นหรอ” เด็กสาวพึมพำกับตัวเองคล้ายคนที่นึกบางอย่างได้ เด็กสาวอายุสิบห้าปีเลยวัยที่จะเล่นคนเดียวหรือจินตนาการว่ามีลูกค้าได้แล้ว ถ้าหากว่าเมื่อวานแก้วไม่ได้เล่นคนเดียว

แต่มีนัดกับพี่สาวของตัวเองละ ก็ยังมีบางอย่างไม่สมเหตุสมผลอยู่ดี ถ้าแก้วมีนัดกับงานจริง ๆ แล้วเกี่ยวข้องกับการผลิตก็น่ายังงั้น ในเมื่อไม่มีข้อมูลว่างานอยู่ในสถานที่เกิดเหตุ ณ ขณะนั้น ความคิดที่โผล่เข้ามาในหัวว่างานเป็นคนปลักน้องสาวตัวเองตกน้ำก็ต้องปิดทิ้งไป

เด็กสาวถอนหายใจเลือกให้ทุกอย่างคนท้อแท้ ทุกครั้งที่เธอรู้สึกว่าตัวเองเข้าใจคำตอบ หรือมีเบาะแสใหม่ ๆ ก็มักจะถูกกลบฝังด้วยความคิดของตัวเองในวินาทีต่อมาว่าเป็นไปไม่ได้ การสวมบทบาทเป็นนักสืบของกุลนิดาไม่ง่ายอย่างที่ดูในการ์ตูน หรืออ่านในหนังสือสอสนวนสืบสวนลึกลับ คิดไม่ได้ว่าตัวละครนักสืบที่หาหลักฐานมาจนถึงทางตัน เคยท้อ และเหนื่อยกันบ้างไหม ถึงแม้ตัวละครเหล่านั้นจะหมดหวังขนาดไหน ก็ยังมีตัวช่วยโผล่มาเป็นแสงสว่างนำทางทุกครั้ง แต่กุลนิดาไม่มีสิ่งเหล่านั้น แม้แต่คำใบ้เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เธอรอคอย และคาดหวังก็ไม่เคยได้เห็น สิ่งเดียวที่ทำให้เธอยังฮึดขึ้นมาได้แม้จะหมดแรงไปหลายรอบก็คงเป็นบ้าน กุลอยากกลับบ้าน ตอนนี้เธอได้เรียนรู้แล้วว่า การอยู่บ้านอย่างสุขสบาย ออกไปเที่ยวเล่นตามใจ และใช้ชีวิตอย่างที่อยากจะเป็นคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเด็กอายุสิบห้าปีแล้ว เธอควรขอบคุณแม่ ไม่ใช่ชวนทะเลาะและน้อยใจอย่างที่ทำ

กุลนิดาทั้งตัวลงบนพื้นไต้ต้นไม้ใหญ่ริมน้ำ ทอดสายตาออกไปฝั่งตรงข้าม ลมเย็น ๆ กับแดดอ่อน ๆ ยามบ่ายทำให้รู้สึกผ่อนคลายได้บ้าง เธอไม่เคยสัมผัสบรรยากาศแบบนี้สงบร่มรื่นแบบนี้มาก่อน จริงอยู่ที่บ้านของคุณยายอยู่จังหวัดสุพรรณบุรี มีทุ่งนา มีกลิ่นอายของชนบท แต่ความอุดมสมบูรณ์ก็เทียบไม่ได้กับหัวสิบปีที่แล้วอยู่ดี ความรู้สึกต่างกันลิบลับ เด็กสาวสุดท้ายใจรับอากาศบริสุทธิ์เข้าปอดลึกๆใหญ่ บ้านไม้ยกใต้ถุนสูงหลังเก่ากลายเป็นจุดพักสายตาของกุลโดยปริยาย ได้ถุนบ้านมีทั้งหอมกระเทียมแขวนตากเอาไว้ และยังมีเปลขนาดใหญ่ผูกกับเสาเหมาะสำหรับ

นอนกลางวัน ที่ข้างบันไดมีโถงหลายมังกรบรรจุน้ำไว้ใช้ดื่มกินหนึ่งในส่วนอีกใบเป็นโถงที่ขนาดเล็กกว่าสำหรับใส่น้ำล้างเท้า เด็กสาวอดคิดไม่ได้ว่าวิถีชีวิตคนในอดีตที่เห็นด้วยตาของตัวเอง กับดูผ่านละครโทรทัศน์มันเทียบกันไม่ได้สักนิด

จู่ ๆ ความคิดบางอย่างก็แวบเข้ามาในหัวของเธอ กุลมองไปยังบ้านไม้ฝั่งตรงข้ามสลัดกับกอไผ่ขนาดใหญ่ที่เธอเพิ่งสำรวจมา ถ้าหากว่าจุดเกิดเหตุอยู่เยื้องกัน ตอนที่แก้วพลัดตกน้ำไปก็ต้องมีคนในบ้านเห็นเหตุการณ์ รวมถึงอาจจะให้คำตอบได้ว่าหลังจากแก้วตกน้ำไปแล้วเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น เธอผุดลุกขึ้นหลังจากที่นั่งพักได้เพียงครู่เดียวด้วยความกระตือรือร้น ในใจหวังว่านี่จะเป็นโอกาสที่เธอจะใช้แก้ความจรัญมากขึ้น และอาจทำให้เธอกลับบ้านของตัวเองได้

กานกับพิมลใช้เวลาเดินอยู่สักพักใหญ่ก็มาถึงบริเวณตลาด แต่ยังไม่ทันจะได้ข้ามสะพานไม้เก่า ๆ ไปอีกฝั่ง ก็มีเสียงของหญิงวัยกลางคนตะโกนทักขึ้นมาจากข้างหลังเสียก่อน

“นั่นจะไปไหนกัน” เด็กสาวกับหญิงสาวหันขวับไปมองที่ต้นเสียงพร้อมกัน พบว่าเป็นหญิงมีอายุรูปร่างอ้วนท้วม ใส่เสื้อแขนยาวกับกางเกงขายาว ถือจอบไว้ในมือข้างหนึ่งกำลังเดินตรงดิ่งมาหาพวกเขา

“อ้าว แม่ ฉันก็กำลังจะไปหาแม่นั่นแหละ”

“มีธุระอะไรกับข้าล่ะ”

“ฉันนะไม่มีหรอก แต่คุณหนูเธอมีเรื่องอยากถามแม่” พี่เลี้ยงสาวบ๊วยไปทางเด็กสาวอีกคนที่ยืนอยู่ข้างกัน กานที่ถูกโยนมาอย่างไม่ทันตั้งตัวก็ทำตัวไม่ถูก จริงอยู่ที่ว่าเธอเองเป็นคนอยากพูดคุยกับแม่ของพิมล แต่เด็กสาวตั้งใจว่าจะเดินไปพลาถคิดว่าควรถามอะไร เมื่อถึงเวลาเย็น ๆ ก็

คงมีเรื่องให้ชวนคุยมากพอ แต่เธอไม่แน่ใจว่าจะมาเจอกันก่อนเวลาเช่นนี้

“อ้าว แล้วหนูมีเรื่องอะไรกับข้าล่ะ”

“คือว่า หนูอยากถามเรื่องเมื่อวานจะ น้องสาวหนูตกน้ำแถว ๆ บ้านข้า ไม่รู้ว่าข้าเห็นอะไรบ้างไหมจะ”

“ข้าไม่เห็นหรอก เมื่อวานข้าไปนาทั้งวัน กว่าจะกลับก็ฟ้ามืดแล้ว ข้าก็อยู่บ้านคนเดียวด้วย ไม่มีใครเห็นหรอกหนู” เด็กสาวพรุลมหายใจออกเบา ๆ ถึงแม้จะรู้จากพี่เลี้ยงมาบ้างแล้วว่าอีกฝ่ายคงไม่เห็นเหตุการณ์อะไร เพราะไม่ได้อยู่บ้าน แต่เมื่อได้ฟังคำตอบจากปากเจ้าตัวจริง ๆ ก็พลันห่อเหี่ยวและสิ้นหวังขึ้น เธอรู้สึกเหมือนเด็กเอาแต่ใจที่ถูกขัดใจ เมื่ออะไรก็ไม่เป็นดังใจที่ตั้งท่าจะร้องไห้ลูกเดียว ขอบตาเริ่มร้อนผ่าว และน้ำตาเอ่อคลอพร้อมไหลออกมาจากดวงตาได้ทุกเมื่อ เธอไม่เคยต้องมาทำอะไรเช่นนี้มาก่อน แต่ถึงอย่างนั้นก็ทำได้เพียงก้มหน้ายอมรับว่าทุกอย่างเป็นผลมาจากการกระทำของเธอเอง

“แต่เมื่อวานนั้นะ ข้ากลับบ้านมาแทบลมจับ ประตุโดนจัด เงินทองที่เก็บไว้ก็หายไปหลายบาท ที่แรกข้าก็คิดว่าโดนไอ้ทองใบเล่นเข้าแล้ว แต่ข้ามานึกดูดี ๆ ข้าว่าไม่ใช่” เด็กสาวหุบผึ่ง ดวงตาลุกวาวอีกครั้งหลังจากได้ยินหญิงมีอายุเอ่ยขึ้นกับลูกสาว กานนิ่งฟังเงียบ ๆ ว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไรต่อ

“อ้าว แล้วทำไมแม่ไม่ไปบอกฉัน จอร์ขึ้นบ้านเลยนะ”

“ไอ้ย บอกแจ้งแล้วแจ้งจะช่วยอะไรข้าได้ คุณเลขหนูของแจ้งไปเถอะ อีกอย่างคนเขาก็ว่าน่วยตามหาเด็กตกน้ำด้วย ข้าไม่อยากจะไปกวเท่าไร”

“โอ้ แม่ ฉันเป็นลูกแม่นะ แม่ต้องบอกฉันสิ ถึงฉันจะต้องช่วยงานบ้านนั่น แต่ถ้าแม่บอก ฉันก็จะรีบมา ขโมยขึ้นบ้านนี่เรื่องใหญ่นะแม่

แจ้งความหรือยัง”

“ข้าไม่แจ้งหรอก ข้าไม่มีหลักฐานอะไร ทองที่มันเอาไปได้ก็เกิ
สตาจก็มิใช่ของข้า ยังไม่ได้เอาหอยไปขึ้นเงินเลย”

“แม่บอกว่าไม่ใช่ไอ้ทองใบ แม่แน่ใจได้ยังไง แม่พูดเหมือนรู้ว่า
ใครมาขโมย” เด็กสาวที่นั่งฟังบทสนทนาของสองแม่ลูกอยู่นานก็เปล
อ้าปากค้าง เปิกตากว้างด้วยความตกใจทันทีเมื่อได้ยินสิ่งที่แม่ของพิมล
เอ่ยต่อ พี่เลี้ยงสาวก็มีปฏิกิริยาไม่ต่างกัน

การรู้แล้วว่าเมื่อวานนี้มีสองเหตุการณ์ที่คาบเกี่ยวกันเกิดขึ้น
คือน้องสาวของเธอออกมาเล่นข้างนอกตามปกติแล้วพลัดตกน้ำ กับ
มีขโมยขึ้นบ้านแม่ของพี่เลี้ยงตัวเอง สองสิ่งนี้ทำให้การต้องกลับมาคิดหนัก
ว่าควรทำอะไรต่อไป เพราะเธอไม่ได้ข้อมูลที่ตัวเองตามหาเพิ่มเติมแม้แต่น้อย
เธอยังไม่สามารถสรุปได้ว่าแก้วในตอนนี้เป็นใครของน้องสาวของเธอ
อีกทั้งเธอยังไม่ได้ไปดูที่เกิดเหตุซ้ำเพื่อเก็บรายละเอียดบางอย่างที่อาจ
พลาดไป สิ่งที่เธอรู้แล้วแต่เป็นอะไรที่ไม่เกี่ยวข้องกับน้องสาวของเธอ
เลย หนทางมืดมิดลงอีกครั้งพร้อมกับความจริงที่ค่อย ๆ เลื่อนหายไป

กุลนิดาไม่รู้ว่าตัวเองจะข้ามไปฝั่งตรงข้ามได้อย่างไร เธอเห็นว่า
มีเรือรำเล็ก ๆ ผูกอยู่กับท่อน้ำหน้าบ้านหลังนั้น แต่แล้วอย่างไรต่อ ในเมื่อ
กุลต้องการข้ามจากฝั่งนี้ไปฝั่งโน้น ถึงจะเห็นเรืออยู่ใกล้แค่เอื้อมมือ แต่ก็
ไม่สามารถทำอะไรไปมากกว่าการนั่งมองได้อยู่ดี หรือบางทีเธอควรจะ
กระโดดลงคลอง แล้วว่ายน้ำข้ามปากเสียให้รู้แล้วรื้อรถ แต่เด็กสาวก็ยัง
ยังตัวตันว่าตนเองไม่ใช่พระมหาชนก จึงไม่ได้ทำอย่างใจนึก

เด็กสาวหลงยุคถอดใจ หากตอนนี้เธอมีโทรศัพท์มือถือกับ
อินเทอร์เน็ต เธอคงเปิดกูเกิ้ลแล้วพิมพ์ค้นหาวิธีการข้ามปากของคนในปี

๒๕๑๘ หรือไม่กี่สะพานใกล้ฉันทาเรือใกล้ฉันทา ทำนองนั้นไปแล้ว

กุลนิดายืนค้างที่เดิมพร้อมยกมือขึ้นยื้มของตัวเองด้วยความ
หงุดหงิดใจ ยิ่งสายตาเหลือบไปเห็นบ้านไม้ที่อยู่ฝั่งตรงข้าม ความหงุดหงิด
ก็ยิ่งทวีคูณ เบาะแสอยู่ตรงหน้าแท้ ๆ แต่ไม่สามารถจับต้องได้ มันต้องมี
วิธีบางอย่างที่ทำให้เธอไปถึงจุดหมายได้ หากว่าตอนนี้ชาติยังอยู่ด้วย
ทุกอย่างคงง่ายขึ้นไม่น้อย เพราะอย่างน้อยก็เหมือนเธอมีตัวช่วยชั้นดีอยู่
กับตัว

กุลนิดา นั่งห่มละงบนพื้นอีกครั้งพลงใช้ความคิด เธอเคยได้ยิน
แม่พูดว่าใจร้อนนอนวัด แม้จะไม่รู้ว่าความหมายที่แท้จริงแปลว่าอะไร
แต่เดาว่าเป็นสำนวนใช้เปรียบเปรยให้ใจเย็น และทำอะไรอย่างรอบคอบ
บางทีการกลับมานั่งทบทวนสิ่งต่าง ๆ อาจช่วยให้เธอเห็นสิ่งสำคัญที่
ตกหล่นไประหว่างทาง กุลเคยฟังพ่อเล่าเรื่องราวต่าง ๆ รวมถึงวิธีการทำ
คดีคร่าว ๆ เช่น หากมีคนจมน้ำต้องช่วยเหลือนตามขั้นตอนอย่างไร และ
เจ้าหน้าที่จะเริ่มทำงานจากตรงไหน มีสิ่งหนึ่งที่เธอมองข้ามความผิดปกติ
ไป

เริ่มจากแก้วพลัดตกน้ำบริเวณนี้ ชาติที่เห็นเหตุการณ์แต่ว่ายน้ำ
ไม่เป็นจึงรีบวิ่งกลับมาเรียกคนที่บ้านไปช่วย จุดน่าสงสัยข้อที่หนึ่งคือ ทำไม
ชาติจึงไม่ตะโกนเรียกคนแถวนี้ให้ช่วย อาจมีเหตุผลบางอย่างที่เด็กหนุ่ม
ไม่ได้เล่าให้เธอฟัง หลังจากนั้นทุกคนก็รีบมาที่เกิดเหตุ และช่วยกัน
ตามหาแก้ว รวมถึงแจ้งตำรวจด้วย แต่ไม่มีการระบุว่ามีคนพบร่างของแก้ว
เลย อาจด้วยเหตุนี้จึงถูกบันทึกว่าเป็นบุคคลสูญหาย แล้วถ้าเธอลอง
คำนวณเล่น ๆ ตามทฤษฎีที่เคยเรียนมาในห้อง ระยะเวลาจากบ้านมาถึง
บริเวณนี้ก็ประมาณสิบห้า นาที แต่หากเป็นตอนเกิดเหตุทุกคนอาจจะวิ่ง
และมาถึงไวกว่าปกติ เป็นไปได้ว่าจะใช้เวลาสั้นกว่านั้น กระแสน้ำในคลอง

ก็ไม่ได้พดแรงมาก เพราะเป็นฤดูร้อน แดดจ้า ท้องฟ้าเปิด กุลจึงคิดแบบหลวม ๆ เอาว่าแก้วคงถูกพัดออกไปไกลประมาณครึ่งกิโลเมตรจากจุดที่พลัดตกลงไป

ดังนั้นถ้าพายเรือตาม หรือช่วยกันงมหาในรัศมีหนึ่งกิโลเมตรก็ควรจะพบเด็กคนนั้น ไม่ใช่หายไปเช่นนี้ เว้นเสียแต่ว่าทุกอย่างที่กุลนิดาคิดมามีข้อผิดพลาด ถ้าหากว่าแก้วว่ายน้ำไปตามกระแสน้ำด้วย ระยะทางที่เธอคิดตามทฤษฎีก็อาจจะคลาดเคลื่อน ทำให้ไม่อาจกำหนดขอบเขตได้ จะมีเหตุผลอะไรบ้างที่ทำให้คนซึ่งพลัดตกน้ำ แต่ว่ายน้ำคล่องแคล่วไม่ยอมว่ายน้ำขึ้นฝั่ง กลับว่ายออกไปตามกระแสน้ำแทน ยิ่งคิดก็ยิ่งปวดหัว แต่กุลนิดาไม่รู้เลยว่าเธอนึกถึงสิ่งปกตมามากที่สุดไปแล้ว

เด็กสาวยังคงนั่งจมอยู่กับความคิดของตัวเอง รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังทำข้อสอบสอบเข้าห้องเรียนพิเศษอีกครั้งอย่างไรวางนั้น เธอพยายามนึกหาทางอื่นที่ตัวเองพอทำได้โดยไม่ต้องข้ามไปอีกฝั่ง จนกว่าจะคิดหาวิธีไปถึงตรงนั้นได้อย่างปลอดภัย กุลนิดานั่งถกเถียงกับตัวเองอยู่นานจนได้ข้อสรุปว่าเธอจะเดินลัดเลาะริมตลิ่งฝั่งนี้ไปเรื่อย ๆ เมื่อเจออะไรสักอย่างที่เป็นเบาะแสได้ แม้จะรู้อยู่แก่ใจว่ามีความเป็นไปได้ต่ำมาก แต่ถึงอย่างนั้นถ้าลองเดินไปตามทางเดียวกับกระแสน้ำกลับห้านาที อาจเจอแก้วตัวจริงก็ได้ และเพื่อพิสูจน์ว่าสิ่งที่เรียนมาสามารถนำมาใช้ในชีวิตจริงได้ การเป็นนักวิทยาศาสตร์เมื่อตั้งสมมติฐานแล้วก็ต้องลงมือทำ ถึงแม้กุลจะไม่ได้อยากเป็นนักวิทยาศาสตร์ก็ตามที่ แต่ก็ไม่มีอะไรที่เธอทำได้มากกว่านี้แล้วในใจลึก ๆ ก็รู้ดีว่าเมื่อวานนี้คงมีคนหลายต่อหลายคนเดินไปตรวจสอบก่อนแล้ว

กุลนิดาลุกขึ้นยืนตัวตรง เงยหน้ามองท้องฟ้าที่ตอนนี้แสงแดดเริ่มอ่อนลงเพราะใกล้เวลาเย็นมากขึ้นทุกที เธอก้าวขาเดินเลียบตลิ่งอย่าง

ระมัดระวัง ผ่านกอไผ่ขนาดใหญ่ที่เดิม ผ่านบ้านคนหลายหลัง สายลมเอื่อย ๆ กับความเย็นจากสายน้ำที่ระเหยในอากาศทำให้เด็กสาวค่อย ๆ เดินไปอย่างไม่เร่งรีบ และไม่รู้จักเหนื่อย กุลพลอดคิดว่าถ้าหากมีโอกาสได้มาพักผ่อนและแม่จะเป็นอย่างไร ได้มาพักผ่อน พุดคุย และเดินเล่นกันในบรรยากาศดี ๆ อย่างนี้คงมีความสุขไม่หยอก สายลมเบาบางปะทะกับผิวทำให้รู้สึกเย็นสบาย ไม่มีเหงื่อไหลท่วมให้รู้สึกเหนอะหนะรำคาญใจ ตอนนี้กุลก็มีความสุข แต่คงจะดีกว่าถ้าไม่ได้ตกอยู่ในสถานการณ์อย่างที่เป็นอยู่

“คิดถึงแม่จัง” เดินพลางคิดอะไรเพลิน ๆ ก็รู้สึกตัวตัวเองออกมาไกลจากจุดเดิมพอสมควรแล้ว กุลนิดาหันหลังกลับไปมองตามทางที่จากมาก็คิดเอวาระยะทางประมาณนี้คงมากพอแล้ว เธอมองไปรอบตัวก็พบว่าพื้นที่บริเวณนี้เริ่มมีตพงหญ้าสูงขึ้นตามริมตลิ่ง ไม่ค่อยมีพื้นที่โล่งเตียนที่คนทำเป็นทำน้ำ หรือเอาไว้ขึ้นฝั่ง เมื่อมองออกไปไกลอีกก็พบว่าไม่มีบ้านคนแล้ว พื้นที่ส่วนใหญ่เริ่มเป็นป่ารกแทน กุลลองสมมติตัวเองเป็นแก้วว่า หากว่ายน้ำตามกระแสน้ำมาถึงบริเวณนี้ ก็คงหาทางขึ้นฝั่งมาไม่ได้เหมือนกัน นอกจากจะว่ายน้ำวนน้ำกลับไปจุดเดิมอีกครั้ง บริเวณนี้มีร่องรอยของการถางหญ้าออกเป็นทางแคบ ๆ คงเป็นกลุ่มคนที่ออกตามหาเด็กสาวที่ตกน้ำไปทำไว้

“ท้อแล้วนะ เธอหายไปไหนเนี่ยแก้ว กลับมาสักทีเถอะ ฉันอยากกลับบ้าน” กุลนิดาตะโกนออกมาอย่างอึดอัด เธอรู้ว่าไม่ใช่ความผิดของแก้วที่พลัดตกน้ำ เพราะคงไม่มีใครอยากเป็นผู้ประสบอุบัติเหตุ แต่ถึงอย่างนั้นก็อดไม่ได้จะรู้สึกว่าจะรู้สึกอีกฝ่ายเป็นต้นเหตุของเรื่องราวทุกอย่าง

“เดินก็ไกล ถ้าเธอกลับมาฉันจะได้กลับบ้านตัวเอง เธอกลับบ้านฉันกลับบ้าน เรากลับบ้าน วินวินเห็นไหม อ้อ เธออาจไม่เข้าใจว่าวินวินคือ

อะไร ฉันหมายถึงเราได้ประโยชน์ร่วมกัน เพราะฉันเลิกเล่นซ่อนหาเธอะ ออกมาลัก็ ฉันรู้ว่าเธออยู่แถวนี้” กุลนidayังบ่นออกมายาวเหยียดแม้จะรู้อยู่แก่ใจว่าแถวนี้ไม่มีใครเลยสักคนนอกจากตัวเธอเอง เด็กสาวมีความหวังลม ๆ แล้ง ๆ ว่าแก้อาจแค่เล่นซ่อนหาตามประสา แต่ยังไม่ออกมา เพราะไม่มีใครปะปั้ง ถ้าเธอเป็นคนแรกที่หาเจอแล้วปั้งได้ แก้วก็อาจจะกลับมา แต่เมื่อสิ่งที่ได้รับกลับมามีเพียงความเจ็บ และเสียงน้ำไหลกระทบดินริมตลิ่ง ทำให้กุลนidayกลับสู่ความจริง ความคิดแบบเด็ก ๆ ของเธอใช้กับสถานการณ์นี้ไม่ได้

“ฉันเหมือนคนบ้าเลย พุดกับตัวเอง เถียงกับตัวเอง แถมยังคิดแบบเด็ก ๆ อีกว่าเธอแค่น้อยใจพี่สาวที่ไม่ค่อยมาเล่นซ่อนหาด้วย เลยประชดด้วยการแอบนาน ๆ ไปเลย แต่ฉันเข้าใจความรู้สึกเธอนะแก้ว...” เด็กสาวยอตัวนั่งยอง ๆ พลังแดดหญาทั้ง ปลายเสียงที่พุดกับตัวเองเบาลงจนแทบกลืนไปกับสายลมเย็น แก้วเปรียบเหมือนเด็กสาวที่ต้องการการยอมรับจากพี่สาว ส่วนเธอเองก็อยากสนิทกับแม่ กุลจึงเข้าใจดีหากสิ่งที่เธอคิดเป็นความจริง

“จริง ๆ เธอก็ต้องแอบน้อยใจงานบ้านนั่นแหละ ฉันรู้นะ แต่เธอดังไม่ได้แกล้งแอบพี่สาวหรอกเนอะ ก็ตกว่านี่ เป็นนกกิฟาว์น้ำหรือไ้ว่ายออกไปถึงไหนแล้ว” กุลยังคงพุดกับตัวเองต่อราวกับระบายให้สายลมและกระแสน้ำฟัง คิดเล่น ๆ ในใจจนหลุดซ่าออกมาว่าบางทีแก้อาจจะไ้ว่ายน้ำออกทะเลไปแล้วก็ได้ ใครจะไปรู้ ถ้าเป็นอย่างนั้นทุกอย่างก็เข้าที่สาเหตุที่หาไม่เจอก็เพราะตอนนั้นคงเล่นน้ำอยู่ในทะเลสบายใจ ไม่รู้จะไ้ว่ายกลับมาที่นี้อย่างไร

หลังจากพริ้วแพ้อกับตัวเองอยู่สักพัก แก้วก็คิดว่าควรเดินกลับไปทีเดิม เพราะคงไม่ได้อะไรเพิ่มเติมจากการสำรวจบริเวณนี้แล้ว เธอใช้

เวลาอีกประมาณสิบห้านาทีเดินย้อนกลับมายังจุดที่ชาติพามาส่ง มองไปฝั่งตรงข้ามก็เห็นร่างของหญิงม่ายคนหนึ่งกำลังปัดกวาดใต้ถุนบ้านไม้ฝั่งตรงข้าม กุลคาดว่าจะเป็นเจ้าของบ้าน ดังนั้นเธอต้องคิดหาวิธีข้ามไปฝั่งนั้นอย่างจริงจังแล้ว ขณะที่เด็กสาวกำลังครุ่นคิดอย่างหนัก เธอได้ยินเสียงฝีเท้าของใครสักคนจากทางข้างหลังจึงหันกลับไปมอง

เด็กหนุ่มผิวขาวซีด ไว้ผมหางเต่า ใบหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์มองมาที่เธอด้วยสายตาที่เดาไม่ออก กุลมั่นใจว่าเราไม่เคยพบกันมาก่อน แต่ที่เธอแปลกใจคือชื่อที่เด็กหนุ่มคนนั้นใช้เรียกเธอต่างหาก คนทั้งสองมองหน้ากันเงียบ ๆ ไม่มีใครปริปากพุดอะไรก่อนราวกับว่าเป็นเกมวัดความอดทน หัวใจของกุลเต้นไม่เป็นจังหวะเพราะความตกใจ เด็กหนุ่มคนนี้คือใคร และรู้อะไรมาบ้าง

“ใช้ใช้ไหม”

“นายหมายถึงอะไร”

“เห็นไหมคะคุณหนู พี่บอกแล้วว่าแม่พี่ไม่รู้เรื่องอะไรหรอก”

“ฉันรู้ แต่ฉันบอกพี่ไปแล้วว่าฉันแค่อยากไปคุยให้ตัวเองสบายใจ พี่เอาแต่พุดไม่หยุดว่าเห็นไหม ๆ พี่บอกแล้ว ฉันชักหงุดหงิดแล้วนะ”

เด็กสาวหันไปว่าพี่เสียงด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์มากนัก เพราะเธอเริ่มรำคาญที่อีกฝ่ายเอาแต่พุดซ้ำเติมกันอยู่อย่างนั้นตั้งแต่แยกตัวกับปาก้าโล

“พี่ขอโทษค่ะ พี่ก็แค่ไม่อยากให้เสียเวลาเท่านั้นเอง”

“ก็เพราะพี่ไม่ใช่เธอที่บอกให้ฉันทำอย่างนั้นจนนั่งตกร้า ฉันไม่น่าเชื่อพี่เลย แทนที่จะช่วยกัน พี่กลับเอาแต่บอกว่าไม่ต้องทำหรอกไม่รู้หรอก ฉันถามจริง ๆ ว่าพี่มีอะไรปิดบังฉันอยู่หรือเปล่า” กานมองคน

โตกว่าอย่างคาดโทษ ปกติเธอจะไม่พูดอะไรที่ก้าวร้าวกับพิมล แม้ว่าสถานะจริง ๆ ของอีกฝ่ายจะเป็นเพียงลูกจ้างคนหนึ่งของบ้านเธอก็ตาม แต่เมื่อเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับแก้ว เธอก็ควบคุมอารมณ์ของตัวเองไม่ได้ เธอไม่พอใจที่พิมลเอาแต่พูดว่าเธอคิดมากไปเอง หรือพยายามบอกให้เธอนิ่งเฉย และตัดกำลังใจด้วยการบอกว่าไม่มีใครเห็น หรือรู้อะไรเกี่ยวกับเหตุการณ์เพิ่มเติมหรอก

“โอ้ คุณหนู พี่จะมีอะไรปิดบังได้คะ พี่ขอโทษค่ะ พี่รู้ว่าคุณหนูเป็นห่วงคุณหนูแก้ว แต่พี่แค่ไม่เห็นว่าคุณหนูพยายามตามหาอยู่มีประโยชน์อะไร”

“พี่อยู่กับฉันมานาน พี่ก็เห็นแก้วมานานเท่าที่อยู่กับฉันด้วย พี่ไม่สังเกตอะไรเลยเธอ ฉันมองแค่ปราดเดียวก็เห็นแล้วว่าพี่อะไรแปลกไปบ้าง แต่พี่ก็กลับมองไม่เห็น ฉันรู้ว่าพี่รักฉัน เอ็นดูฉันเหมือนน้องแท้ ๆ แต่กับแก้วพี่ไม่ได้รู้สึกเหมือนที่รู้สึกกับฉันเธอ” พี่เลี้ยงสาวนั่งเงียบไปเมื่อถูกถามจู้จี้ตรง ๆ อย่างนั้น เธอรู้ดีว่าการรักน้องสาวของตัวเองไม่แพ้ใครถึงแม้ว่าจะมีท่าทีเฉยเมย และปฏิเสธทุกครั้งที่ถูกชวนออกไปเล่นข้างนอก แต่นั่นไม่ใช่เพราะไม่รัก เป็นเพราะปัญหาทางร่างกายต่างหาก ตัวเธอรู้ดีกว่าใครว่าการเป็นเด็กร่างกายไม่แข็งแรง เจ็บป่วยกระเสาะกระแสะมาตั้งแต่เล็ก ๆ เธอจึงมาเป็นพี่เลี้ยงคอยตามประกบอย่างใกล้ชิด ผิดกับน้องสาวอย่างแก้วที่ร่างกายแข็งแรง ร่าเริง และซุกซน ทำให้เธอเผลอมองว่าคนน้องดูแลตัวเองได้ และไม่จำเป็นต้องดูแลมากเท่าคนพี่ อีกอย่างเพราะเธอถูกจ้างให้มาดูแลงาน ไม่ใช่แก้ว

“พี่ไม่ได้คิดอย่างนั้นนะคะ” พี่เลี้ยงสาวเลือกโกหกคำโตออกไป เพราะเธอไม่อยากเห็นสายตาผิดหวังจากเด็กสาวตรงหน้า

“ถ้าอย่างนั้นพี่ก็เลิกห้ามฉันเสียที ให้ฉันทำอะไรที่ฉันควรทำเถอะ

ฉันแค่อยากพาแก้วกลับบ้านเท่านั้น” เมื่อเจ้านายเอ่ยปากอย่างนั้น พี่เลี้ยงสาวก็ต้องยอมจำนนอย่างไม่มีข้อแม้ พิมลพยักหน้ารับเบา ๆ ชมความรู้สึกที่แท้จริงเอาไว้ในส่วนตัว

“ถ้าอย่างนั้นเราจะเอายังไงกันต่อคะ”

“ที่แรกฉันอยากจะไปดูตรงที่แก้วตกน้ำ แล้วค่อยไปคุยกับแม่พี่ แต่บังเอิญเจอกันที่ตลาดเสียก่อน ตอนนีเรามาจะกลับไปดูที่เดิมอีกที” จบประโยคของเด็กสาวก็ไม่มีเสียงตอบรับอะไรกลับมา แต่พิมลก็ออกเดินนำหน้าไปยังจุดเกิดเหตุอย่างรู้าน กานคิดในใจว่าหากเธอไม่ตัดสินใจพูดออกไปตรง ๆ อย่างเมื่อครู่ อีกคนก็คงไม่มีทางสงบปากสงบคำ และเลิกขัดขารเธอ

ความจริงสาเหตุที่กานเลือกเปลี่ยนแผนอย่างกะทันหันเป็นเพราะเธอเห็นแก้วที่ไม่ใช่น้องสาวของเธอยืนอยู่ ณ จุดเกิดเหตุก่อนที่พวกเขาจะไปถึง ดังนั้นเธอจึงเลือกไปพูดคุยกหาเบาะแสจากทางอื่นแทน การตรวจสอบพื้นที่ก่อน กานหวังว่าเมื่อเดินมาถึงแล้วจะพบแต่สถานที่โล่ง ๆ ไม่มีบุคคลอื่นอยู่ เพื่อสะดวกกับการตามหาบางอย่างที่เธอยังไม่รู้ว่าเป็นอะไร แต่เหมือนคำขอของเธอไม่ได้รับการอนุมัติ มองออกไปในระยะสายตาสามารถเห็นกอไผ่ขนาดใหญ่ได้ ที่ตรงนั้นมีร่างที่เธอคุ้นเคยยืนอยู่ แต่ที่ทำให้เธอประหลาดใจคือข้าง ๆ กันนั้นมีร่างของเด็กหนุ่มที่เธอไม่รู้จักยืนอยู่ด้วย ทั้งคู่กำลังพูดคุยบางอย่างกันด้วยสีหน้าจริงจัง นั่นทำให้กานสงสัยว่าหัวข้อสนทนาของคนทั้งสองคืออะไร เกี่ยวข้องกับน้องสาวของเธอหรือไม่

“เดี๋ยวก่อนพี่พิมล อย่าเพิ่งเดินเข้าไปนะ”

“ทำไมล่ะคะ เราไม่เดินเข้าไปทักเธอ”

“พี่ไม่เห็นเธอว่ามีใครก็ไม่รู้ยืนอยู่ด้วย เราคอยดูอยู่ห่าง ๆ ก่อน

เถอะ” เด็กสาวเอื้อมมือไปคว้าแขนของพี่เลี้ยงให้มาหลบหลังต้นไม้ใหญ่ด้วยกัน จากตรงนี้สามารถมองเห็นการกระทำของคนที่ยืนอยู่ริมคลองได้อย่างชัดเจน แต่ไม่สามารถได้ยินบทสนทนาได้

“ตรงนี้ได้ยินเสียงนะคะคุณหนู”

“ไม่เป็นไร คอยมองก่อนว่าเขาทำอะไรกัน ฉันไม่คุ้มหน้าเด็กผู้ชายคนนั้นเลย พี่รู้ไหมว่าใคร”

“เอ๊ะ ขอฟังดูซัก ๆ ก่อนนะคะ” หญิงสาวที่โตกว่าจะเงยหน้าออกไป เธอฟังสายตามองไปที่เด็กหนุ่มร่างขาวซีด สีผิวของอีกฝ่ายก่อบปรกกับการแต่งตัวที่ดูดีกว่าลูกชาวบ้านทั่วไป ทำให้ฟิลมณีออกเพียงคนเดียว

“พี่คุณ ๆ ว่าจะเป็นผู้ปลัดนะคะ บ้านอยู่ท้ายซอย มีเงินนำดู” เด็กสาวได้ยินอย่างนั้นก็พยักหน้ารับช้า ๆ ทั้งที่สายตายังไม่ละจากคนทั้งสองแม้แต่วินาทีเดียว

“แล้วเขารู้จักกับแก้วได้ยังไง”

“พี่ก็ไม่เคยได้ยินว่าคุณหนูแก้วเธอมีเพื่อนคนอื่นนอกจากชาตินะคะ” กานเริ่มคิดไม่ตกมากกว่าเก่าเมื่อได้ฟังอย่างนั้น ไม่ใช่แค่ฟิลม แต่เธอก็ไม่เคยได้ยินน้องสาวเล่าเรื่องเพื่อนคนอื่นนอกจากชาติที่เป็นคนข้างบ้านให้ฟัง หรือเด็กหนุ่มคนนี้รู้จักกับแก้วคนที่ไม่ใช่แก้วที่เป็นน้องสาวของเธอ ถ้าเป็นอย่างนั้นหมายความว่าแก้วที่อยู่กับพวกเธอตอนนี้เป็นใครสักคนที่มาจากพื้นที่ใกล้เคียงอย่างนั้นหรือ

“หรือว่าคุณหนูแก้วจะรู้จักแต่ไม่ได้เล่าให้พวกเราฟังคะ”

“ไม่ใช่แน่ ๆ ฉันว่าไม่ใช่”

“ทำไมคุณหนูถึงมั่นใจจังคะ”

“ฉันก็ไม่รู้ ความรู้สึกฉันบอกอย่างนั้น ถ้ารู้จักกันจริง ๆ อย่างน้อยก็น่าจะเคยมาเล่นที่บ้านบ้าง เพราะน้องอยากให้ฉันเล่นด้วย ต้องชวนเพื่อน

มาเล่นด้วยกันที่บ้านแน่” ไม่มีใครพูดอะไรต่อ มีเพียงเสียงลมหายใจของคนสองคนที่กำลังจับจ้องไปที่ริมคลองเท่านั้น

สายตาของการจับจ้องไปที่คนสองคนอย่างไม่ละสายตา ทั้งคู่ไม่ทำอะไรไปมากกว่าการพูดคุยอะไรบางอย่างอยู่นานสองนาน เธอรู้สึกขัดใจไม่น้อยที่ไม่สามารถได้ยินว่าบทสนทนานั้นพูดถึงอะไร แม้จะพยายามเพ่งสายตาด่านปากก็ยังไม่รู้เรื่องอยู่ดี เพียงแวบเดียวที่เธอคิดจะขยับเข้าไปใกล้มากกว่าเก่าเพื่อฟังให้ถนัดว่าทั้งคู่พูดคุยอะไรกัน พวกเขาก็เริ่มเดินเข้ามาทางที่เธอกับพี่เลี้ยงหลบอยู่

“พี่ฟิลม หลบเร็ว” ขณะที่สองสาวกำลังวุ่นวายอยู่กับการหาที่กำบังเพื่อหลบสายตาของบุคคลที่ตัวเองจับตามองอยู่ ระหว่างที่เด็กหนุ่มผิวขาวซีด กับเด็กสาวที่ถูกเข้าใจว่าเป็นน้องสาวของเธอกำลังจะเดินผ่าน มีหนึ่งประโยคที่เธอได้ยินชัดเจน และทำให้เธอรู้ว่าต้องทำอะไรต่อไป เพื่อพิสูจน์ว่าสิ่งที่ตัวเองคิดเป็นจริงหรือไม่...

๑๖ นาฬิกา
๑ วัน
๑ เดือน

บทที่ ๒
เจตน์ เทพาสวัสดิรักษ์

เด็กหนุ่มคนหนึ่งสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรกว่า ๆ ผิวขาวขาวซีดกว่าคนทั่วไปเพราะเขาเป็นโรคผิวหนัง กำลังยืนทอดสายตามองบรรยากาศรอบตัวด้วยความเบื่อหน่าย **เจตน์** เบื่อสภาพแวดล้อมนอกบ้าน และนอกห้องของตัวเอง เขาเป็นเพียงเด็กวัยสิบห้าปีที่ไม่มีเพื่อนวัยเดียวกันแม้แต่คนเดียว อาจเป็นเพราะนิสัยชอบเก็บตัว และความพูดไม่เก่ง ทำให้เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันไม่อยากคบค้าสมาคม เจตน์จึงมี **ซัช** พี่เลี้ยงเพียงคนเดียว และสมุดบันทึกเล่มโปรดที่เขาไว้เขียนแทนคำพูดเป็นเพื่อนตั้งแต่จำความได้

โดยปกติแล้วเจตน์มักใช้เวลาอยู่ในห้องของตัวเอง อ่านหนังสือ บทกวี เขียนบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ตามประสาหรือหากวันไหนกระตือรือร้นเป็นพิเศษก็มักออกมาเล่นที่ศาลาริมสระบัวหลังบ้าน คุณพ่อของเด็กหนุ่มเป็นข้าราชการยศสูงมีฐานะ และหน้าตาทางสังคม ทำให้พ่อมักเป็นกังวลกับพฤติกรรมที่แปลกแยกจากเด็กวัยเดียวกันของเจตน์เสมอ เป็นสาเหตุให้เด็กหนุ่มผิวขาวซีดไว้ผมหางเต่าจำใจต้องออกมาเที่ยวเล่น เพราะทนแรงกดดันระยะยาวจากผู้เป็นพ่อไม่ได้

ตะวันสาดแสงแผดเผาต้องกับผิวกายพลอยให้รู้สึกแสบ รำวงของเด็กหนุ่มวัยสิบห้าปีรีบสาวเท้ายาว ๆ ตรงไปใต้ต้นไม้ใหญ่ริมคลองเพื่อหวังอาศัยร่มเงาของกิ่งก้านสาขากำบังแดด ยกมือสองข้างขึ้นพัดวิคลายร้อน ก่อนที่สายตาจะปะทะเข้ากับร่างของเด็กสาวคนหนึ่งที่เขาไม่รู้จัก ท่าทางของเธอดูพิลึกขบถ เธอหลบอยู่หลังกอไผ่สูง ทำท่าเหมือนกับกำลังซ่อนตัวจากอะไรบางอย่างอยู่ เจตน์เพ่งสายตามองไปที่อีกคนพบว่าเธอมองไปที่บ้านไม้ชั้นเดียวก่ได้สูงที่อยู่ฝั่งตรงข้ามอย่างไม่วางตา เด็กชายที่ลอบมองอยู่จึงเบือนหน้าไปมองตามบ้าง

ระยะห่างที่ไม่น้อยระหว่างสองฝั่งคลอง ทำให้เจตน์ต้องเพ่งสายตา

อย่างหนัก เมื่อมองลอดเข้าไปในหน้าต่างไม้เก่า ๆ ที่เปิดทิ้งไว้สามารถเห็นภายในตัวบ้านได้บางส่วน เงาตะคุ่มดำ ๆ ของผู้ชายคนหนึ่งก้ม ๆ เงย ๆ อยู่ในบ้านหลังนั้นลึกลับใหญ่ ก่อนจะหายไปจากสายตาของเจตน์ แล้วโผล่กลับมาอีกครั้งขณะที่กลุ่มจิ้งจกงับันโตพร้อมกับแบกกระสอบบางอย่างลงมาด้วย เด็กหนุ่มรู้ได้ทันทีว่าผู้ชายคนนั้นคือขโมย เพียงแวบเดียวที่ละสายตาจากเด็กสาวคนนั้น เมื่อเขาหันกลับไปมองยังจุดเดิมก็พบว่าเธอกำลังกระโจนลงไปในห้วงน้ำอยู่ในคลองอย่างคล่องแคล่ว บนฝั่งมีร่างของเด็กผู้ชายรูปร่างอ้วนท้วนคนหนึ่งกำลังยืนมอง ก่อนจะออกวิ่งไปตามทางเดิมที่มา เจตน์ไม่แน่ใจว่าเด็กผู้ชายคนนั้นกำลังไปที่ไหน แต่เขาคิดว่าทั้งสองคนนั้นเป็นเพื่อนกัน คงชักชวนกันหนีออกมาเล่นน้ำเป็นแน่ ประจวบกับพระอาทิตย์เคลื่อนตัวอยู่กลางศีรษะพอดี พี่เลี้ยงคนสนิทจึงมาเรียกเจตน์ให้กลับไปกินข้าวเที่ยงที่บ้าน วันนั้นเขากลับมาที่บ้าน และบันทึกเรื่องราวที่ได้พบเจอลงในสมุดบันทึกเหมือนอย่างเคย รวมถึงเรื่องที่เกิดขึ้นริมคลองด้วยเช่นกัน

พอดึกค่ำ เรื่องราวที่เจตน์พบเจอมาเมื่อตอนกลางวันก็เป็นเพียงเลี้ยวหนึ่งของความทรงจำที่ไม่สำคัญอะไรมากนัก รัตติกาลและความมืดกลืนกินท้องฟ้า บรรยากาศยามค่ำคืนระงมไปด้วยเสียงหริตหริงเรไร นกพิกาสุกดุ่มไม้หลังเก่ากลางบ้านดังสนั่นบอกเวลาที่ยังคืนตรง ร่างของเด็กหนุ่มยังคงหลับใหลอยู่ในห้วงนิราศเช่นเดิม ก่อนเปลือกตาสองข้างจะเปิดออก และพบกับแสงอาทิตย์กระทบเข้ามาตา...

เด็กหนุ่มผิวขาวซีดยืนนิ่งด้วยความงุนงง บรรยากาศรอบตัวชวนฉงน ทุกสิ่งทุกอย่างแปลกตา มีแต่ข้าวของเครื่องใช้ที่เขาไม่เคยเห็น ชั่วยังพบว่าตัวเองไม่ได้อยู่บนเตียงนอนอย่างที่เข้าใจ กลับยืนอยู่กลางห้อง

ทำงานของใครสักคน เจตน์ได้แต่หวังลึก ๆ ในใจว่าขอให้สิ่งที่เผชิญอยู่ ณ ขณะนี้เป็นเพียงความฝัน เขาใช้มือหยิบเข้าที่แขนข้างซ้ายของตัวเอง อย่างแรงหนึ่งที ความเจ็บทำให้เด็กหนุ่มผงะทางเตารู้ว่านี่คือความจริง เขาไล่สายตาสำรวจไปทั่วบริเวณห้องสี่เหลี่ยมแห่งนี้อย่างพิจารณา มีโต๊ะไม้สี่เหลี่ยมผืนผ้าตัวใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่กลางห้องพร้อมเก้าอี้เข้าชุด ด้านหลังเป็นชั้นหนังสือแบบผิงผิงเรียงรายด้วยหนังสือหลายสิบเล่ม ผิงข้างหนึ่งเป็นกระຈບบานใหญ่ทั้งผิง มีผ้ามา่านสี่ที่มดเก็บไว้อย่างเป็นระเบียบ และมีประตูไม้ฉลุลายอยู่กลางผิงห้องด้านหน้า

เจตน์สังเกตเห็นว่ามีสมุดเล่มหนึ่งวางแผ่อยู่บนโต๊ะทำงาน ลักษณะคล้ายกับสมุดบันทึกของใครสักคน อาจเป็นของเจ้าของบ้านหลังนี้ เด็กหนุ่มถือวิชาสะหิยขึ้นม่านอ่าน ปรากฏลายมือหวัด ๆ เต็มหน้ากระดาษ บันทึกถึงเหตุการณ์แปลก ๆ บางอย่างที่เคยเกิดขึ้นเมื่อห้าสิบปีที่แล้ว ระบุปีพุทธศักราช ๒๕๑๔ มือสองข้างที่จับสมุดเล่มนั้นอยู่สั้นเท่า ดวงตาสั้นระริกด้วยความตื่นตระหนก พลันในหัวประมวผลทุกอย่างได้ทันท่วงที เมื่อสิ่งที่เขากำลังเผชิญเป็นความจริง กอปรกับสิ่งของทุกอย่างรอบตัวดูไม่เหมือนที่เขาเคยเห็น บันทึกบอกเอาไว้ว่าพุทธศักราช ๒๕๑๔ ที่เป็นปัจจุบันของเขาผ่านมาแล้วถึงห้าสิบปี ตอนนี้เป็นปีพุทธศักราช ๒๕๖๔

เจตน์ข้ามเวลามาในอนาคตอย่างนั้นหรือ เด็กหนุ่มวัยสิบห้าปีพรุลมหายใจเข้าออกยาว ๆ เพื่อเรียกสติ ก่อนก้มลงอ่านข้อความในสมุดเล่มนั้นต่อ

สมุดบันทึกเล่มนี้คล้ายกับแฟ้มรวบรวมคดีฉบับสรุปความเข้าใจของเจ้าของ ถ้าอย่างนั้นข้อสันนิษฐานของเจตน์ว่าเจ้าของบ้านหลังนี้ประกอบอาชีพตำรวจก็มีความเป็นไปได้สูง เขาก้มลงอ่านข้อความบนสมุดหน้าที่เปิดค้างไว้อย่างตั้งใจ พบว่าเป็น คดีเด็กหายตัวไป มีผู้ต้องสงสัย

สี่ราย คือ พี่สาวของเด็ก พี่เลี้ยงของพี่สาว คนสวน และโจรปล้นทรัพย์ที่อาละวาดในหมู่บ้าน ณ ตอนนั้น แต่นั่นไม่ทำให้เจตน์สนใจมากเท่าภาพเหมือนของเด็กที่หายตัวไป ความทรงจำเมื่อช่วงกลางวันที่เขาคิดว่าลืมหมดแล้วค่อย ๆ ฉายซ้ำในหัวอีกครั้ง เด็กสาวที่ริมคลองคนนั้น คือคนเดียวกับที่หายตัวไปในคดีนี้ เกิดอะไรขึ้นกับเธอกันแน่ มิใช่ว่าเธอกระโดดลงคลองเล่นน้ำกับเพื่อนหรือหกรหรือ

เจตน์บรรจอ่านทุกตัวอักษรบนกระดาษอีกครั้งเพื่อจดจำรายละเอียดให้ได้มากที่สุด ก่อนเดินตรงไปที่ประตู แล้วค่อย ๆ แง้มออกอย่างระมัดระวัง กลอกตามองซ้ายขวาจนมั่นใจว่าบริเวณชั้นบนของตัวบ้านไม่มีใคร เด็กหนุ่มร่างโปร่งเดินย่องลงฝิเท้าอย่างเบาที่สุดเท่าที่จะทำได้ จนสามารถลงมาถึงล่างได้สำเร็จ เขาสังเกตเห็นบรรยากาศภายในบ้านไม้สองชั้นหลังนี้เงียบสงัดราวกับไม่มีใครอยู่ เจตน์เหลือบมองนาฬิกาข้อม้อมเรือนเก่าที่ตั้งอยู่ริมผิง หน้าปัดบอกเวลาเกือบบ่ายโมง อนุมาณได้ว่าเจ้าของบ้านหลังนี้อาจอยู่ที่ทำงาน เจตน์เดินไปที่ประตูบานใหญ่หวังจะหลบออกจากบ้านหลังนี้ แต่พบว่ามันล็อกจากด้านนอก ทำให้เด็กอายุสิบห้าเริ่มประหมา ด้วยเจ้าของบ้านอาจกลับมาเมื่อไรก็ได้ และเขาอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย เจตน์จึงหมุนตัวเดินผ่านห้องรับแขกข้างบันได ห้องน้ำจนถึงห้องครัวที่อยู่ลึกสุด เขาพบกับประตูหลังบ้านอีกหนึ่งบาน โชคยังดีที่ประตูบานนี้เป็นประตูลูกบิด จึงสามารถเปิดออก และล็อกกลับเหมือนเดิมได้โดยไม่น่าสงสัย

เด็กหนุ่มพบว่าอีกหนึ่งปัญหาใหญ่ที่รออยู่หลังจากออกจากบ้านหลังนั้นมาได้ คือเขาไม่มีสตางค์ติดตัว และไม่มีที่อยู่ ซ้ำยังไม่รู้ว่าตัวเองยังต้องอยู่ในยุคนี้อีกนานเท่าไร เด็กอายุสิบห้าปีเพิ่งเคยเผชิญโลกภายนอกตามลำพังครั้งแรก อีกทั้งเป็นโลกที่ไม่คุ้นเคย ทุกอย่างรอบตัว

ทั้งพิลึก และแปลกประหลาดไปหมด แต่ในใจลึก ๆ ของเจตน์กลับ
ประท้วงขึ้นมาว่า นี่เป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้น และอัศจรรย์ใจมากที่สุดในชีวิต
เด็กหนุ่มคนหนึ่ง เจตน์ปลอบใจตัวเองว่า นี่อาจเป็นประสบการณ์ที่ดีที่สุด
ซึ่งเขาบันทึกลงในสมุดบันทึกประจำวันของตัวเองแล้ว

เจตน์ยังคงมองไปรอบตัวอย่างระมัดระวัง เพราะกลัวเพื่อนบ้าน
ในบริเวณข้างเคียงเห็นแล้วนำไปบอกเจ้าของบ้าน เมื่อมั่นใจว่าตัวเอง
ออกมาจากบริเวณบ้านได้อย่างปลอดภัย ก็เริ่มครุ่นคิดถึงหนทางเอาตัวรอด
อีกครั้ง หากเป็นในปี ๒๕๐๘ ที่เขาจากมา สถานที่ที่พอจะเป็นที่กินและ
ที่นอนให้เขาในเวลานี้ได้คงมีแค่วัด แต่ในช่วงเวลาที่เขาโผล่มา เขาไม่รู้
ว่าวัดยังเป็นสถานที่ให้เด็กอายุสิบห้าปีพึ่งบุญได้หรือไม่ เจตน์กวาดสายตา
มองไปรอบตัวขณะที่เท้าทั้งสองข้างก็ไม่หยุดเดิน รอบตัวเขามีแต่สิ่งปลูกสร้าง
รูปร่างประหลาดสูงระฟ้า ถนนหนทางที่เขาเดินอยู่ก็ไม่ใช่ดินแดง หรือดิน
ลูกรัง กลับปูด้วยอะไรง่ายอย่างสีเทาอ่อนดูแข็งแรงแม้คนใจไม่ได้
ว่าหาลิปปี้ให้หลังจากยุคของเขา ทุกอย่างดูเจริญก้าวหน้าและสะดวกสบาย
ไม่เบา ลูกเบ็ดน้อยพลัดถิ่นชื่อเจตน์ยัง คงเดินไปข้างหน้าเรื่อย ๆ ท่ามกลาง
แสงแดดแผดเผาในเวลาบ่ายอย่างไร้จุดหมาย ถึงแม้ไม่รู้ทิศทางที่เดิน
อยู่นั้นถูกต้องหรือไม่ หรือต้องเดินไปอีกไกลเท่าไร แต่สัญชาตญาณของ
เขาบอกให้เดินต่อไป

เวลาล่วงเลยผ่านไปหลายนาทีก เด็กหนุ่มผิวขาวซีดเริ่มคอแห้งผาก
กระหายน้ำอย่างหนัก ด้วยเดินฝ่าแดดยามฤดูร้อนของประเทศไทยโดย
ไม่หยุดพักมาหลายนาทีก ทำให้เริ่มรู้สึกเหนื่อยล้า ในบรรดาทิวทัศน์รอบตัว
ที่มีแต่บ้านทรงแปลกตา มีเพียงบ้านหลังที่เขาเพิ่งจากมาหลังเดียวที่เป็น
บ้านไม้หลังคามุงจากตามทางที่เจตน์ยังคงเดินเลียบ ๆ ต่อไปมียานพาหนะสองล้อ
ที่เจตน์คาดว่าเป็นรถจักรยานยนต์วิ่งผ่านไปมาเป็นระยะสลับกับ

รถยนต์สี่ล้อ แต่พาหนะเหล่านั้นรูปร่างไม่เหมือนที่เจตน์เคยเห็น ไม่มีรถเก่า
ไม่มีรถจักรยานยนต์หน้าตาโง่ ๆ หากเป็นคนที่คงมีหน้าตาดี ๆ รูปร่าง
เทอะทะ ทั้งหมดที่เจตน์เห็นล้วนแล้วแต่ดูทันสมัยกว่าที่เขาเคยพบมากโข

เจตน์มองตรงสลับกวาดสายตาไปทั่วทิศทางหวังว่าจะเห็น
จุดหมายปลายทางที่ตัวเองคาดหวัง แต่ไม่ว่าจะมองไปทางไหน หรือไกล
จนสุดสายตาเท่าไร เขาก็ไม่พบสถานที่ที่มีลักษณะคล้ายวัดเลย ยิ่งทำให้
เด็กหนุ่มอายุสิบห้าปีรู้สึกท้อแท้ และสิ้นหวังมากขึ้นทุกที เขาเปลี่ยนเป็น
มองหาใครสักคนที่พอพูดคุยได้แทนการมุ่งเป้าหมายไปที่วัด เพราะเมื่อหา
ด้วยตัวเองไม่พบเหมือนงมเข็มในมหาสมุทร การลองถามคนในพื้นที่อาจ
ได้คำตอบเร็วกว่า ขั้นตอนนี้กระเพาะน้อย ๆ ก็เริ่มส่งเสียงประท้วง และ
ขับน้ำย่อยออกมาให้รู้สึกปวดแสบแสบ เพราะเลยเวลาอาหารมาลึกลับแล้ว
เจตน์จึงจำเป็นต้องเร่งมือ

“อ้าว ไฉน กำลังจะไปไหนล่ะ หน้าตาไม่คุ้นเลย ลูกเต้าเหล่า
ใครเนี่ย” เสียงแหลมของผู้หญิงวัยกลางคนจากร้านขายอาหารตามสั่ง
ฝั่งตรงข้ามตะโกนขึ้น ที่แรกเจตน์หันซ้ายขวามองรอบตัวเพราะไม่รู้ว่ามีฝ่าย
พูดกับใคร แต่เมื่อเห็นว่าไม่มีทั้งลูกค้าในร้าน และคนอื่น ๆ ในบริเวณ จึง
มั่นใจว่าเธอคุยกับตัวเอง จึงเดินข้ามถนนไปอีกฟากเพื่อสนทนากับเจ้าของ
ร้านอาหารตามสั่ง

“สวัสดิ์จ๊ะ ฉันชื่อเจตน์ เออ กำลังจะไปหาหลวงตาที่วัดจ๊ะ เพิ่ง
เคยมาแถวนี้ วัดไปทางไหนหรอจ๊ะนี่” เด็กหนุ่มไฉ่ผมหางเต่ายกมือไหว้
ผู้ใหญ่ แล้วเฝ้าตอบด้วยความสุภาพ โดยตั้งใจจะไม่ตอบคำถามว่าตัวเอง
เป็นใคร เพราะรู้ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวเองนั้นเหลือเชื่อเกินไป เล่าให้
ใครฟังคงยากจะเชื่อ จึงใช้ไหวพริบสร้างตอบกลับไป

“อ้อ มันไกลนะหนู จะเดินไปหรอ เตือนำให้คนไปส่ง น้าว่า

จะฝากของไปให้เนรพอดี ลูกน้ำเพิ่งบวชฤดูร้อน หนุอรอบแป้นหนึ่งนะ”

“จะดีหรือจ๊ะ ฉันไม่อยากรบกวนคุณน้ำ”

“รบกวนรบกวนอะไร น้ำจะไปทำธุระกันอยู่แล้ว แค่อาหุติตรถไปด้วย ไม่เหลือปากว่าแรงหรือ กินข้าวกินน้ำก่อนไหม ผัวน้ำไปซื้อของเข้าร้านอยู่ อีกลักพิกนุกว่าจะมา เข้ามาหาอะไรกินรอก่อนไหม” เจตน์ยกมือลูบท้องตัวเองเบา ๆ เพราะเริ่มทนความหิวไม่ไหว แต่ก็ต้องยับยั้งชั่งใจเมื่อระลึกได้ว่าตัวเองไม่มีเงินติดตัวสักบาท แต่น้ำคนนี้มีน้ำใจจะให้ติดรถไปวัดก็เกรงใจมากแล้ว หากจะให้เจตน์ขอข้าวขอน้ำกินโดยไม่จ่ายเงินก็คงน่าเกลียดเกินไป เพราะพ่อแม่ของเขาสอนมาตลอดว่า พ่อค้าแม่ค้าทุกคนมีต้นทุน จะถูกหรือแพงก็เป็นเงิน ไม่ควรเอาเปรียบ หรือขโมยมาฟรี ๆ ดังนั้นเจตน์จึงจะอายใจเกินกว่าจะเอ่ยปากขอ

“ไม่เป็นไรจ๊ะ ฉันยังไม่หิว”

“น้ำปีตรานแล้วแต่ของสดยังเหลือ ทั้งไฉนก็มาเสียดาย ของทำกับข้าวขายนะ มันต้องซื้อวันต่อวัน กินอะไรล่ะ เดี่ยวน้ำทำให้ เห็นหนูแล้วคิดถึงเนรยิ่ง มันนี่นะ ตอนก่อนบวชนี่แสบมากจนน้ำปวดหัว กลางค้ำกลางคืนไม่นอน เอาธมมอไซค์ออกไปเป็น ไปขี่ แต่งท่อเสียงดัง ชาวบ้านเขามาตำให้ฟังไม่เว้นวัน ดีที่จับมันบวชได้ เดี่ยวเปิดเทอมสักออกมาจะรอดูว่านิสัยมันจะดีขึ้นไหม น้ำนะ อยากมีลูกชายมารยาทดีเรียบร้อยเหมือนหนู” ผู้หญิงวัยกลางคนเจ้าของร้านอาหารตามสั่งชวนเด็กหนุ่มคุยให้ผ่อนคลาย เธอเกล้าผมสูงแล้วใช้หมวยมัดแบบลวก ๆ ทำให้ที่หลังคอยังมีไฝผอมปรกประปราย ที่ข้างริมฝีปากด้านซ้ายมีไฝสีดำเม็ดใหญ่ประดับอยู่ ขณะพูดกับเจตน์สายตาและมือกลับง่วนอยู่กับการล้างกระทะใบเก่ง

“ฉันไม่รบกวนน้ำมาก กินอะไรง่าย ๆ แค่น้ำกับไข่สักฟองก็ได้จ๊ะ” เจตน์ซาบซึ้งในน้ำใจของเธอ แต่ก็เกรงใจไปพร้อมกัน

“อ๊อ ชั่วกับไข่มันจะอยู่ท้องไหมหนู มา ๆ เดี่ยวน้ำทำให้กินเอง ไม่ต้องเกรงใจ คิดเสียว่ามานั่งคุยเป็นเพื่อนคนแก่ให้หายเหงา” เจตน์ไม่ตอปากต่อคำอะไรเพิ่มเติม เพราะพื้นฐานแล้วตนเองเป็นคนพูดไม่เก่ง และไม่ชอบการเข้าสังคม แต่มีใช้บุคคลมนุษยสัมพันธ์ไม่ตี เขาสามารถพูดคุยกับคนอื่นได้ปกติ แต่อาจชวนคุยไม่เก่งเท่าเด็กในวัยเดียวกันเท่านั้น เช่นตอนนี้ ที่เขาเป็นฝ่ายนั่งฟังหญิงสาวเจ้าของร้านอาหารตามสั่งคุยจ้อทั้งเรื่องลูกชาย สามี รวมไปถึงเรื่องของเพื่อนบ้าน ร้านอาหารตามสั่งของเธอคล้ายเป็นสภากาแฟในยุคของเขา

เจตน์มีความคิดบางอย่างปรากฏขึ้นในหัว ก่อนจะออกไปวัดในเมื่อเขามีแหล่งข้อมูลสำคัญอยู่ตรงหน้าแล้ว ลักษณะนิสัยของแม่ค้าที่เหมือนถอดแบบกันมาคือ ช่างพูดช่างจา และหุตาไว หากเขาถามเรื่องเจ้าของบ้านหลังนั้นกับเธอ อาจได้ข้อมูลใหม่ ๆ และสามารถหวนหิกลับไปยังยุคของตัวเองได้

“น้ำจ๊ะ ฉันถามอะไรน้ำได้ไหมจ๊ะ ฉันเพิ่งมาแถวนี้ครั้งแรกเลย แปลกที่แปลกทาง มีเรื่องสงสัยเยอะแยะ” เด็กหนุ่มวัยสิบห้าปีรวบรวมความกล้าทั้งหมดในชีวิตถามออกไป ถ้ามันแต่คิดว่าตัวเองชวนคุยไม่เป็นก็ไม่มีความได้เบาะแส เจตน์เคยได้ยินคำว่าด้านได้อายอด จากละครวิทยุที่แม่บ้านชอบฟังบ่อย ๆ เขาจึงนำมาใช้กับสถานการณ์ที่ตัวเองเผชิญอยู่บ้าง

“ถามอะไรล่ะ น้ำก็ไม่รู้อะไรมากหรอกนะ ตอบได้น้ำก็ตอบ ถ้าคำถามหนูไม่ยากไป” คนอายุมากกว่าออกตัวเหมือนหยิ่งเชิงคู่สนทนา ก่อน

“ตอนฉันเดินมา ฉันเห็นบ้านหลังหนึ่ง เป็นบ้านไม้สีขาวสองชั้น หลังเดียวในซอย สวยมากเลยนะจ๊ะ แถมน้ำใหญ่มาก มีสนามหญ้า ไม่เหมือนบ้านฉัน เจ้าของบ้านเขารวยมากเลยเธอจ๊ะ” เจตน์ฉลาดเลือก

วิธีพูด เขาสร้างทำเป็นเอ่ยชมบ้านหลังที่ตัวเองเพิ่งข้ามเวลาโผล่มาเพื่อไม่ให้เกิดพิรุณ และรอให้อีกฝ่ายหลุดปากเล่าออกมาเอง

“อ้อ บ้านหลังนั้น เจ้าของบ้านเขาเป็นตำรวจ ส่วนเมียเป็นแม่บ้านดูแลลูกอยู่บ้าน จริง ๆ เงินเดือนตำรวจก็ไม่มั่วไรอะไรมาก แต่น้ำได้เย็นมาว่าเมียเขาเป็นลูกสาวของเศรษฐีสุพรรณ เป็นลูกคนมีเงิน มีที่นาเยอะ ครอบครัวยุคสันต์เลยนะ ลูกสาวเขาก็น่ารัก หน้าตาถอดแบบแม่มาเลย สวยมาก แต่ช่วงนี้เขาไม่ค่อยอยู่บ้านกันหรอก ลูกสาวเขาหายตัวไป” เจตน์ขมวดคิ้วทันทีหลังจากที่ได้ยินว่าลูกสาวของบ้านนั้นหายตัวไป หญิงวัยกลางคนเงยบงครูดหนึ่ง มือข้างหนึ่งคว้าแก้วน้ำ ส่วนมืออีกข้างเปิดฝารถดึกน้ำ แล้วดักน้ำเย็นขึ้นดื่มอีกใหญ่ ก่อนจะเริ่มเล่าต่อ

“เห็นเพื่อนบ้านข้าง ๆ เขามาเล่าว่าหายไปแบบไร้ร่องรอยเลยนะ เย็นวันนั้นเขานั่งกินข้าวกันสองแม่ลูกเพราะคนพ่อติดงาน พอเขานอนแม่ก็เห็นนะว่าลูกขึ้นห้องไปจริง ๆ แต่ตื่นเช้ามาคนลูกก็หายไปแล้ว นี่ก็หายไปหลายวันแล้วยังหากันไม่เจอ ไม่มีเบาะแสอะไรด้วย คนเขาพูดกันว่าหนีตามผู้ชาย แต่น้ำว่าไม่ใช่หรอก เพราะน้ำเห็นลูกเขามาตั้งแต่ตัวเล็ก ๆ ไม่มีเรื่องซู้สาวเลยนะ เป็นเด็กดี ตั้งใจเรียน บอกว่าโดนผีบังตา ยังเป็นไปไดกว่าหนีตามผู้ชาย นี่ละนะ ปากคน อยากพูดอะไรก็พูด ไม่รู้ว่าเรื่องไหนจริงบ้าง” เจตน์ตั้งใจฟังจนจบ ก่อนจะพยักหน้าเห็นด้วย การกล่าวหาว่าลูกสาวของใครสักคนที่หายตัวไปว่าเป็นเพราะปัญหาผู้ชายสำหรับเจตน์เองมองว่าเป็นเรื่องร้ายแรงและไม่ให้เกียรติ เขาไม่มีโอกาสถามอะไรเพิ่ม เมื่อมีผู้ชายคนหนึ่งรูปร่างกำยำ รุนราวครวเรียวกับน้ำเจ้าของร้านอาหารตามสั่ง ซีรจักรยานยนต์มาจอดเทียบที่หน้าร้าน แล้วยื่นถุงบรรจุของสดหลายอย่างให้กับเธอ เจตน์จึงรู้ว่า เป็นสามีของ **น้ำออร์**

“ไป ๆ เคี้ยวหนูไปกับน้ำคนนั้นละลูก อันนี้ฉันฝากให้เนร ฟังไป

กำชับให้ทำตัวดี ๆ ด้วยนะ อยู่ในผ้าเหลืองแล้วอย่าทำสันดานเดิม”

หญิงวัยกลางคนบึ่งไปทางผู้มาใหม่ให้เจตน์รู้ว่าถึงเวลาเดินทาง ก่อนจะหันไปพูดกับสามีตัวเองพลางยื่นถุงใส่ของใช้จำนวนหนึ่งให้

“จะ ขอบคุณนะจ๊ะ ฉันรบกวนน้ำ ๆ ด้วยจ๊ะ”

ใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีเจตน์ก็มาถึงวัด ระยะทางจากร้านอาหารมาถึงวัดไม่ไกลมากอย่างที่น้ำออร์เจ้าของร้านอาหารตามสั่งบอก แต่หากต้องเดินเท้ามาก็ไม่นับว่าไกลอยู่ดี เขายกมือขึ้นไหว้ขอบคุณผู้ใหญ่ที่มาส่ง แล้วมองไปรอบตัวเพื่อหาทางไปกุฏิ หวังพบเจ้าอาวาสเพื่อขอที่อยู่อาศัย และอาหารประทังชีวิตในวันต่อ ๆ ไป แร่งสะกิดเบา ๆ ที่หัวไหล่ข้างซ้าย ทำให้เจตน์หันกลับไปมอง เขาเห็นน้ำผู้ชายยังยืนนั่งอยู่ข้างรถจักรยานยนต์ของตัวเอง ยกมือขึ้นชี้ไปทางศาลาการเปรียญหลังใหญ่ เด็กหนุ่มเข้าใจได้ทันทีจึงหันไปมองตาม น้ำออร์บอกว่าสามีของเธอเป็นคนเงียบ ๆ ไม่ชอบพูด แต่ระหว่างทางที่ซ้อนรถมอเตอร์ไซด์มาด้วยกัน ก็มีการถามไถ่ธุระและจุดหมายกันเล็กน้อยแล้ว เมื่อใช้สายตามองทะลุผ่านไปยังข้างหลังสามารถมองเห็นกุฏิไม้หลายหลังปลูกติดกันอยู่ไกล ๆ เขาจึงยกมือไหว้ขอบคุณอีกครั้ง แล้ววิ่งตรงไปยังจุดหมาย

“ใคร มาทำอะไร ชโมยเหรอ” เสียงของเด็กผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้นข้างหลังเจตน์ เขาหันกลับไปมองพบว่าเป็นเด็กผู้ชายรูปร่างจ้ำม่ำ ผิวขาว หัวเกรียน กำลังกอดดอกปรายตามองเขาด้วยท่าทางไม่ไว้วางใจ สีนัยของเด็กคนนั้นไม่เป็นมิตรนัก ดวงตาสองข้างหรือล่ออย่างจับผิด เมื่อรู้ว่าตัวเองตกเป็นเป้าหมายจึงรีบยกมือขึ้นปิดป้าย ปฏิเสธว่าตนเองไม่ได้เป็นชโมย และไม่ได้มาทำอะไรได้

“ไม่ใช่ ฉันไม่ใช่ชโมย ฉันมาหาหลวงตา”

“แล้วทำไมต้องทำตัวลับ ๆ ล่อ ๆ แบบนั้นด้วย” แม้ว่าเจตน์จะแจ้งจุดประสงค์ของตัวเองอย่างชัดเจน แต่อีกฝ่ายก็ไม่มีท่าทีลดอคติลงเลย

“ฉันเพิ่งเคยมาที่นี่ ไม่รู้ว่าจะพบหลวงตาได้ที่ไหน เลยยืนมองอยู่ข้างล่างกุฏินี้ไงเล่า”

“แล้วมีอะไรกับหลวงตา ตอนนีหลวงตาไม่ว่างออกมาเจอใครหรอก กลับไปเถอะ ไปเลย ชิว ๆ” เด็กวัดเจ้าถิ่นยังผลักไล่เจตน์ต่อไป ครึ่งนัยมือขึ้นโบกไปมาเพื่อไล่เขาอย่างหนักแน่น เจตน์เริ่มรู้สึกหมดหวังเมื่อพบว่าที่นี่ไม่ต้อนรับ ไม่มีแม้แต่โอกาสเข้าพบหลวงตาเจ้าอาวาส

เด็กหนุ่มผิวขาวซีดยืนนิ่งเพื่อครุ่นคิดบางอย่าง ในใจรู้เพียงว่าไม่อาจถอยกลับได้แล้ว เพราะตนเองไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน ถึงมี ในจำนวนคนที่เหลือเหล่านั้นคงแก่งอม ไม่ก็จากโลกนี้ไปแล้ว ดังนั้นหากทำให้เด็กวัดคนนี้อยอมรับในตัวเขาได้ นอกจากจะได้พบหลวงตาเจ้าอาวาส เขายังได้เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันอีกด้วย ชีวิตในโลกที่ไม่คุ้นเคยคงง่ายขึ้น เพราะมีคนช่วยอธิบาย คิดได้อย่างนั้นเจตน์ก็ระดมความคิดในสมองอย่างหนักภายใต้สายตาจับผิด เพื่อหาทางผูกมิตรกับเด็กวัดคนนี้ได้

“ไอ้เจ้ง เอ็งมายืนทำอะไร แล้วนั่นใคร เอ็งไปแก้งอะไรเขาหรือเปล่าสิ” ชายแก่รูปร่างผอมแห้งหนังตึงกระดูก ผิวคล้ำแดด อายุราว ๆ ห้าสิบปี สวมเสื้อผ้าเก่าซอมซอตะโกนทักเด็กชายทั้งสอง ผู้ถูกเรียกว่า “เจ้ง” หันขวับกลับไปมอง ก่อนวิ่งปรีเข้าไปหาชายสูงวัยผู้นั้น แล้วกระซิบกระซาบบางอย่างสลับกับมองมาที่เจตน์

“แล้วเอ็งชื่ออะไร อยากเจอหลวงตาอะะะ มีอะไรอะะะละ คุยกับข้าก่อนก็ได้” เจตน์สงสัยว่าระหว่างที่สูงแปลกหน้าพูด เด็กชายตัวกลมก็ทำท่าพยักพยเคียดขอร้องอยู่ข้าง ๆ ด้วย

“ฉันชื่อเจตน์จะสูง ที่บ้านฝากเรื่องมากับฉัน ฉันเลยอยากขอพบหลวงตาจะ” เจตน์ใช้ไหวพริบของตัวเองหาข้ออ้างตอบกลับผู้ใหญ่ไปด้วยคิดว่าเป็นสาเหตุที่ดีที่สุดแล้ว เขาเสี่ยงไม่ตอบตรง ๆ ว่ามาเพื่อขอที่อยู่อาศัย เพราะคิดว่าหากพูดออกไป เด็กวัดชื่อเจ้งอาจไม่พอใจมากกว่าเก่า “ถ้าอย่างนั้นเอ็งก็ตามมา ข้าจะพาขึ้นไปหาหลวงตาที่กุฏิ ส่วนเอ็งไอ้เจ้ง ทำตัวเกรง ข้าจะฟ้องหลวงตา อย่าคิดว่าข้าไม่รู้นะ”

“โอ้ ลุงคำ ทำไมต้องขู่หนูด้วย ก็ไอ้คนนี่ทำตัวลับ ๆ ล่อ ๆ แถมหน้าตาไม่คุ้น หนูก็ระแวง” น้ำเสียงและท่าทีของเจ้งอ่อนลงจากคราแรกทันทีหลังได้ยินคำว่า จะฟ้องหลวงตาจากปากของชายแก่ เจตน์คิดว่าเป็นธรรมชาติของเด็กในวัยเขา ถึงแม้จะมีความกำกวม และดื้อซนบ้างตามประสา แต่เมื่อมีใครขู่จะฟ้องผู้ปกครอง ก็ต้องอ่อนโอนลงทุกครั้งไป

เด็กหนุ่มวัยสิบห้าปีก้าวเท้าเดินตามหลังชายชราเงิบ ๆ กวาดสายตามองไปรอบบริเวณวัด พลังจตุรพักตรและที่ตั้งสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ เอาไว้ด้วย เพราะเจตน์มีความคิดแน่วแน่ว่าจะขออาศัยอยู่ในวัดนี้สักพัก จนกว่าตัวเองจะหาทางกลับบ้านได้ ความคิดเช่นนี้ของเด็กอย่างเจตน์อาจตลก และขบขันหากเล่าให้ใครสักคนฟัง แต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้แล้ว วันนี้เขานึกขอบคุณพ่อแม่ที่คะยั้นคะยอให้ไปทำบุญที่วัดด้วยกันบ่อย ๆ อีกทั้งยังให้บวชเรียน ทำให้แม้ไม่มีพี่เลี้ยงคอยตามประกบเจตน์ก็มั่นใจว่าเขาสามารถเอาตัวรอด และใช้ชีวิตที่นี่ได้

เจตน์กราบนมัสการและพูดคุยกับหลวงตาไม่นานมาก ก็ได้รับอนุญาตให้อยู่ที่วัด โดยเจตน์ให้เหตุผลว่าที่จริงแล้วเขาทะเลาะกับพ่อแม่และหนีออกจากบ้าน แต่ดันพลัดหลงจริง ๆ ตอนที่ทางบ้านอาจกำลังตามหาตัวอยู่ จึงขออาศัยอยู่ที่วัดชั่วคราว หากหาทางกลับบ้านได้จะรีบไป แม้เจตน์จะไม่รู้ว่าเป็นปีพุทธศักราช ๒๕๖๘ มีเทคโนโลยีทันสมัยมากมายใน

การสื่อสารกัน แต่หลวงตากก็เมตตา และไม่ซักไซ้เพิ่มเติม ส่วนลุงดำ เจตน์เพิ่งรู้จากปากเจ้าตัวว่าเป็นทั้งมัคนายกวัด และลับเหวออยู่ที่นั่นหลายสิบปีแล้ว

“เจอไอ้เจ้งแล้วไซ้ไหม วัดนี้มันเป็นวัดเล็ก มีเด็กวัดคนเดียว เอ็งต้องไปคุยกับมัน ที่นอนแบ่ง ๆ กันเอา ถ้ามันยังเกร็งกับออกไปว่า จะฟ้องหลวงตา เดี่ยวมันก็รามือเอง เข้าไปทำงานต่อแล้ว เอ็งลองเดินไปหาไอ้เจ้งดู ป่านนี้น่าจะล้างห้องน้ำอยู่ล่ะมัง”

“ได้จ๊ะ ขอบคุณจ๊ะลุง” คล้อยหลังลุงดำเดินออกไปจนลับสายตาแล้ว เจตน์จึงหมุนตัวเดินไปทางห้องน้ำ มีเสียงแปรงขัดพื้นแข็ง ๆ เสียตสีพื้นปูนดังต่อเนื่องสลับกับเสียงฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดีของเด็กผู้ชายที่เจตน์คาดว่าเป็นเจ้ง เมื่อเดินเข้าไปใกล้อีก พบกับร่างกลมกัม ๆ เกย ๆ อยู่ที่พื้นอย่างชะมัดเขม้น

“ให้ฉันช่วยไหม ชัดคนเดียวทั้งสี่ห้อง เหนื่อยแย่” เมื่ออีกฝ่ายรู้สึกตัวว่ามีผู้มาใหม่มาเยือน มือที่กำลังทำงานอยู่ก็หยุดชะงัก ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมามองด้วยสายตาที่ไม่พอใจ

“ไม่ต้องมายุ่ง ทำเองได้” เจตน์สังเกตเห็นฝีปากสีแดงของเจ้งมันแฉล็บ คาดว่าคงแอบกินอะไรสักอย่างตอนที่เขายืนบนกุฏิกับหลวงตาก่อนมาทำงานขัดห้องน้ำเช่นตอนนี้ อีกฝ่ายเบะปาก อยู่มุกกลางราวกับเด็กถูกแย่งของเล่น พร้อมส่งสายตาคาดโทษมาทางเขา

“นี่ ฉันชื่อเจตน์ นายชื่อเจ้งไซ้ไหม เรามาเป็นเพื่อนกันเถอะ ฉันอยู่ที่นี้ไม่นานหรอก ฉันรอพ่อกับแม่มารับ เดี่ยวก็กลับบ้านแล้ว ฉันมานี่ฉันไม่มีเพื่อนเลย คงจะดีถ้ามีคนไก่อ่ ๆ แบบนายเป็นเพื่อน” แม้เจตน์จะเป็นเด็กเก็บตัว ไม่ชอบออกไปเที่ยวเล่นเหมือนคนอื่น ๆ ทำให้เขาไม่มีเพื่อน แต่ทุกครั้งที่เขาออกไปนั่งเล่นริมสระบัว มักได้ยินลูกคนงาน และ

เด็กผู้ชายแถวบ้านโหวกเหวกโวยวาย วังไล้จับกัน เมื่อเริ่มมีฝ่ายหนึ่งไม่พอใจขึ้นมา อีกฝ่ายจะเริ่มพูดจาเยินยอเพื่อให้ใจเย็นลง แล้วกลับมาเล่นกันเหมือนปกติ เจตน์จึงนำมาใช้ในสถานการณ์นี้บ้าง

เจตน์คิดว่าเจ้งต้องเป็นเพื่อนที่ดี และเป็นเด็กที่น่ารักกับผู้ใหญ่ เพราะเขาสังเกตว่าตอนที่อีกฝ่ายพูดกับลุงดำ ใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า **หนู** แต่อาจเป็นเพราะเจตน์เป็นคนแปลกหน้า อีกทั้งยังไม่เคยพูดคุยกันอย่างจริงจัง จึงไม่แปลกนักที่เด็กเจ้าถิ่นจะแสดงท่าทางไม่เป็นมิตร

“ไม่รู้ว่เจ้งจะเป็นเพื่อนฉันได้ไหม ฉันช่วยขัดพื้นห้องน้ำได้ ช่วยกวาดลานวัด ช่วยแบกของตามหลวงตาไปบิณฑบาตก็ได้เนะ จะได้ไม่ต้องเหนื่อยคนเดียว ถ้าทำงานเสร็จเร็ว หลวงตากจะได้ให้เราไปเล่นเร็วขึ้นไง”

เจตน์ยังคงพูดต่อไป แม้ว่าเจ้งจะไม่เสียงตอบรับจากเด็กตัวจ้ำม่ำตรงหน้าก็ตาม นึกถึงตัวเองในตอนที่ถูกเค้ายันเคยขอให้ออกไปข้างนอก หรือทำบางอย่างที่ไม่ชอบ หากไม่อาจปฏิเสธหรือเสียงได้ เขาจะรีบทำทุกอย่างให้เสร็จ เพื่อกลับมาอยู่เจียบ ๆ ในห้อง เจตน์จึงหวังให้อีกฝ่ายคิดเช่นเดียวกัน และยอมใจอ่อนพูดคุยกันดี ๆ สักครั้ง

“มีกันอยู่สองคนจะไปเล่นอะไรได้” เด็กผู้ชายที่นั่งฟังอยู่นาน กลับไปง่วนกับงานของตัวเองอีกครั้ง พร้อมเฝ้าตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนลง เจตน์จึงรู้ว่านี่เป็นสัญญาณที่ดีในการเริ่มทำความรู้จักเพื่อนใหม่

“ปกติฉันก็ไม่ค่อยได้ออกจากบ้าน ฉันไม่รู้ว่เราเล่นอะไรด้วยกันได้บ้าง แต่ฉันอยากเล่นกับเจ้งนะ มา เดี่ยวฉันช่วยขัดสองห้อง คนละครึ่ง” เด็กหนุ่มผิวขาวซีดถือวิสาสะนั่งยอง ๆ ข้างอีกคน หยิบแปรงขัดพื้นอีกหนึ่งอันที่แช่อยู่ในกะละมังขึ้นมาแล้วลงมือทำงานบ้าง เจตน์ไม่เคยทำงานแบบนี้ แต่เมื่อครูเขาลอบสังเกตวิธีทำจากเจ้งมาแล้ว แค้ขัด ๆ ถูก ๆ ไปคงไม่ยากมากเท่าไร

เมื่อไหร่ ไม่เห็นต้องรอใครมารับ แค่ช่วยหลวงตาเก็บลูกดำทำงาน สบายแบบนี้ไม่เห็นจะอยากโตเลย” เจตน์ฟังจบก็คิดตาม อาจเพราะยุคสมัยเปลี่ยนไป ทำให้เด็กวัยเดียวกันแต่ต่างช่วงเวลามีความคิดไม่เหมือนกัน เจตน์คิดถึงอนาคตของตัวเอง และคิดมาเสมอว่าต้องพึ่งพาตัวเองให้ได้มากที่สุด ในขณะที่เจตน์คิดถึงปัจจุบัน ซึ่งเขาคิดว่ามันไม่ผิด อีกคนทำให้เขากลับมาคิดได้ว่าตัวเองก็เป็นเพียงเด็กอายุสิบห้าปีเท่านั้น

“นายถ้ามั่นแล้วตาฉันถ้ามั่น บ้างสิ ทำไมมาอยู่กับหลวงตาเธอ” เจตน์เลือกถามคำถามอีกฝ่ายแทนการต่อล้อต่อเถียงประเด็นที่ค้างไว้

“ฉันเป็นหลานลูกดำ พ่อฉันเป็นน้องชายของลูกดำ ตั้งแต่จำความได้ก็มีแต่ลูกกับหลวงตาคอยเลี้ยงคอยเมตตาฉัน ลูกบอกว่าพ่อกับแม่ฉันเสียไปตั้งแต่ฉันได้สามสี่ขวบเอง” เจตน์พยักหน้ารับเบา ๆ ว่าเข้าใจสิ่งที่อีกฝ่ายพูด ก่อนจะลุกเดินไปยังห้องน้ำห้องสุดท้ายแล้วลงมือขัดต่อ

ทั้งเจตน์และเจ้งเริ่มเปิดใจ และพูดคุยแลกเปลี่ยนเรื่องราวของแต่ละคนมากขึ้น ขณะเดียวกันงานในส่วนของตัวเองก็เสร็จทั้งคู่ ทำให้มีเวลาว่างยาวจนถึงเวลาเข้านอน เพราะก่อนที่เจตน์จะมาถึงวัด เด็กผู้ชายแถมกลมทำงานอื่น ๆ เสร็จหมดแล้ว เขาจึงคิดว่านี่เป็นโอกาสให้ลองตะล่อมถามเรื่องราวที่ตัวเองอยากรู้ หากเพื่อนใหม่ของเขายอมตอบเขาก็ได้ความสืบหน้าและข้อมูลไว้ แต่หากยังไม่ตอบในวันนี้ เขาค่อยชวนคุยในวันอื่น ๆ ต่อไป

เด็กหนุ่มผิวขาวซีดเดินตามหลังเด็กวัดเจ้าถิ่นเพื่อนำอุปกรณ์ไปเก็บเข้าที่ ระหว่างทางนั้นส่วนใหญ่เจ้งจะเป็นคนพูดเสียมากกว่า เพราะเดิมทีเจตน์เป็นเด็กที่พูดไม่เก่งอยู่แล้ว เมื่อเพื่อนใหม่บ่นเรื่องสัพเพเหระและน้าสณานที่เล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟัง เขาจึงรับหน้าที่ผู้ฟังที่ดี พยักหน้ารับบ้าง ขานรับบ้างเพื่อแสดงการมีส่วนร่วมในบทสนทนา เจตน์จับใจความสำคัญ

ที่เด็กชายตัวกลมพูดไว้ได้ว่า เจ้งอายุเพียงสิบสามปี ห้องนอนของพวกเขาอยู่ข้างกุฏิพระ ในวัดมีพระสงฆ์และเณรรวมกันเพียงสี่รูป หน้าที่ต่อไปที่เขาต้องทำร่วมกับเจ้งคือ ตื่นตั้งแต่ตีสี่เพื่อเตรียมตัวติดตามหลวงตาบิณฑบาต เพราะช่วงนี้โรงเรียนปิดเทอม เจ้งจึงต้องรับหน้าที่นี้ด้วย เมื่อกลับถึงวัดราว ๆ ช่วงแปดโมงลูกดำจะเอาข้าวเข้ามาให้ จากนั้นก็เริ่มทำงานกวาดลานวัด ทำความสะอาดรอบ ๆ บริเวณ ศาลาเพื่อรอเวลาฉันเพล และช่วงบ่ายหลังจากล้างห้องน้ำเสร็จก็จะเป็นเวลาว่าง แต่ส่วนมากแล้วพวกเขาจะมีเวลาว่างตั้งแต่พระสงฆ์และเณรฉันเพลเสร็จ เนื่องจากล้างห้องน้ำเฉพาะวันอังคารกับวันเสาร์ นอกนั้นก็เป็นการพูดเรื่อยเปื่อยตามประสาเด็กผู้ชายวัยนี้ ทั้งเกม ทั้งละคร แต่เจตน์กลับฟังไม่รู้เรื่อง ราวกับพวกเขาพูดคนละภาษา แต่เจตน์ก็คิดได้ว่า เวลาเปลี่ยนไปหลายสิบปี ประเทศไทยคงพัฒนาไปไกลจนมีสิ่งอำนวยความสะดวกมากมายที่เขาไม่เคยสัมผัส สิ่งเหล่านั้นที่เจ้งคุ้นชินก็คงเป็นของที่นิยมในยุคสมัยนี้

“ฉันหิวข้าว นายหิวไหม” เด็กชายหุ่นจ้ำม่ำหันมาถามเจตน์ มือป้อมสองข้างยกขึ้นลูบที่ท้องกลมของตัวเองไปมา เขาเข้าใจแจ่มแจ้งทันทีว่าเหตุใดรูปร่างของเด็กคนนี้จึงใหญ่โตกว่าเขาทั้งที่อายุน้อยกว่า เป็นเพราะอีกฝ่ายหิวตลอดเวลา ทั้ง ๆ ที่เจ้าตัวเพ็งสารภาพว่า แอบไปซื้อไก่ทอดลิบหน่งมากินก่อนขัดห้องน้ำเอง

“ยังไม่ค่อยหิว ก่อนมั่ววัดน้าอรร้านอาหารตามสั่งแถวกลางซอย เรียกฉันไปกินข้าวฟรี”

“นายนี่โชคดีจริง ๆ น้าออร์ทากับข้าวอร่อย ไม่แพง แถมใจดีแล้วยังคุยสนุกอีก ฉันก็ชอบไปนั่งร้านแกดอนใกล้จะปิด เพราะได้กินฟรีบ่อย ๆ ลาปากไฉ่เจ้ง” เจตน์ตื้นถึงโลดอยู่ในใจ พยายามเก็บอาการดีใจ

ชั้นสุดของตัวเองเอาไว้ เมื่อได้ฟังคำตอบจากอีกฝ่ายก็ทำให้เขาเริ่มมีหวังขึ้นมา หากแจ้งไปที่ร้านอาหารตามสั่งของน้าอรบอย ๆ ก็อาจหมายถึงสนิทกันในระดับหนึ่ง และอาจเคยได้ยินเจ้าของร้านเล่าเรื่องราวความเป็นไปของคนในละแวกบ้านให้ฟังด้วย ตอนนี้เจตน์เหมือนเห็นหิ้งห้อยที่ปลายอุโมงค์มืดทึบ เขาต้องทำอะไรก็ได้ให้เจ๋งพูดออกมาเยอะที่สุด แม้เรื่องราวที่ออกมาจากปากของอีกคนจะมีทั้งที่เกี่ยวข้อง และไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เจตน์อยากรู้ แต่การทำให้ใครสักคนยอมพูดเป็นเรื่องสำคัญกว่า

“ไปนั่งบอย ๆ แสดงว่าเจ๋งสนิทกับน้าอรละสิ”

“ก็ใช้ละมั้ง แต่ฉันสนิทกับลูกขายน้าอรมากกว่า ไฉยิ่งนะ นายรู้จักไหม ตอนนั้นมันบวชเป็นเณรยังอยู่ เดี่ยวพรุ่งนี้ตอนออกไปบิณฑบาตจะชี้ให้ดู”

“แล้วเราต้องเดินรอบทุกบ้านเลยหรอ ฉันไม่ค่อยได้เดินไปไหนไกล ๆ ด้วยสิ” เจตน์เริ่มถามถึงเส้นทางในหมู่บ้านขึ้นมาอย่างแนบเนียนเพื่อเชื่อมโยงไปหาบ้านไม้สองชั้นเพียงหลังเดียวในหมู่บ้านหลังนั้น

“ประมาณนั้น แต่ไม่เหนื่อยหรอก ตอนเช้า ๆ ยังไม่ค่อยร้อนมากแดดยังไม่แรงเท่าไร พอเดินออกจากวัดถึงตรงบ้านไม้สีขาว ๆ ก็เกินครึ่งหมู่บ้านแล้ว เดินต่ออีกสองสามหลัง แล้วก็กลับวัด” สิ่งที่เจตน์รอคอยมาตลอดหลุดออกจากปากของเจ๋งในที่สุด เขาพอรู้เองจากการสังเกตว่าบ้านไม้หลังเพียงหลังเดียวในหมู่บ้านเป็นจุดเด่น แต่ไม่เคยคิดว่าเด็กชายอายุสิบสามปีจะอธิบายเส้นทางด้วยการใช้บ้านหลังนั้นเป็นจุดสังเกต

“บ้านไม้สีขาวหรอ ตอนฉันจะมาวัดก็เดินผ่านมา บ้านสวยฉันก็อยากมีบ้านหลังใหญ่แบบนั้นบ้าง น้าอรบอกฉันว่าเป็นบ้านของตำรวจนายเคยเห็นเจ้าของบ้านไหม ใจดีรีเปลา ฉันกลัวตำรวจ ไม่ใช่ว่าทำผิดอะไร แต่พวกเขาน่ากลัว”

“เคยสิ แต่คุณน้าตำรวจบ้านนั้นดูท่าทางใจดีนะ ไม่เห็นจะน่ากลัวเลย เวลาคันไปนั่งเล่นกับเณรอิงที่ร้านตอนเย็นหลังเลิกเรียนเห็นคุณน้าตำรวจชอบมานั่งเล่นกับลูกสาวที่สนามหญ้า บางวันก็มีน้าผู้หญิงด้วย ถ้าฉันจำไม่ผิด เด็กผู้หญิงคนนั้นน่าจะอายุเท่านายเลย สิบห้ารีเปลาเพราะเธอใส่ชุดนักเรียนปักป้ายชื่อมอสสาม” เจตน์ดีใจจนเก็บอาการไว้ไม่อยู่ เด็กชายเจ้าถิ่นพูดถึงสิ่งที่เขาอยากรู้ออกมาโดยที่เขาไม่ต้องเสียเวลาซักแม่น้ำทั้งห้ามาตะลอมให้หลุดปาก

“จริงหรอ ฉันอยากเจอบ้างจัง อยากรู้ว่าใจดีอย่างที่นายพูดไหม”

“โอ๊ย ถ้าอยากเจอคงต้องรอนานหน่อยมั้ง เห็นว่าลูกสาวเขาหายตัวไป หายไปแบบไม่มีร่องรอยเลยนะ ตอนนี้คนในบ้านทั้งพ่อทั้งแม่เขาก็รันทวาย ออกไปตามหาลูก ไม่ค่อยอยู่บ้านหรอก ถ้าจะเจอก็คงได้เจอเฉพาะน้าผู้หญิง เพราะน้าผู้ชายเขาทำงานด้วย ช่วงนี้ในหมู่บ้านเราย่ำบ่าระบาศด้วย สายตำรวจเลยเยอะ ตำรวจก็ทำงานหนัก” เจตน์พยักหน้ารับและคิดว่าควรหยุดถามถึงบ้านหลังนั้นได้แล้ว ข้อมูลที่รู้เพิ่มจากเจ๋งแทบไม่มีอะไรต่างจากที่ฟังน้าอรมา แต่เขารู้เพิ่มเติมว่าเจ้าของบ้านใจดี และดูเป็นครอบครัวอบอุ่น พร้อมหน้าพร้อมตาพ่อแม่ลูก สันนิษฐานจากที่เพื่อนใหม่ของเขาเล่าว่าคนพ่อชอบมานั่งเล่นกับลูกสาว และบางครั้งคนแม่ก็มาร่วมวงด้วย ส่วนข้อมูลอีกอย่างที่ไม่เกี่ยวข้องกับเขามากเท่าไร แต่เจตน์ควรระมัดระวังตัวไว้คือเรื่องของยาเสพติด

“แต่ฉันไม่รู้ละ เคยได้ยินลุงคำคุยกับพวกชาวบ้าน ว่าน้าผู้หญิงเจ้าของบ้านหลังนั้นเขาเป็นลูกสาวของพวกผู้ดีที่นครสวรรค์ ไม่ใช่ลูกสาวเศรษฐีสุพรรณอย่างที่บอกใคร ๆ ฉันก็ไม่รู้ว่าเป็นมาจากไหนกัน ไม่รู้ว่าอันไหนเรื่องจริงด้วย จริง ๆ นะ ฉันว่าถ้าอยากรู้กันขนาดนั้น ทำไม่ได้ไป

ถามเจ้าตัวเองเลย” เด็กหนุ่มผิวขาวซีดที่คิดว่าวันนี้ตัวเองจะหยุดคิดเรื่องบ้านหลังนั้นแล้ว กลับมีความคิดบางอย่างผุดขึ้นมาในหัว แม้มันอาจดูบ้าป็นไปบ้าง แต่สิ่งที่เจ๋งพูดออกมา ทำให้เขาคิดตาม ในเมื่อต้องการความจริงทำไมไม่ถามจากเจ้าตัว พຼຽงนี้เป็นวันแรกที่เขาได้ตามหลวงตาไปบิณฑบาต ดังนั้นเขาจะหาโอกาสพบและพูดคุยกับเจ้าของบ้านหลังนั้นให้ได้ เพราะเจตน์รู้ว่าเบาะแสสำคัญที่สุดมาจากคนในบ้าน การที่เขาจะกลับไปยังยุคสมัยของตัวเองได้ มีเพียงการตามหาความจริงของเรื่องนี้ แม้เขาจะไม่รู้ว่าครอบครัวนี้เกี่ยวข้องกับอะไรกับคดีเมื่อห้าสิบปีที่แล้วก็ตาม

“นั่นสิ แล้วนี่นายไม่หิวแล้วหรือ เราจะไปหาอะไรกินกันที่ไหน ร้านนารอก็ปิดแล้ว”

“เดินทะเลไปอีกซอยมีรถขายลูกชิ้น ฉันว่าจะไปซื้อสักสิบไม้ นายก็ตามมาสิ เดี๋ยวฉันเลี้ยงเอง วันนี้ลุงดำให้เงินมาตั้งร้อยหนึ่ง” คนเด็กกว่ายกมือตบที่กระเป๋ากางเกงข้างซ้ายของตัวเอง พลางยึดคอฉีกยิ้มด้วยความภูมิใจ เจตน์อดคิดไม่ได้ว่า หากตอนนี้เขามีเงินมากเหมือนตอนอยู่ที่บ้านของตัวเอง เขาคงเป็นฝ่ายเลี้ยงขนมเจ๋งเอง คนโตกว่าจะให้อีกคนมาเลี้ยงได้อย่างไร แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ได้แต่พยักหน้ารับอย่างจำใจ เพราะตัวเองไม่มีอะไรติดตัวมาแม้แต่สติกเกอร์ นับว่ายังเป็นโชคดีที่เสื้อผ้าซึ่งเขาใส่นอนไม่ใช่ชุดแปลกประหลาด เสื้อยืดสีขาวธรรมดาเข้ากับกางเกงผ้าขาสวย ทำให้เมื่อข้ามเวลามา พอกลมกลืนไปกับชาวบ้านได้โดยไม่ถูกสงสัยว่าเป็นพวกหลงยุค

“เอาไว้นี่ฉันมีเงินจะมาเลี้ยงคืนนะ เพราะฉันเป็นพี่ ให้นายมาเลี้ยงอย่างเดียวไม่ได้หรอก”

“แต่ฉันเป็นลูกพี่ ฉันอยู่ที่นี้มาก่อน ไม่ต้องมาเลี้ยงฉันคืนนะ แต่ห้ามแย่งข้าวฉันกิน” ได้ฟังเช่นนั้นเจตน์ก็ผงกหัวรัว ๆ เป็นอันรับปาก

และผลอหว่าเราะเบา ๆ ออกมากับท่าทางของเพื่อนใหม่ที่สถาปนาตัวเองเป็นลูกพี่ของเขาแบบมัดมือชก

“ไปดิ รีบเดิน เดี๋ยวจะมืด”

“กลัวหลวงตาดุเธอ”

“ไม่ใช่ พ่อค้า ๆ ร้านลูกชิ้นคนเยอะ เดี๋ยวไม่เหลืออันที่ฉันอยากกิน นายเดินตามมานะ ฉันวิ่งนำไปก่อน อย่าซักซำะไ้เด็กใหม่” เจตน์ไม่ทันได้ตอบอะไรกลับไป ร่างจ้ำม่ำของเด็กชายอีกคนก็วิ่งนำหน้าเขาออกไปทางประตูวัดเสียแล้ว ทำให้เขาต้องออกวิ่งตามไปด้วยกลัวหลงทาง เพราะยังไม่คุ้นชินสถานที่

หลังจากซื้อลูกชิ้นทอดจำนวนยี่สิบไม้เสร็จแล้ว ในจำนวนนั้นเป็นของเจตน์เพียงห้าไม้ ที่เหลือเป็นของเจ๋ง ทั้งสองก็เดินกลับไปที่วัดทันเวลาก่อนพระอาทิตย์ลับขอบฟ้าพอดี เจตน์อาบน้ำ และเตรียมตัวเข้านอนตั้งแต่หัวค่ำ เพราะวันทั้งวันเขาใช้แรงมากกว่าปกติ ทั้งเดินตากแดด ชัดท้องน้ำ ไหนจะวิ่งตามเพื่อนใหม่ไปซื้อลูกชิ้นอีกซอย คืนนี้เขาหลับสบายไปด้วยความอ่อนล้า โดยลืมว่าจะจดบันทึกเบาะแสที่ได้จากการพูดคุยวันนี้เสียสนิท

เจตน์รู้สึกตัว ค่อย ๆ สิมดาขึ้นด้วยความสะลึมสะลือ เขากะพริบตาถี่ ๆ เพื่อปรับสายตาในความมืด รอบตัวยังเป็นสีดำ ไม่มีแสงอาทิตย์ลอดผ่าน ปกติแล้วเจตน์มักตื่นประมาณหกโมงเช้า เป็นเวลาที่เขาได้รับแสงอรุณแรกของวันพอดีบพอดี แต่ตอนนี้ยังเป็นเวลาเช้ามืด เขา รู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อสัมผัสได้ถึงแรงเขย่าอย่างแรงที่แขน เมื่อหันไปมองก็พบเงากลาง ๆ ของเด็กผู้ชายรูปร่างจ้ำม่ำ ทำให้เจตน์ได้สติอีกครั้งว่าตัวเองไม่ใช่เจตน์ในปีพุทธศักราช ๒๕๑๘ แต่เป็นเจตน์ที่ข้ามเวลามาห้าสิบปีให้

หลัง และใช้ชีวิตเป็นเด็กวัด วันนี้เป็นวันแรกที่เขาจะออกตามปณิชาบาท
ถ้าอย่างนั้นนี่คงเป็นเวลาใกล้ดีลี่

“ตื่น ตื่นได้แล้วไอ้เด็กใหม่ ต้องไปเตรียมยาม เตรียมของ
ปณิชาบาท ลูกขึ้นเร็วเข้า”

“อือ ตื่นแล้ว ก็โง่งแล้วเนี่ย”

“ดีสามครั้ง ฉันทมาปลุกก่อน ไปล้างหน้าล้างตาแล้วเตรียมของ
กัน” เจตน์กลั้นใจดึงตัวลูกจากที่นอน ลูกขึ้นยืนแล้วปิดตัวไปมา ก่อนเดิน
ตามหลังเด็กวัดรุ่นน้องไปยังห้องน้ำเพื่อจัดการธุระส่วนตัว จากนั้นทั้งคู่ก็
พากันเดินไปเตรียมของตามปณิชาบาท เจตน์ให้เขาฟังว่าที่นี่เป็นหมู่บ้าน
เล็ก ๆ ชาวบ้านก็มีจำนวนน้อย ینگส่วนใหญ่ต้องออกจากบ้านไปทำงาน
แต่เช้าและกลับบ้านตอนค่ำ ทำให้ของที่ถวายเป็นพิเศษ ต้องแบ่งให้ชาวบ้านกลับไป
คนละอย่างสองอย่าง หากเหลืออีกก็ให้ลุงดำเอาไปแจกจ่ายคนไร้บ้าน
หรือกลายเป็นอาหารหมาแมวในวัด ดังนั้นในวันธรรมดาเด็กวัดอย่างเรา
สละพายเพียงยามใบใหญ่ก็ชนของถึงวัดได้อย่างปลอดภัย ทำให้เจตน์รู้ว่า
วิถีชีวิตของคนในยุคนี้ห่างเหินกับวัดมากกว่ายุคสมัยของเขา

เจตน์เดินรั้งท้ายขบวนด้วยท่าทางสงบเสถียร สายตากวาดมอง
เส้นทางรอบตัวอย่างเก็บรายละเอียด ข้างหน้าแถวเป็นหลวงตา พระลูกวัด
หนึ่งรูป เณรสองรูป หนึ่งในนั้นคือเณรอิงที่เจตน์ให้เขาดูก่อนออกจากวัด
ตามด้วยเจตน์ แม้ว่าเส้นทางที่เดินผ่านมาจะเป็นทางที่ผ่านมา
แล้วเมื่อวาน แต่เขายังต้องใช้เวลาในการจำและสร้างความคุ้นเคยอยู่ดี
บ้านหลังที่หนึ่งผ่านไป หลังที่สอง หลังที่สาม จนมาหยุดที่หน้าร้าน
อาหารตามสั่งของน้าอร หน้าร้านมีโต๊ะพับเล็ก ๆ วางสำหรับอาหารดั่ง
รออยู่ เมื่อเห็นขบวนพระสงฆ์และเด็กวัดเดินมา ร่างของหญิงสาวเจ้าของร้าน

เกล้าผมลวก ๆ ทรงเดิมก็ปรือออกมาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ระหว่างที่น้าอร
ตักบาตร เจตน์ก็เหลือบไปมองบ้านไม้สีขาวสองชั้นที่อยู่เยื้องออกไปฝั่ง
ตรงข้าม ระยะห่างที่ไม่ใกล้ไม่ไกลทำให้สายตาของเจตน์เห็นว่าประตูรั้ว
ปิดและล็อกแม่กุญแจเอาไว้ หมายความว่าวันนี้เขาก็ไม่มีโอกาสได้พบ
เจ้าของบ้านอีกหนึ่งวัน

เด็กหนุ่มไ้วมทางเตาเดินตามหลังขบวนหน้าละห้อย แม้เท้า
สองข้างจะเดินหน้าเรื่อย ๆ แต่สายตากลับจับจ้องไปที่บ้านหลังเดิมอย่าง
ไม่วางตา หวังว่าอาจเห็นบางอย่างที่พลาดไป บ้านไม้สีขาวสองชั้นหลัง
ดังกล่าวมีรั้วสีเขียวทึบกันล้อมสนามหญ้าเอาไว้ ที่รั้วมีกล่องไปรษณีย์
ชั้นล่างประกอบไปด้วยห้องนั่งเล่น ห้องน้ำ และห้องครัว เมื่อเดินไปขึ้นบน
จะพบกับห้องนอนสองห้อง ห้องทำงานที่เจตน์เฝ้ามองออกมา และห้องน้ำ
อีกหนึ่งห้อง บ้านหลังนี้มีทางเข้าสองทางคือ ประตูใหญ่หน้าบ้าน และ
ประตูหลังบ้านตรงห้องครัวที่เจตน์ลอบออกมาโดยไม่ผ่านสายตาใคร เขา
เฝ้าแต่มองเข้าไปในบ้านฝั่งตรงข้าม จนรู้สึกตัวจากแรงกระแทกที่ลำตัว

“โธ้ย เดินไม่ดูทางเลยเด็กใหม่ ชนคันแล้วเนี่ย เหม่ออะไรกัน”

เด็กชายตัวอ้วนหันมาพูดกับเจตน์เสียงแหว

“ขอโทษที่ คันมั่วแต่มองบ้านนั้นนะลิ วันนี้บ้านเงียบอีกแล้ว”

“ก็แหงสิ บอกแล้วว่าเขาอุ่นวายตามหาลูกสาวกันอยู่ ถ้าอยาก
เจอก็ต้องรอไปอีกหลายวัน หรือจนกว่าเขาจะเจอลูกนั้นแหละ ไม่รู้ว่า
นายจะอยากเจออะไรขนาดนั้น คุณน้าเขาเป็นตำรวจ ถึงเจตน์ก็เป็นตำรวจ
ไม่กลัวแล้วรีใจ” เจตน์ได้สติอีกครั้ง ละสายตาจากบ้านหลังนั้น หันมา
พยักหน้ารับอย่างเข้าใจ เจตน์ดูจะใช้ชีวิตอยู่บนความหวังอันริบหรี่ ตื่นเช้า
ขึ้นมาเขามีความหวัง ยามที่ใครพูดถึงเจ้าของบ้านหลังนั้น แม้เรื่องราว
ที่เล่าจะเกี่ยวหรือไม่กับสถานการณ์ที่เจตน์เผชิญอยู่ เขาก็มีความหวัง แต่

เมื่อถูกตื๊งกลับมาสู่ความเป็นจริง เหมือนเปลวเทียนแห่งความหวังนั้นดับลง จากนั้นก็ถูกจุดขึ้นใหม่ และดับลงอีกครั้ง สลับไปมาอย่างนี้ไม่มีที่สิ้นสุด จนกว่าเจตน์จะมีโอกาสได้พบกับเจ้าของบ้านจริงจังเสียที

“กัลวลี ใส่ชุดตำราวก็่น่ากลัวเหมือนกันหมดนั่นแหละ”

บทสนทนาของเด็กวัดสองคนในช่วงบิณฑบาตจบลงเพียงเท่านั้น หลังจากนั้นไม่มีใครพูดอะไรต่อจนเดินกลับมาถึงวัด มีหน้าที่ที่เจ้งไม่ได้แจกแจงให้เขาฟังแต่เขาสามารถรู้ได้ด้วยตัวเอง คือนำอาหารที่พระภิกษุสงฆ์ถวายออกมาจัดเตรียมให้ภิกษุ และเณร เก็บล้างบาตรพระให้สะอาด แล้วจึงนั่งกินข้าวด้วยกันที่ศาลาริมแม่น้ำหลังวัด นอกจากวัดแห่งนี้จะเป็นวัดขนาดเล็กในชุมชนเล็ก ๆ แล้ว ข้างหลังของวัดยังมีศาลาไม้สามเรือนปลูกเรียงกันติดแม่น้ำเจ้าพระยา ที่ตั้งของวัดร่มรื่นมีไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขาเต็มไปหมด อีกทั้งยังติดแม่น้ำ บรรยากาศชวนให้เจตน์คิดถึงบ้าน และเหตุการณ์วันนั้นที่ริมคลอง จุดเริ่มต้นที่ทำให้เขามาอยู่ในจุดนี้

วันนี้กับข้าวที่ลุงคำนำมาให้เป็นแกงถุงที่ซื้อตามตลาดเช้า กับกุนเชียงทอด เจ้งยังบอกอีกว่าหากวันไหนมีเมนูอะไรอยากกินเป็นพิเศษก็สามารถขออนุญาตซื้อมาให้ได้ หรือบางวันที่ของถวายเยอะกว่าปกติก็กินข้าวตามที่ชาวบ้านถวายมา วันนี้มีงานวัดนอกเหนือจากการแจกแจงต้องทำอีกหนึ่งอย่าง คือซักผ้า ทั้งจีวร สบง และเครื่องนอนต่าง ๆ เจตน์ก็หันมาติดตามจัดการอาหารส่วนของตัวเอง เพราะวันนี้มีภารกิจอีกหลายอย่างรอเขาอยู่ ไหนจะซักผ้า ตากผ้า กวาดลานวัด แต่เมื่อวางจานลงแล้วเงยหน้ามองคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ก็พบว่าเจ้าตัวยังนั่งเฝ้าคร่ำครวญกับอาหารมื้อเช้าอย่างไม่รู้จักอิ่ม

“เจ้ง นายยังไม่อิ่มอีกหรือ นายเติมข้าวไปสามจานแล้วนะ”

“อย่าเร่ง ไม่เคยได้ยินหรือไง เร่งคนกินข้าวเป็นบาป ถ้าข้าว

ติดคอฉันใครจะรับผิดชอบ ทำไมนายไม่ลุกไปทำก่อนล่ะ ฉันกินเสร็จงานจะได้เดินหน้าไง”

“งั้นเรามาตกลงกัน ฉันจะไปซักผ้าตากผ้าให้ทั้งหมด แต่นายต้องกวาดลานวัดเองนะ”

“สบายมาก ปกติฉันก็ทำคนเดียวอยู่แล้ว” เด็กอ้วนตรงหน้าเจตน์พูดขณะที่เคี้ยวข้าวอยู่เต็มปาก แก้มสองข้างขยับขึ้นลงตามจังหวะเคี้ยว เมื่อตกลงหน้าก็กินเสร็จ เจตน์จึงลุกขึ้นเดินไปทางกุฏิ เพื่อเก็บผ้าลงมาซัก โชคดีที่วัดมีพระและเณรเพียงสี่รูป ผ้าจีวรรวมกับเครื่องนอนในกุฏิจึงมีไม่มาก เขาใช้เวลาสักพักก็ซักทั้งหมดเสร็จ ก่อนเดินไปแถวหลังกุฏิที่มีเชือกซึ่งเป็นราวผ้าเพื่อตากผ้าที่บิดจนหมาดแล้ว เนื่องจากเจตน์มีเสื้อผ้าติดตัวมาเพียงชุดเดียว เขาจึงยืมเสื้อผ้าของเจ้งใส่ แม้ว่าขนาดของมันจะใหญ่โคร่งจนเทอะทะสำหรับเขา แต่ตัวเขาไม่มีทางเลือกอื่น วันนี้เขาจึงตั้งใจจะซักเสื้อผ้าชุดเดียวของตัวเองเพื่อใส่วันถัดไปด้วย เพราะไม่ชอบรบกวนเด็กวัดเจ้าถิ่นมาก ขณะที่เจตน์ลัดง้าวเข้าไปในกระเป๋ากางเกงขายาวของตัวเองก็พบธนบัตรสีแดงเลือดหมูมูลค่าหนึ่งร้อยบาทติดมาด้วย แต่เจตน์เรียนรู้จากเจ้งเมื่อวานว่า เงินเท่านี้ในปัจจุบันใช้ซื้ออะไรไม่ค่อยได้ ข้าวของราคาแพงขึ้น แม้แต่ข้าวหนึ่งจานบางครั้งยังราคาสูงเกือบหนึ่งร้อยบาท เจตน์จึงพับธนบัตรลงกระเป๋ากางเกงที่ใส่อยู่แทน แล้วลงมือซักชุดของตัวเองบ้าง

เจตน์ทำงานส่วนของตัวเองเสร็จช่วงใกล้เที่ยง เจ้งบอกว่าเด็กวัดมีหน้าที่จัดอาหารเฉพาะตอนเช้า ส่วนช่วงเพล ลุงคำจะเป็นคนจัดการให้ ยกเว้นช่วงมีงานบุญหรือวันพระใหญ่ที่ต้องช่วยกัน ดังนั้นเจตน์จึงมีเวลาว่างยาวถึงตอนเช้าวันพรุ่งนี้ เขาจึงเดินไปหุ้มนครวัดตัวกลมที่ลานวัดว่าทำงานสืบหน้าไปถึงไหน เมื่อมาถึงลานวัดกลับไม่มีเสียงไม้กวาดทางมะพร้าว

แข็ง ๆ คุรุดกับพื้นอย่างที่เราจะเป็น มีเพียงเสียงพูดคุยหัวเราะของเด็กผู้ชายสองคนแว่วเข้าหูของเขาแทน เจตน์จึงค่อย ๆ เดินไปตามเสียง เพื่อดูว่าใครที่กำลังสนทนากันอยู่

“อ้าว เณรกับเจ๋งนี่เอง เณรยังไม่ฉันทเพลเหรอ กิลได้เวลาแล้ว ส่วนเจ๋ง กวาดลานวัดเสร็จแล้วหรือยัง”

“ระดับไอ้เจ๋ง กวาดแป๊บเดียวก็เสร็จแล้ว ฉันทแรงดีจะตาย เนะอะเณรเนะอะ” เด็กวัดตัวจ้ำม่ำพูดพลางหันไปหาแนวร่วมข้าง ๆ อย่างเณรยิ่ง

“เออ ๆ ก็กินเยอะขนาดนี้ ไม่มีแรงก็ไม่รู้จะว่าอย่างไรแล้ว เณรมาดูโยมเพื่อนเจ๋งทำงาน เดียวจะไปฉันทเพลกับหลวงตาแล้ว ถ้าไม่ฉันทเพล ตกค่ำมาท่องร้อยโครกครากนอนไม่หลับเลย ไม่มีสมาธินั่งทำวัตรเย็นด้วย อาตมาขอตัวนะโยมพี่เจตน์” เมื่อหันไปเจอออกกับเจ๋งแล้ว เณรยิ่งจึงหันกลับมาพูดกับเจตน์บ้าง ก่อนเดินออกไปทางกุฏิ เขาอดนึกไม่ได้ว่าตอนที่เณรียังไม่บวชเป็นคนอย่างไร เกเร ออกไปซื้รตเสียงดังสร้างความรำคาญใจให้ชาวบ้านคนอื่นอย่างที่เป็นแม่เล่าให้เขาฟังจริงหรือไม่ เพราะเณรียิ่งที่เขาเพิ่งรู้จักก็เหมือนเด็กผู้ชายธรรมดาทั่วไป มีอารมณ์ขันไม่น้อย ไม่แปลกใจหากจะคุยสนุกถูกคอกับเพื่อนวัยเดียวกันอย่างเจ๋ง

“วันนี้ทำงานเสร็จไว กินลูกชิ้นทอดอีกไหม ฉันทมีเงินแล้ว ถึงจะมีแค่ร้อยเดียว แต่ฉันทจะเลี้ยงนายศินเอง” คล้อยหลังเณรียิ่งเดินออกไปจนลับสายตา เจตน์ก็ชวนเด็กวัดอีกคนคุย พลางล้งลงไปในกระเป๋ากางเกงเพื่อหยิบธนบัตรหนึ่งร้อยบาทที่บังเอิญเจอในกระเป๋ากางเกงออกมาแสดงให้อีกฝ่ายดู

“นั่นมันแบงก์ร้อยเหรอ สีคล้าย ๆ กัน แต่ฉันทไม่เคยเห็นแบงก์ลายนี้ นายเอามาจากไหน แบงก์เก่าโมรีเปล่า” มือบ่อม ๆ ของเจ๋งเอื้อมมา

คว้าธนบัตรสีแดงเลือดหมูจากมือของเจตน์ไปพลิกซ้ายพลิกขวาดูอย่างสนใจ หรือบางทีเมื่อยุคสมัยเปลี่ยน เงินตราที่ใช้ในแต่ละยุคสมัยก็เปลี่ยนตามไปด้วย ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง เงินหนึ่งร้อยบาทสุดท้ายที่เจตน์มีจะนำมาใช้จ่ายได้หรือไม่

“ฉันทว่ามันดูเก่า ๆ นะ” เด็กชายหุ่นจ้ำม่ำพูดต่อขณะที่ยังพลิกธนบัตรในมือสำรวจอย่างไม่วางตา ตอนนั้นเองที่ร่างของชายสูงวัยอย่างลุงตาเดินมาเห็นเข้าพอดี จึงรีบปรีเข้ามาคำว่าธนบัตรใบนั้นไว้ในมือด้วยท่าทางตื่นเต้น

“พวกเอ็งไปเอามาจากไหน”

“ของไอ้เด็กใหม่มันลุง บอกจะเลี้ยงลูกชิ้นฉันทด้วยแบงก์ร้อยแปลก ๆ” ชายสูงวัยยกมือขึ้นเชกหัวหลานชายของตัวเองหนึ่งครั้ง ก่อนจะหันมองหน้าเจตน์ด้วยสายตาแปลก ๆ ซึ่งเขาไม่รู้ว่าอีกฝ่ายต้องการอะไร

“เอ็งเอามาจากไหน นี่มันแบงก์เก่าที่ใช้สมัยข้าเด็ก ๆ เลยนะ”

“อ้อ ฉันทแอบหยิบจากลิ้นชักของแม่มาด้วยจ๊ะ ทำไมเหรอจะลุง” เด็กหนุ่มผิวขาวชิตตอบกลับอย่างตะกุกตะกัก สมองประมวผลไม่ทันว่าควรตอบออกไปอย่างไร เพราะลุงตาบอกว่าเป็นธนบัตรเก่า หากเขาตอบตามตรงว่าเป็นเงินของเขาเองที่เก็บไว้ในกระเป๋ากางเกงคงน่าสงสัย

“เอ็งอย่าเอาไปใช้นะ ห้ามเลย เดียวนี้คนเขาเอาออกมาขายราคาแพงทั้งนั้น ยิ่งเลขตองสวย ๆ แบบใบนี้ เขาเก็งกันเป็นหมื่นเชียวนะ”

“แล้วถ้าฉันทอยากขายล่ะจะ มาอยู่ที่นี่มาแต่ตัว ไม่มีเสื้อผ้า ไม่มีเงินติดตัวเลย ไม่รู้ว่าพ่อแม่จะมารับเมื่อไร ฉันทไม่อยากรบกวนคนที่นี้มาก” เจตน์ฟังแล้วรู้สึกแปลกใจนัก คนสมัยนี้นิยมเก็บของเก่ากันอย่างนั้นหรือ แต่เพียงแบบเดียวก็มีความคิดผุดเข้ามาในหัวของเขาว่า ควรขายธนบัตรใบนี้ เพราะอย่างไรเสียสังคมสมัยนี้ก็ขับเคลื่อนด้วยเงิน หากเขา

ไม่มีเงินเขาคงใช้ชีวิตลำบาก เพราะไม่รู้เลยว่าเขาจะได้พบเจ้าของบ้านไม้เมื่อไร จะได้กลับบ้านตอนไหน

“เอ็งคิดดี ๆ นะ ถ้าเอ็งขาย พอพ่อแม่เอ็งกลับมา รับ เขาจะไม่ว่าเอ็งหรอก”

“ไม่หรอกจ้ะ ลุงช่วยฉันได้ไหม ฉันอยากมีเงินไว้ซื้อของใช้ส่วนตัวบ้าง อย่างน้อยก็ซื้อเสื้อผ้าเพิ่มสักสองสามชุด”

“ถ้าเอ็งว่าอย่างนั้นข้าก็จะช่วย ท้ายหมู่บ้านมีชมรมพระเครื่อง แล้วก็มีพวกเก็บแบงก์เก่าด้วย เดียวข้าจะพาเอ็งไปขาย แต่จำไว้นะ ใครกดราคาเอ็งต่ำกว่าหมื่น ห้ามขายนะเว้ย แล้วเอ็งจะไปด้วยไหมไอ้เจ้ง” เมื่อเห็นว่าเจตน์ยืนยันอย่างหนักแน่น ลุงดำก็พยักหน้าพลางถอนหายใจเบา ๆ อย่างจำยอม เงินหนึ่งร้อยบาทในสมัยของเจตน์ก็นับว่าเป็นเงินจำนวนมากแล้ว แต่หากนำมาขายในยุคนี้ได้ถึงหนึ่งหมื่นบาทอย่างที่สูงคำบอก เจตน์คงไม่รู้ลึกลับติดกับตัวเองมากนัก เพราะโดยปกติเขาเป็นคนระมัดระวังในการใช้จ่าย เงินหนึ่งร้อยบาทนี้เมื่อนึกย้อนกลับไปได้ ๆ ก็พบว่าเงินเก็บของเขาเอง หากต้องนำออกมาใช้เพื่อความอยู่รอด ถือว่าเป็นกรณีจำเป็นก็แล้วกัน

“ไปสิลุง เจตน์บอกว่าจะเลี้ยงลูกขึ้นฉัน ฉันจะไปรอดูว่าได้เงินเยอะจริงไหม พอได้เงินแล้วจะรีบไปซื้อของกินเลย”

“ในหัวเอ็งมันมีแต่เรื่องกินหรือใจไอ้เจ้ง”

ลุงดำพาเด็ก ๆ เดินไปชมพระท้ายหมู่บ้าน ใช้เวลาสิบนาทีก็นมาถึงที่หมาย โชคดีที่วันนี้เซียนของเก่าที่เก็บธนบัตรมาที่นี้เพียงคนเดียว แต่ยังมีควมโชคดีที่คุณลุงให้ราคาสูงกว่าที่ลุงดำประเมินเอาไว้ ทำให้เจตน์ตัดสินใจขายธนบัตรหนึ่งร้อยบาทของตัวเองในราคาราหนึ่งหมื่นสามพันห้าสิบบาท ได้เงินเจ็ดพันกว่าราคาดนี้เทียบเท่ากับเงินเดือนของพนักงาน

บริษัทสมัยนี้ เจตน์จึงมั่นใจว่าอย่างน้อยระยะเวลาห่างที่เขหาทางกลับไปในที่ของตัวเอง เขายังพอมีเงินจ่ายซื้อของใช้ที่จำเป็นอยู่บ้าง

หลังจากเสร็จธุระที่เดินทพระ ลุงดำก็แยกตัวไปทำงานของตัวเองต่อ เหลือเพียงเด็กชายสองคนยืนมองหน้ากันอยู่สักพักใหญ่ จนเจ้งเป็นคนทวงถามสัญญาที่เจตน์ให้ไว้ว่าจะเลี้ยงลูกขึ้นทอด ทั้งคู่จึงพากันเดินไปอีกซอยเพื่อซื้อลูกชิ้น ที่แรกเจตน์นึกว่าเมื่อซื้อเสร็จจะกลับทันที แต่เจ้งยังคงสนุกกับการล้งของกินร้านอื่น ๆ จนสุดท้ายจากลูกชิ้นทอดดูงเดียวเริ่มเป็นของกินเต็มไม้เต็มมือทั้งสองข้าง เมื่อพอใจแล้ว เด็กชายวัยสิบสามปีที่เห็นแกกินก็สะกิดไหล่รุ่นพี่ให้เดินกลับวัดด้วยกัน เพราะรู้ตัวว่าเริ่มเย็นมากแล้ว

วันที่สองในปี ๒๕๖๘ ของเจตน์ผ่านพ้นไปโดยไม่มีควมคืบหน้าอะไรอีกครั้ง คงมีเพียงเขาที่สามารถปรับตัวให้คุ้นชินกับชีวิตที่เร่งรีบมากขึ้น รวมทั้งมีเงินไว้ใช้จ่ายซื้อของกินให้ตัวเอง และเลี้ยงเด็กตัวร่นน้องด้วย แต่ถึงอย่างนั้นเจตน์ก็ยังมีควมตั้งใจเด็ดเดี่ยวเช่นเดิม คือการพูดคุยกับเจ้าของบ้านหลังนั้น และเชื่อมโยงความเป็นไปได้ทั้งหมดเพื่อหาทางกลับบ้านของตัวเอง ถึงแม้ว่าการอยู่ที่วัดและมีเพื่อนคนแรกในชีวิตอย่างเจ้งจะเป็นเรื่องที่ดีมาก แต่เจตน์ก็อดรู้สึกไม่ได้ว่าตัวเองไม่ควรอยู่ที่นี้ เขาอาจต้องเติบโตตามเวลาและมีชีวิตอยู่จนถึงปี ๒๕๖๘ ในสักวัน แต่ต้องไม่ใช่ว่าข้ามเวลามาโดยไม่มีช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนผ่านให้เขาปรับตัวแม้แต่หน่อย เขาจึงรู้อยู่แก่ใจทุกวันว่านี่ไม่ใช่ที่ที่เขาควรอยู่ ณ ช่วงอายุนี

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เจตน์รู้สึกเหมือนเพิ่งโผล่มาที่วันแรก ทั้ง ๆ ที่ครบหนึ่งสัปดาห์แล้ว อาจเป็นเพราะเริ่มคุ้นชินกับกิจวัตรประจำวันของเด็กวัด ตั้งแต่เช้ามีควมตามบิณฑบาต เตรียมอาหาร ทำควมสะอาดวัดซักผ้า พอทำเสร็จเขาก็จะมีเวลาว่างยาว ๆ ให้ออกไปเดินซื้อของกิน หรือ

ทำอะไรตามใจ ก่อนจะเข้านอน และตื่นมาพบเช้าวันใหม่ เช้าวันนี้เจตน์เดินรังทั้งขายขบวนบิดขาบาดเช่นเคย สายตาของเขายังเฝ้าแต่มองไกลออกไปยังบ้านไม้กลางซอยอย่างมีความหวัง และวันนี้เป็นวันที่เขารู้สึกแปลกใจเป็นพิเศษที่สุด เมื่อเห็นว่ามิใช่ผู้หญิงคนหนึ่ง รูปร่างผอมเพรียว สวมเสื้อแขนกระบอกสีขาว กับกระโปรงยาวคลุมเข่าปักลูกไม้ยีนร่อใส่บาตรอยู่หน้าบ้านหน้าตาของเธอสวยคมตามฉบับสาวไทย ผุดคำขลับมัดรวบตึงยาวถึงกลางหลัง เจตน์รู้ได้ทันทีว่านั่นอาจเป็นเจ้าของบ้านที่พึ่งนำอรกับแจ่มเข้ามา

เจตน์กระวนกระวายอย่างบอกไม่ถูก สายตาลอกแล่งไม่จับจ้องอยู่กับบ้านหลังปัจจุบันที่หยุดรับของถวายอยู่แม่แต่น้อย เขามีจุดสนใจเดียวคือเจ้าของบ้านหลังนั้น ท่าทางลูกลี้ลูกลมของเขาทำให้คนเด็กกว่าอย่างเจตน์ต้องวัดสายตามองค้อมมามองอย่างไม่สบอารมณ์

“นายเป็นอะไรเนี่ย อยู่ไม่นิ่งเลย ช่วยยืนนิ่ง ๆ หน่อยได้ไหม เห็นรีเปลาว่าหลวงตาท่านให้พรอยู่” เมื่อถูกดูเข้าเจตน์จึงได้สติอีกครั้งพยายามรวบรวมสมาธิกลับมาอยู่ในท่าทางสงบเสงี่ยม แต่ก็ยังไม่วายหันไปมองทางบ้านไม้หลังสีขาวเป็นระยะ เพราะเขากลัวว่าหากพลาดสายตาแม้เพียงเสี้ยววินาทีเดียว อาจเสียโอกาสที่รอมาทั้งอาทิตย์ไป

“ขอโทษ ๆ ฉันรู้สึกคัน ๆ เหมือนตัวอะไรกัด”

ระยะห่างเพียงแค่นั้นก็กลับทำให้เจตน์รู้สึกวุ่นวายไกลแสนไกล ทั้งที่อยู่ตรงหน้าแล้วแต่กลับไม่สามารถวิ่งเข้าหาเบาะแสได้อย่างที่ตั้งใจ เพราะต้องรอหลวงตาให้พรบ้านหลังนี้เสร็จเสียก่อน จึงจะสามารถเข้าไปบิณฑบาตบ้านไม้สีขาวสองชั้นได้ การรอคอยของเจตน์สิ้นสุดลง เมื่อสองเท้าเดินตามขบวนพระสงฆ์และเถรมาหยุดที่บ้านเลขที่เจ็ด หลังจากที่เจตน์เฝ้ามองทุกวันตลอดหนึ่งสัปดาห์ เขาประหลาดใจไม่กล้าเงยหน้ามองหญิงเจ้าของบ้านตรง ๆ ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้เฝ้าแต่จ้องมองเข้าไปใน

ตัวบ้านทุกวัน เจตน์รู้ได้ด้วยตัวเองตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นหน้าของผู้หญิงคนนี้ไกล ๆ ว่าเธอคือกุญแจสำคัญที่จะทำให้เขากลับไปที่ของตัวเองได้ หากได้พูดคุย สอบถามข้อมูลบางอย่าง แต่จะทำอย่างไรเล่า จึงจะสามารถเข้าไปหาได้อย่างไม่แปลกประหลาด หากสิ่งที่เขาฟังมาจากคนรอบตัวเป็นจริง เขามีเวลาเพียงตอนเช้าช่วงบิณฑบาต และตอนตกค่ำเท่านั้นที่มีโอกาสพบเจ้าของบ้าน เพราะตอนกลางวันทุกคนในบ้านจะออกไปทำงาน และตามหาลูกสาว

เด็กหนุ่มวัยสิบห้าปีมีแว่แต่จมอยู่ในความคิดของตัวเองจนไม่ได้สังเกตว่าคนอื่น ๆ เดินนำไปยังบ้านหลังต่อไปแล้ว เสียงเรียกของผู้หญิงทำให้เขาตื่นจากภวังค์อีกครั้ง

“หนูจ๊ะ คนอื่นเดินไปนู่นแล้วนะ เป็นอะไรรีเปลาจ๊ะ”

“เออ เปลาจ๊ะ ฉันแค้นวง แต่ว่าคุณน้าเป็นเจ้าของบ้านเธอจ๊ะ ฉันเพิ่งมาอยู่กับหลวงตา ไม่เคยเห็นคุณน้าเลย” ในที่สุดเจตน์เลือกปล่อยให้ทุกคนเดินนำออกไปก่อน เพราะไม่อาจปล่อยให้โอกาสหลุดลอยไปอีกครั้งได้ เขาใช้ข้ออ้างเดิมที่เคยเปรยก่อนถามคนอื่น ๆ คือบอกว่าเพิ่งย้ายมาอยู่ใหม่ มันได้ผลทุกครั้ง เพราะเขามักได้คำตอบในสิ่งที่ตัวเองต้องการ

“ใช้จ๊ะ นี่บ้านน้าเอง แต่ช่วงนี้น้ำต้องออกไปทำธุระนอกบ้านบ้านเลยจ๊ะ”

“ขอโทษนะจ๊ะ ฉันไม่ได้อยากก้าวก่าย แต่ฉันเห็นสีหน้าคุณน้าไม่ค่อยดี มีเรื่องอะไรไม่สบายใจหรือเปลาจ๊ะ” เจตน์แกล้งเอ่ยถามทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าผู้หญิงตรงหน้าประสบปัญหาอะไรอยู่ เพราะเขารับฟังทั้งจากแจ่มและน้าออร์ แต่เจตน์ยังคิดเสมอว่าการฟังจากปากของเจ้าตัวเองคงมีข้อมูลบางอย่างให้ตกตะกอนมากกว่าเดิม

“น้าไม่อยากเอาปัญหาในบ้านมาเล่าให้ใครฟังหรอก แต่น้าไม่มี

ทางเลือกที่ตึกว่านี่เลยจะ น้ากับสามีน้าทำทุกทางแล้ว แต่ก็ยังไม่มีเบาะแสอะไรเพิ่มเติมเลย ลูกสวาน้าหายตัวไปหนึ่งอาทิตย์แล้ว ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครแจ้งอะไรเข้ามา นี่รูปลูกสวาน้า เมื่อหนูเห็นผ่านตาบ้าง ชวนน้าหนอยนะจ๊ะ” เจตน์ฟังสิ่งที่เจ้าของบ้านเล่าอย่างตั้งใจ เขารีบไปปลิวตามหาคนหายจากอีกฝ่ายมาดู ปรากฏภาพของเด็กสาวคนหนึ่งดัดผมซอยเป็นชั้นข้างหลังไว้หางยาวประมาณคอ คล้ายทรงรากโทร ใบหน้ามดกอดแบบผู้หญิงตรงหน้ามาไม่ผิดเพี้ยน หากเจตน์ไม่รู้มาก่อนว่าเป็นผู้หญิง เขาคงคิดว่าเป็นเด็กผู้ชาย เพราะด้วยทรงผมลักษณะนี้ในสมัยของเขานิยมกันในหมู่วัยรุ่นผู้ชายมากกว่า

“ได้จ๊ะ ถ้าฉันเห็นลูกสวาน้าจะรีบมาบอก ฉันขอตัวก่อนนะจ๊ะ ต้องรีบตามคนอื่นไปแล้ว พรุ่งนี้คุณน้าก็มาใส่บาตรอีกนะจ๊ะ ทำบุญทุกวัน คุณน้าต้องได้เจอลูกสวาน้าเร็วแน่จ๊ะ”

“ขอบคุณจ๊ะ”

เจตน์ก็มัวเฝ้าดูตัวบอกเล่าผู้ใหญ่ ก่อนจะออกวิ่งตรงไปยังขบวนบิณฑบาตที่อยู่ห่างออกไปประมาณสี่หลัง สัมผัสได้ถึงสายตาของเจตน์ที่จ้องเขม็งมาอย่างคาดโทษ เพราะเขาอุ้งงานปล่อยให้เจ้าตัวแบกของอยู่ฝ่ายเดียว เมื่อวิ่งมาถึงท้ายขบวนดังเดิม เจตน์ก็ขอโทษขอโพยเด็กวัดรุ่นน้องเป็นการใหญ่ โดยให้สัญญาว่าวันนี้จะยอมเลี้ยงขนมอีกครั้ง เพราะรู้ดีว่าจุดอ่อนของเจตน์คือเรื่องกิน หลังจากได้พูดคุยกับเจ้าของบ้านไม้สี่ขาพอสมควรก็ได้ข้อมูลใหม่คือภาพถ่ายของเด็กสาวคนหนึ่งที่มีหน้าตาคล้ายแม่ของเธอราวกับแกะมาจากพิมพ์เดียวกัน นอกจากแม่ลูกจะหน้าตาละม้ายคล้ายคลึงกันแล้ว เจตน์ยังมีความรู้สึกรู้ว่าหน้าตาของทั้งสองคนคล้ายกับใครบางคนที่เขาเคยเจอมาก่อนอีกด้วย ซึ่งนี่อาจเป็นสิ่งที่เขาต้องค้นหาคำตอบต่อไป เพื่อหาทางกลับสู่ปี ๒๕๑๔ บ้านของตัวเอง

“คุณน้าบ้านนั้นเขาฝากไปปลิวตามหาลูกสวาน้าของเขามา ฉันเลยรับไว้ พอดูรูปแล้วก็แปลกใจว่าผู้หญิงอะไรไว้ผมทรงรากโทร”

เด็กผู้ชายอายุน้อยกว่าหันขวับกลับมามองอีกครั้งเหมือนกับเจตน์พูดอะไรไม่เข้าหู

“รากโทรอะไรของนายเล่า เขาเรียกทรงวูล์ฟคัท เดียวนี้เขาฮิตกันจะตาย เด็กวัยรุ่นชอบตัดกัน ผู้หญิงตัดแล้วโคตรเท่เลย” วันนี้เจตน์จึงได้รู้อีกหนึ่งอย่างว่า ในปี ๒๕๖๔ ผู้หญิงก็สามารถตัดผมสั้น รวมถึงทำทรงผมคล้ายผู้ชายได้อย่างเสรีมากกว่าในยุคของเขา ทรงผมของเด็กผู้หญิงคนนั้นเรียกว่าวูล์ฟคัท ไม่ใช่รากโทรอย่างที่นิยมกันในปีของเขา แม้จะรู้อยู่เต็มอกว่าวันนี้ไม่มีเบาะแสอะไรเพิ่มเติมให้เขาอีกแล้ว แต่เจตน์ก็ยังคิดว่าตัวเองควรออกมาเดินแถวนี้ช่วงหัวค่ำอีกครั้ง เพื่อจะมีโอกาสได้พบกับคุณน้าเจ้าของบ้าน และได้พูดคุยมากกว่าเมื่อครั้ง ที่สำคัญ เขาต้องออกมาเพียงลำพัง หากพาเจตน์มาด้วยอาจไม่ได้ข้อมูลอะไรเพิ่มเติมกลับมา เพราะอีกฝ่ายช่างพูด ประจบประแจง ชวนคุยเก่ง เจตน์รู้ว่าเจตน์จะต้องพูดแต่สิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขายกมา

กิจวัตรประจำวันในบิณฑบาตเด็กวัดของเจตน์ดำเนินไปอย่างเป็นมาประจำ ถวายของให้หลวงตา พระลูกวัด และเณร จากนั้นก็ช่วยเจตน์ทำงานวัดจิปาละ เวลาหนึ่งสัปดาห์มากพอให้เจตน์ปรับตัว และใช้ชีวิตได้อย่างกลมกลืนกับยุคสมัยมากขึ้น มีสิ่งใหม่ ๆ ที่เจตน์ได้เรียนรู้จากเด็กวัดรุ่นน้อง อย่างสมัยนี้ผู้ชายมักแทนตัวเองว่า ผม กับผู้ใหญ่ และลงท้ายประโยคด้วย ครับ แต่ถึงอย่างนั้นเจตน์ก็ยังใช้ ฉัน กับ จ๊ะ จ๊ะ อยู่ดี เพราะชินปาก เขาใช้แบบนี้มาสิบกว่าปี ให้เปลี่ยนตอนนี้คงไม่ทัน และถ้าหากเขาติดใช้สรรพนามในสมัยนี้ เมื่อกลับที่ของตัวเองได้ ก็คงแปลกประหลาดในสายตาของคนเมื่อห้าสิบปีที่แล้วเช่นกัน

เด็กวัดสองคนช่วยกันทำงานอย่างขยันขันแข็ง จนเงยหน้าขึ้นมาพบว่าพระอาทิตย์อยู่ที่ขอบฟ้าแล้ว วันนี้พวกเขาใช้เวลาทำงานนานกว่าปกติ เนื่องจากลุงคำให้ชวนให้ช่วยทำความสะอาดศาลาการเปรียญครั้งใหญ่ เพราะไม่มีใครบ่กวาดมานานจนฝุ่นจับทุกอณู ทั้งเจตน์และเจ้งต่างก็ก้มหน้าก้มตาทำความสะอาด จนเวลาล่วงเลยมาช่วงบ่ายแก่ ๆ ก็พากันพักกินข้าวเที่ยง แล้วกลับมาล้างห้องน้ำจนเสร็จทันเวลาพระอาทิตย์ตกดิน เจตน์เงยหน้ามองท้องฟ้าสีม่วงอมส้ม พลังนึกกับตัวเองว่าเวลาประมาณนี้เจ้าของบ้านหลังนั้นจะกลับจากข้างนอกหรือยัง เขาแทบอดใจรอไม่ไหว

“ฉันจะออกไปหาอะไรกิน นายไปด้วยไหม” เด็กชายอายุน้อยกว่าหันมาถามเจตน์ขณะที่จัดอุปกรณ์ทำความสะอาดให้เข้าที่ของมันไปด้วย

“วันนี้ฉันว่าจะเอาเงินค่ากับข้าววันนั้นไปให้น้ำอรเสียหน่อย นายไปเถอะ” เจตน์ปฏิเสธอีกฝ่ายโดยใช้น้ำอรเป็นข้ออ้าง เพราะตนเองมีความตั้งใจอื่นมากกว่าการไปยื่นรอฟriendซื้อลูกชิ้นทอด ไฟแห่งความกระตือรือร้นในตัวเขาลุกโชน เหมือนกับเด็กที่ทำการบ้านได้หนึ่งข้อแล้วมีกำลังใจทำข้อต่อ ๆ ไปจนเสร็จ เจตน์รู้สึกตัวตัวเองเป็นอย่างนั้นเมื่อได้พูดคุยหนึ่งครั้ง ก็มีสมมติฐานมากมายเกิดขึ้นในสมองของเขา และยังคิดที่ยังอยากพิสูจน์ให้ได้ว่าสิ่งที่เขาคิดมันเป็นเรื่องจริงหรือไม่ ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด เจตน์มั่นใจว่าคดีเด็กหายตัวไปเมื่อห้าสิบปีที่แล้ว กับลูกสาวของบ้านหลังนั้นที่หายตัวไปมีความเกี่ยวข้องกัน และเด็กผู้หญิงคนนั้นที่เขาเห็น มีความเชื่อมโยงอะไรบางอย่างกับเรื่องราวเหล่านี้แน่นอน เพียงแต่เขายังไม่มีข้อมูลมากพอให้ปะติดปะต่อเหตุการณ์ทุกอย่างเข้าด้วยกัน

“เดินดี ๆ ละ อย่าหลงนะ ไม่ไปรับนะเว้ยเด็กใหม่”

“ฉันอยู่มาตั้งอาทิตย์หนึ่งแล้ว ยังเป็นเด็กใหม่อยู่หรือ เดินตามบิณฑบาตทุกวัน ไม่หลงแล้ว”

“ใครจะไปรู้ ไม่มีลูกพี่แบบฉันไปด้วยอะไรก็เกิดขึ้นได้ เดี่ยวฉันเดินไปด้วยก็ได้”

“จะหลอกให้ฉันเลี้ยงลูกขึ้นทอดนะสิเจ้ง ฉันไม่หลงกลหรอก ถ้าไม่รีบไปเดี๋ยวหมดก่อนไม่รู้ด้วยนะ ฉันก็จะรีบไปหาน้ำอรแล้ว”

“ฉันเบื่อคนรู้ทัน ไปแล้วก็ได้ แต่เย็น ๆ แบบนี้น้ำอรไม่อยู่หน้าร้านต้องโกนเรียกหนอย บางทีแกอยู่หลังบ้าน” เจตน์พยักหน้ารับเบา ๆ เป็นอันเข้าใจ ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้ตั้งใจไปร้านอาหารตามสั่งอย่างที่ยกบอกอีกคนที่ตาม แต่เมื่อได้ฟังที่อีกฝ่ายพูดมาก็คิดว่าเขาควรมีแผนสำรองหากไปถึงแล้วไม่ได้พบเจ้าของบ้านคนเมื่อเช้า เขาจะลองเปลี่ยนไปตะลอมถامنน้ำอรแทน เพราะตอนนี้เขารู้แล้วว่าสิ่งใดกันแน่คือสิ่งที่เขาต้องตามหา และจะนำไปสู่คำตอบของทุกเรื่อง

เจตน์เดินออกจากวัดตอนที่พระอาทิตย์เกือบลับขอบฟ้าแล้ว ไฟข้างทางกับไฟจากบ้านเรือนและตึกรอบข้างสว่างจนไม่เหมือนเวลากลางคืน คิดไม่ได้ว่าหากเป็นเวลานี้ที่บ้านของเขาคงทำได้เพียงเตรียมเข้านอนอยู่ในบ้าน เพราะยังไม่เจริณมากเท่านี้ เดินคิดอะไรมาเรื่อย ๆ ก็เห็นจุดหมายอยู่ปลายสายตาลิบ ๆ หลอดไฟหน้าบ้านสว่าง แปลว่าเขาไม่เสียเที่ยว แต่ถ้าหากคุณน้าตำรวจเจ้าของบ้านอยู่ด้วยในเวลานี้ เจตน์จะให้เหตุผลการมาบ้านคนอื่นตอนค่ำมีตัวอย่างไร เมื่อคิดถึงตรงนี้สองเท้าของเขาก็ชะงักกึกแล้วหมุนตัวเลี้ยวเข้าร้านอาหารตามสั่งที่อยู่เยื้องกันแทน

“น้ำอร น้ำอรอยู่ไหมจ๊ะ” เป็นอย่างที่เขาบอกเขาก่อนออกมา แม้ว่าหน้าร้านจะยังเปิดอยู่ แต่กลับไม่มีวีแววของเจ้าของร้าน เจตน์จึง

ตะโกนเรียกเสียงดังตามคำแนะนำที่ได้รับมา เขาชะเง้อคอมองอยู่นาน สองนาน ก่อนจะเห็นร่างของผู้หญิงที่เกล้ามพลวกร ๆ มีไฟผัดใหญ่บนใบหน้า เดินเอามือเช็ดผ้ากันเปื้อนออกมาจากทางหลังร้าน

“อ้าว เจตน์ มาทำอะไรบ้านนี้ลูก”

“อะ ฉันทเอาเงินค่าข้าววันนั้นมาให้จ๊ะ วันนั้นฉันยังไม่มีเงิน แต่ วันนี้มีแล้ว เลยเอามาคืนนี่” เจตน์ตอบอย่างตะกุกตะกัก เพราะที่แรกตัวเอง ไม่ได้ตั้งใจมาอยู่หน้าร้านอาหาร สายตายังคงเหลือบมองไปทางบ้านไม้ หลังสีขาวเป็นระยะ แม้คู่สนทนาจะอยู่ตรงหน้าก็ตาม

“โอ้ น้าบอกแล้วว่าไม่เอา เข้ามา ๆ น้าล้างจานอยู่หลังบ้าน กิน อะไรรียัง เตียนน้าทำให้ เอาไปฝากไอ้เจ้งมันด้วย รายนั้นต้องกินวันละห้ามื้อ ไม่อย่างนั้นไม่อิ่ม” เมื่อโดนมัดมือชกเด็กหนุ่มผิวขาวซีดก็จำใจก้าวเข้ามา ในร้าน ยกเก้าอี้ที่ถูกเก็บขึ้นบนโต๊ะแล้วลงมาตั้งหนึ่งตัวแล้วนั่งรออย่าง ใจเย็น แต่สายตาก็ยังไม่วายมองไปที่บ้านไม้หลังสีขาว เขาเห็นร่างคุ้นตา ของผู้หญิงที่เจอเมื่อเช้าออกมายืนอยู่ข้างรั้ว ในมือถือบัวรดน้ำเล็ก ๆ กำลัง รดน้ำให้ต้นกระบองเพชรจิ๋วที่แขวนกระถางไว้ริมรั้ว เจตน์พยายามชะเง้อ มองไปในตัวบ้านเพื่อสังเกตรูปหน้าบุคคลอื่นอยู่อีกหรือไม่ เนื่องจากเขายัง ไม่ละความพยายามที่จะหาโอกาสเข้าไปพูดคุยกับคุณน้าผู้หญิง

“นี่นะ เมื่อกี้บ้านนั้นเขามาซื้อกับข้าวน้าไปด้วย จริง ๆ น้าปิดร้าน ตั้งแต่ช่วงบ่าย ๆ แล้วเพราะของหมดไว แต่เห็นว่าสนิทกันนะ น้าเลยมา เปิดครัวทำผัดวุ้นเส้นให้เขาไป น้าสงสารนะ ผัวจับยาไม่ค่อยได้กลับบ้าน ทำทั้งงานทั้งตามหาลูก ส่วนเมียก็สภาพดูไม่ได้ ทั้งซุบทั้งผอมไปหมด ข้าวปลาไม่กิน ออกไปหาลูกแล้วก็กลับมาดูแลบ้านคนเดียว ไม่รู้ว่าลูกเขา หายไปไหนถึงไม่มีใครเห็นเลย” เจตน์นั่งฟังอย่างใจจดใจจ่อเมื่อเป็น ประเด็นเกี่ยวกับบ้านหลังนั้น เขาติดตามสิ่งที่น้าอรพูดแล้วเฉลอพยักหน้า

อย่างไม่รู้ตัว เป็นจริงอย่างที่เขาได้ฟัง คนเราจะสามารถหายตัวไปอย่าง ไร้ร่องรอยโดยไม่ทิ้งเบาะแสอะไรไว้ได้เลยจริงหรือ เด็กผู้หญิง และเด็กอายุ สิบห้าปีคนอื่นที่ไม่ใช่เจตน์ อาจมีความคิดอยากหนีออกจากบ้านบ้าง เพราะเป็นเรื่องปกติที่พ่อแม่ลูกจะกระทบกระทั่งกัน แต่เป็นไปได้ที่จะ หนีออกจากบ้านไปเองโดยไม่มีคนอื่นพบเห็น หากถูกลักพาตัวก็ต้องมี พยานแวดล้อมสังเกตเห็นคนแปลกหน้า หรือความไม่ชอบมาพากล ยิ่งถ้า เป็นบ้านที่อยู่เยื้องกับร้านอาหารตามสั่ง สถานที่ที่มีคนเข้าออกเยอะด้วยแล้ว ความเป็นไปได้ที่จะไม่มีพยานยิ่งเป็นศูนย์

“แสดงว่าน้าผู้หญิงเขาก็อยู่บ้านคนเดียวเธอจ๊ะ ฉันทแอบเห็น เขาออกมารดน้ำต้นไม้”

“ใช่ จากครอบครัวอบอุ่นอยู่กันพ่อแม่ลูกนะ บางวันถ้าพ่อ ทำงานก็ยังมีแม่ลูกอยู่ด้วยกัน ตอนนี้เหลือแม่อยู่บ้านคนเดียว ที่เห็นนะ เขาออกมารดน้ำต้นกระบองเพชรไซ้ไหมล่ะ นั่นนะ ของลูกสาว เขาก็คง คิดถึงลูกนั่นแหละ” เจตน์ได้ยินอย่างนั้นก็รู้สึกเห็นใจเจ้าของบ้านไม้หลังนั้น ขึ้นมา ชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งต้องผ่านเหตุการณ์อะไรมาบ้าง เมื่อผ่าน มรสุมมาพบความสุขได้แล้ว ก็ยังต้องพบกับความทุกข์อีกครั้งจนได้ เขา คงเป็นคนเดียวที่รู้เบื้องหลังของคนเหล่านี้มากกว่าใคร

“เมื่อเช้าตอนฉันตามหลวงตามาบิณฑบาต เขาก็ออกมาใส่บาตร นะจ๊ะ แถมฝากใบปลิวตามหาคนหายมาให้ฉันด้วย บอกฉันว่าถ้าเห็น ลูกสาวหรือเห็นใครหน้าตาคล้าย ๆ กันก็ให้มาบอกด้วย”

“เขาก็คงหมดหนทางแล้วเหมือนกันแหละลูก ยังไงก็ช่วยกัน เป็นหูเป็นตาเถอะ ช่วยเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ลูกใครใคร่รัก ขนาดไอ้เถรยิ่ง ลูกน้ามันเถร ถ้ามันหายไปแบบนี้ก็น่าจะทำทุกทางเหมือนกัน ถือว่าช่วย ๆ กัน”

“น้าอรรถนะ ฉันได้ยินเจมมันบอกว่าน้าผู้หญิงบ้านนั้นเขาเป็นลูกเศรษฐีจังหวัดสุพรรณ แต่ว่าจริง ๆ แล้วเธอเป็นลูกคนมีเงินแถวนครสวรรค์ เธอจะ” หลังสิ้นสุดประโยคของเด็กหนุ่ม หญิงม่ายเจ้าของร้านอาหารตามสั่งก็รีบดับแก๊ส วางตะหลิวในมือ แล้วปรี๊ดเข้ามาจ้องหน้าผู้น้อยกว่าด้วยท่าทางเล็กลัก เจตน์ตกใจกับปฏิกิริยาอย่างนั้นจึงเฟลเอนตัวไปข้างหลังพร้อมกับยกมือสองข้างขึ้นระดับอกโดยอัตโนมัติ

“ฟังมาจากไหนนะ จากไอ้เจมใช้ไหม ไอ้มีมันปากเปราะจริง ๆ เดียวถ้าเจอหน้าจะเอาตะหลิวเคาะหัวให้เช็ด”

“ทำไมเธอจะน้า”

“รู้แล้วเงียบไว้เลยนะ เห็นพวกเล่นของเก่าที่เดินที่พระทัยซอยบอกว่า วันนั้นที่มานั่งกินข้าวร้านน้า คนบ้านนั้นเขาก็มาล้งกับข้าวเหมือนกัน มีคนเห็นสร้อยทองที่คอเขา ว่ามีจี้อักษรย่อของตระกูลผู้ใดอะไรจะ ๆ นี่แหละ น้าจำไม่ค่อยได้ พอถามว่าชายโหมเขาก็บอกว่าไม่ชาย เป็นของที่พ่อให้มาตั้งแต่เกิด แล้วคนแถวนี้เขาก็พูดกันต่อว่าตระกูลนั้นที่จริงแล้วเขาอยู่กับแถวนครสวรรค์ น้าวานะ ถ้าสร้อยคอเป็นของติดตัวเขามาแต่เกิดจริง ๆ เขาก็คงไม่ใช่คนสุพรรณอย่างที่เคย ๆ เข้าใจหรือก” เจตน์ฟังแล้วคิดตามพล้นข้อสันนิษฐานหนึ่งอย่างที่เขาคิดไว้ก็ดูเป็นรูปเป็นร่างมากขึ้น แต่มีสิ่งหนึ่งที่เจตน์ไม่เคยนึกถึงมาก่อนคือสถานที่ปัจจุบันที่ตัวเองอยู่ เขาคิดมาตลอดว่าตัวเองแค่ข้ามเวลามาอยู่ในห้าสิบปีให้หลัง แต่สถานที่ที่ตัวเองอยู่ยังเป็นจังหวัดเดิม หรือไม่กี่พื้นที่ข้างเคียงในบริเวณใกล้เคียงกัน พื้นที่ของเจตน์เป็นคนจังหวัดนครสวรรค์ เขาไม่เคยเะใจว่าที่ที่ตัวเองโผล่มาไม่ใช่จังหวัดบ้านเกิด แม้จะได้ยินจากเจมเป็นครั้งแรกแล้วก็ตาม แต่เพิ่งสะกิดใจเมื่อฟังน้าอรรถนะเป็นครั้งที่สอง

“นครสวรรค์มันไกลจากสุพรรณมากไหมจะ แล้วไกลจากเรา

มากหรือเปล่า” เมื่อสัมผัสได้ถึงความผิดปกติ เด็กหนุ่มก็เ็นเด่นจนแทบอดใจไม่ไหว เกือบโพล่งถามสิ่งที่คาใจออกไปตรง ๆ แต่ก็ยั้งตัวได้ทัน จึงสามารถเปลี่ยนคำถามให้ไม่ตรงเกินไปได้

“อ๊อ นครสวรรค์กับสุพรรณใกล้กันนิดเดียว เตี่ยวนี่ถนนหนทางมันสะดวก ตัดผ่านกัน ไม่กี่ชั่วโมงก็ถึงแล้ว แต่นครสวรรค์กับบ้านเราก็กไกลกันอยู่ หลายร้อยกิโลเมตร แล้วกว่าจะออกจากเมืองได้อีก รถติดเป็นขบวน กรุงเทพฯ ก็อย่างนี้แหละ” เจตน์พยักหน้ารับพลางเก็บสีหน้าตกใจของตัวเอง จากเด็กหนุ่มเมืองปากน้ำโพใช้ชีวิตช่วงปี ๒๕๑๘ มาโผล่ที่กรุงเทพมหานคร เมืองหลวงปี ๒๕๖๘ แค่งานทางยุคสมัยก็ทำให้เขาปรับตัวแทบไม่ทัน เมื่อรู้อย่างมีกำแพงทางวัฒนธรรมต่างถิ่นก็ยิ่งทำให้รู้สึกไม่เป็นตัวเองมากขึ้น

“เฮ้า เสร็จแล้ว น้าทำหมูกอบผัดพริกเผาให้ ของโปรดไอ้เจมเลยกินได้ใช้ไหม”

“ได้จะน้า”

“รีบกลับละ เริ่มมีดแล้ว ช่วงนี้เขาจับพวกปล่อยากัน แถมมีชีเมาด้วย เดี๋ยวระวัง ๆ วันนี้ให้คนไปส่งไม่ได้ ระวังยังไม่กลับบ้านเลย เดี๋ยวไปเองนะลูก” เจตน์ยกมือไหว้ขอบคุณก่อนหันหลังเดินออกมาจากร้าน เขายืนนิ่งอยู่หน้าร้านสักพัก หันกลับไปมองให้แน่ใจว่าเจ้าของร้านอาหารตามสั่งเดินกลับเข้าไปในบ้านแล้ว เมื่อแน่ใจอย่างนั้น เขาก็ตัดสินใจวิ่งตรงไปยังบ้านหลังสีขาวฝั่งตรงข้ามที่อยู่เยื้องกัน ซึ่งใจอยู่นานหลายนาที่พลางให้กำลังใจตัวเองว่า ถ้าวันนี้ไม่กล้า วันหน้าก็อาจไม่มีโอกาสได้เบาะแสอีกแล้ว อุดสาที่ได้ข้อมูลใหม่ที่สนับสนุนความคิดของตัวเองมาแล้ว หากไม่รีบตีเหล็กตอนยังร้อน อาจไม่มีโอกาสดี ๆ แบบนี้เข้ามาอีกแล้ว เจตน์ปลอบใจตัวเองว่าไหน ๆ ก็มาถึงจุดนี้แล้ว ถ้าไม่มีความกล้าก็ไม่ได้

อะไรกลับมาเช่นกัน ไม่ต้องกลัวว่าใครจะมองอย่างไร เพราะสุดท้ายแล้ว ที่นี้ก็ไม่ใช่ที่ของเขา เขาต้องกลับไปยังยุคของตัวเอง ไม่มีใครจดจำเขา หรือสนใจเขามากขนาดนั้น

เด็กหนุ่มผิวขาวชืดสุดท้ายใจเขาเต็มปอดรวบรวมความกล้า ก่อนยกมือขึ้นทักท้วงหน้าบ้าน เขายืนรอครูหนึ่ง ก็เห็นร่างของผู้หญิง วัยกลางคนที่คุ่นตาเดินออกมาเปิดประตูด้วยท่าทางอิดโรย สีหน้าและแววตา มีแต่ความอ่อนล้าเศร้าหมอง เจตน์เห็นอย่างนั้นก็เริ่มรู้สึกว่าเขาตัวเองมารบกวน ผิดเวลาเกินไปหรือเปล่า ไหยาหาเขาจะเสียดายกลับบ้านจนลืมเห็นใจอีกคน เกินไปไหม

“อ้าว หนูเมื่อเช้า มาเสียค่ามัดเชียว มีอะไรรีไปล่ะจ๊ะ”

“เอ่อ คือ ฉันจะมา มาถามเรื่องลูกสาวคุณนั่นนะจ๊ะ เมื่อเช้า ฉันเห็นแค่รูป อยากให้คุณนำอธิบายลักษณะของเธอเพิ่มหน่อย ลักษณะเด่น ๆ ที่เห็นแล้วารู้เลยว่า เป็นลูกสาวคุณน้า อะไรพวกนี้ พอนึกออกไหมจ๊ะ” เจตน์ตอบกลับด้วยท่าทางอึ้ง เพราะยังคิดหาข้ออ้างไม่ทัน แต่ยังไม่พอใจไหวพริบของตัวเองที่มีอยู่ไกลไปได้ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะข้ออ้างของเขาน่าเชื่อถือมากพอ หรือเพราะว่าหญิงสาวอ่อนล้าเกินจะจับผิดอะไร เธอปล่อยผ่าน และพยักหน้ารับเบา ๆ

“อ้อ ถ้าเป็นลักษณะภายนอกก็อย่างที่หนูเห็นในรูปเลยจ๊ะ แต่ในรูปอาจจะไม่เห็นว่าเขาจะดูแลเฉพาะข้างซ้ายสิริู เขาจะเป็นเด็กหัว ๆ หน่อย เพราะคุณพ่อเขาเป็นตำรวจ เวลาพ่อเขากลับมาบ้านจะชอบมาเล่าเรื่องที่ทำงานให้ฟังตลอด ลูกสาวบ้านอื่นอยากเป็นหมอ เป็นครู เป็นแอร์โฮสเตส แต่ลูกสาวน้าอยากเป็นตำรวจหน่วยสืบสวนเหมือนพ่อเขา” เจตน์สังเกตเห็นแววตาของผู้หญิงตรงหน้ายามพูดถึงลูกสาวของตัวเองว่ามีความสุขมากแค่ไหน เขาเคยไม่พอใจทุกครั้งที่พ่อแม่เอาแต่จะยัดเยียดให้เขาออกไป

ข้างนอก หรือทำในสิ่งที่เขาไม่อยากจะทำ เขาเคยคิดว่าพอกับแม่บังคับเขา เพราะว่าไม่รัก สถานการณ์ที่เจตน์เผชิญอยู่นอกจากจะทำให้เขาเห็นใจ คุณน้าเจ้าของบ้านแล้ว ยังทำให้เขาตกตะกอนบางอย่างและเปลี่ยนความคิด ที่มีต่อพ่อแม่ของตัวเองได้ ขอเพียงให้เจตน์กลับบ้านได้ เขาสัญญาว่าจะพูดคุยกับคนที่บ้านให้มากขึ้น ออกไปใช้ชีวิตอย่างเด็ก ๆ คนอื่น ไม่ให้พ่อแม่ต้องคอยบอก

“แล้วก็มีแผลเป็นที่ข้อมือขวา เพราะตอนปอกหัดหัดจักรยาน แล้วล้ม แงงใหญ่เลยที่ว่าทำไมแม่ไม่บอกว่าจักรยานสองล้อมันจะล้ม ต้องปลดบอก่อนอยู่นาน ถ้าลักษณะภายนอกก็มีเท่านี้ละจ๊ะ อ้อ ลูกน้าตัวสูงนะ เป็นเด็กผู้หญิงสูงพอ ๆ กับผู้ชายเลย ประมาณร้อยเจ็ดสิบมั้งจ๊ะ เพราะพ่อเขาสูง แล้วเขาเล่นกีฬาด้วย ก็เลยสูงไว”

“ไม่มีของที่ชอบพกติดตัวหรอกครับ เผื่อว่าจะเป็นจุดสังเกตได้”

“ถ้าของติดตัว ก็มีโทรศัพท์มือถือที่พกติดเขาพกตลอด แต่เขาไม่ได้เอาไปด้วย หายไปทั้งอย่างนั้น กระเป๋าตังค์ โทรศัพท์มือถือ อยู่ในห้องหมดเลยจ๊ะ” เด็กหนุ่มได้ฟังอย่างนั้นก็ขมวดคิ้วด้วยความสงสัย เขา รู้จักกระเป๋าตังค์ แต่เขาไม่รู้จักโทรศัพท์มือถือ เหมือนกับโทรศัพท์ที่บ้าน หรือเปล่า สิ่งนั้นคงเป็นอะไรใหม่ ๆ ที่ยังไม่มีในปี ๒๕๑๘

“ไม่มีเลยหรอกจ๊ะ”

“จ๊ะ ถึงได้ตามด้วยยากขนาดนี้ ถ้าอย่างนั้นพกโทรศัพท์ติดตัวไปด้วยก็คงแะรอยได้ หรือพกติดต่อกันได้บ้าง แต่เอ๊ะ ถ้าเป็นของอย่างอื่นที่ไม่ใช่เครื่องมือสื่อสาร พอนึกดูดี ๆ ก็มีอยู่จ๊ะ เป็นจี้ของน้าที่ให้เขาเมื่อวันเกิดไม่กี่เดือนก่อน หลังจากวันนั้นก็เห็นใส่กับสร้อยติดตัวไม่ถอดเลย” หัวใจดวงน้อย ๆ ของเด็กผู้ชายเต้นรัวจนแทบทะลุออกมาอีกครั้งเมื่อได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยถึงจี้ห้อยคอปริศนา เจตน์คิดว่าสิ่งนี้จะเป็นอีกหนึ่ง

เบาะแสสำคัญที่นำไปสู่การไขปริศนาของเขา

“จี้สร้อยคอแบบไหนเธอจะ”

“จี้ตัวอักษรย่อ จว จ๊ะ”

“มันคืออะไรเธอจะ”

“ตัวย่อนามสกุลเก่าของน้ำจ๊ะ เป็นของที่น้ำได้ตอนวันเกิดอายุสิบห้า พอลูกสาวน้ำอายุเท่ากัน น้ำก็เลยเอามาให้เขาบ้าง” เด็กหนุ่มเริ่มจับต้นชนปลายเบาะแสใหม่ที่รับฟังจากทั้งน้ำอร และเจ้าของเรื่องเองในวันนี้ได้ถูกทาง ทั้งเรื่องจี้สร้อยคอ ซาดิก้าเนดที่นำส่งส่วยของเจ้าของบ้านไม้หลังสีขาว และเรื่องตัวตอนที่แท้จริงของเธอ ถ้าสิ่งที่เจตน์คิดไม่มีอะไรผิดพลาด เขาคิดว่าเพียงแค่ตัวเองหาทางกลับไปยังปี ๒๕๑๘ อาจยังไม่พอ ยังมีสิ่งที่เขาต้องกลับไปแก้ไขให้ถูกต้องเพื่อสะสางเรื่องนี้ให้เสร็จสมบูรณ์จริง ๆ

“ฉันรบกวนคุณน้ำเท่านี้ดีกว่าจ๊ะ เริ่มค่าแล้ว ฉันขอตัวกลับวัดก่อน ขอบคุณคุณน้ำที่ออกมาคุยกับฉันค่า ๆ มีด ๆ นะจ๊ะ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ เดินกลับดี ๆ นะ ช่วงนี้พวกชีเหล่าชียาเยอะ ระวัง ๆ ด้วย”

เจตน์พยักหน้ารับ ก่อนโค้งตัวลาหญิงเจ้าของบ้านแล้วหันหลังเดินออกมาด้วยความรู้สึกปลื้มใจ แม้ว่าเขาจะรู้สึกผิดที่เข้าหา และใช้ลูกสาวของอีกฝ่ายเป็นเครื่องมือในการพูดคุยเพื่อข้อมูลที่ตัวเองต้องการ แต่แท้จริงไม่มีเจตนาไม่ดี เขาเพียงแต่คิดว่าหากแก้ปัญหาของตัวเองได้แล้วค่อยทำตัวเป็นหูเป็นตาช่วยตามหาลูกสาวของบ้านหลังนั้นอย่างจริงจังทีหลัง ระหว่างทางกลับวัดเจตน์เอาแต่คิดถึงเรื่องอักษรย่อ “จว” อย่างหยุดไม่ได้ หากลองนำข้อมูลที่รู้จากทั้งป้าอรและคุณน้ำเจ้าของบ้านมารวมกัน จะได้ว่าคนแถวนี้เข้าใจว่าผู้หญิงเจ้าของบ้านเป็นลูกสาวของเศรษฐีเมืองสุพรรณบุรี แต่เขามีจี้สร้อยคออักษรย่อ จว ของตระกูลจิระอะไร

สักอย่าง ที่เป็นผู้ต้นศรวรรค์ ถ้าข้อสันนิษฐานที่เจตน์คิดเป็นจริง นามสกุลจิระ ที่อยู่เมืองสีแคว และมีตัวย่อเป็น จว คงมีเพียงตระกูลจิระวงศ์ เจตน์รู้เพราะพ่อของเขาเป็นข้าราชการชั้นสูงในจังหวัด เคยทำงานกับคนนามสกุลนี้ พ่อเคยเล่าว่าจิระวงศ์เป็นนามสกุลของผู้ดี มีเชื้อเจ้า แต่เขาไม่รู้ว่่าสิ่งที่เขาคิดกับความเป็นจริงตรงกันหรือไม่

คิดอะไรเพลิน ๆ เจตน์ก็เดินถึงวัด เมื่อเดินเข้ามาในห้องก็พบกับเพื่อนตัวกลมนั่งกอดอกมองมาที่ตัวเองด้วยสายตาไม่พอใจ เจ่งทำท่าทางดูนาฬิกาเข้าไปมา เป็นนัยว่านี่เวลาก็โง่งแล้ว ทำไมถึงเพิ่งกลับมาเวลานี้ เจตน์ยอมรับความผิดแต่โดยดี เพราะทุกคนเตือนให้ระมัดระวังตัวเรื่องคนเมาเหล้ายาแล้ว แต่เขายังกลับมาผิดซ้ำ ไม่แปลกใจนักถ้าเจ่งจะทำท่าทางเช่นนั้น

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิ ฉันนั่งรอน้ำอรเขาผัดกับข้าว หมูกรอบ ผัดพริกเผาของชอบนายเลยนะ ถ้าไม่ทำหน้าดี ๆ ฉันไม่ให้กินด้วยนะ” เจ่งหุ่่งหันที่เมื่อได้ยินคนพูดถึงของโปรด เจตน์รู้ดีว่าต่อให้อีกคนกินลูกชิ้นทอดไปแล้วสิบไม้ แต่กระเพาะก็ยังมีความที่ว่างสำหรับของอร่อยอยู่เสมอ ไม่ว่าจะกินมามากเท่าไร หรือกินมาทั้งวัน แต่หากยังไม่อ่อนก็หมายความว่ายังกินได้อีก

“ก็ได้ แต่คราวหลังอย่าออกไปเดินเล่นพ่นแบบนี้อีกนะไอ้เด็กใหม่ บอกก็รอบแล้วว่าพวกชีเหล่าชียามันเยอะ เดี่ยวก็โดนลูกหลงเข้าหอก”

“ฉันเข้าใจแล้ว กินข้าวเถอะ เดี่ยวหมูกรอบจะเหนียว หมดอรรอยกันพอดี”

เจตน์ปล่อยให้เด็กวัดรุ่นน้องนั่งกินข้าวอย่างเอร็ดอร่อย ส่วนตัวเองปลีกตัวออกมาอาบน้ำเตรียมเข้านอน เมื่ออยู่คนเดียวสมมองของเขาก็ย้อนนึกถึงสิ่งที่ตัวเองได้ฟังมาโดยอัตโนมัติ หากทุกอย่างที่คิดเป็นความจริง

ว่านามสกุล จว คือ จิรวงศ์ นั้นหมายถึงคุณน้าเจ้าของบ้านเป็นคนจังหวัดนครสวรรค์ไม่ใช่สุพรรณบุรี แต่มีเหตุผลอะไรที่คนเราต้องปกปิดตัวตนของตัวเอง แม้กระทั่งกับครอบครัว หรือเกิดอะไรขึ้นกับเธอ ยิ่งคิดก็ยิ่งปวดหัว เพราะเรื่องราวดูซับซ้อนขึ้นทุกครั้งที่มีเบาะแสใหม่ ๆ แต่ถึงอย่างไร เจตน์ก็ต้องหาคำตอบของเรื่องนี้ให้ได้ และนี่เป็นอีกหนึ่งคืนที่เจตน์นอนหลับไปอย่างไม่รู้ตัว ทั้งที่ตัวเองไม่สามารถหยุดคิดได้เลย

เช้าวันต่อมากิจวัตรประจำวันยังคงดำเนินไปอย่างที่เคยเป็น เจตน์ตามหลวงตาบิณฑบาต กินข้าวเช้า ทำงานวัด จากนั้นก็มีเวลาว่างมานั่งคุยเล่น หรือออกไปข้างนอก แต่วันนี้ท่าทางของเขากระตือรือร้นเป็นพิเศษจนทุกคนสังเกตได้ เมื่อมีใครเอ่ยถาม เจตน์ก็ตอบเสียง ๆ ว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น แท้จริงแล้วเขามีนัดกับคุณน้าเจ้าของบ้านไม้หลังสีขาวตอนเช้าที่เขาตามบิณฑบาตตามปกติ ก่อนเดินออกมาจากบ้านหลังนั้นเจ้าของบ้านรั้งเขาไว้ครู่หนึ่ง ก่อนบอกว่าหากมีเวลาว่างให้มาพบที่บ้านวันนี้เธออยู่ที่นั่นทั้งวัน ไม่ได้ออกไปไหน นั่นเป็นสาเหตุที่เจตน์ตั้งใจทำงานทุกอย่างอย่างขยันขันแข็งจนเสร็จก่อนเวลา เขาไม่รอให้เจ้งเอ๋ยปากชวนออกไปไหน แต่รีบวิ่งสวนร่างอ้วนกลมออกไปโดยไม่สนใจเสียงตะโกนไล่หลังแม้แต่หน่อย

เจตน์วิ่งกระหืดกระหอบสุดแรงมาหยุดอยู่หน้ารั้วไม้สีขาวสูงประมาณเอว ยกมือขึ้นกดกริ่งหน้าบ้านหนึ่งครั้ง เจ้าของบ้านก็เปิดประตูแล้วเดินออกมาต้อนรับราวกับว่ารอเขาอยู่ก่อนแล้ว วันนี้เป็นครั้งแรกที่เจตน์ได้เข้ามานั่งในบ้านจากการเชื้อเชิญของเจ้าของบ้าน เพราะครั้งแรกเขาโฟล์มาในห้องทำงานชั้นสองอย่างมีนัย และต้องหาทางออกจากบ้านอย่างระมัดระวังไม่ให้ใครเห็น

“นั่งก่อนสิจ๊ะ เอาน้ำไหม เดี่ยวนำไปหยิบให้”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ คุณน้ามีอะไรจะคุยกับฉันเหรอจ๊ะ” เจตน์นั่งตัวเกร็งอยู่บนเก้าอี้ โบกไม้โบกมือปฏิเสธหญิงเจ้าของบ้านด้วยความเกรงใจ เธอนั่งลงบนเก้าอี้อีกตัวตรงข้ามกับเขา ก่อนถอนหายใจเบา ๆ เหมือนมีอะไรบางอย่างอยากพูด

“หนูชื่ออะไรจ๊ะ”

“ฉันชื่อเจตน์จ๊ะ” หญิงเจ้าของบ้านพยักหน้ารับ ก่อนแนะนำตัวเองบ้าง เจตน์รู้สึกเหมือนคนใช้ถูกซักประวัติ ไม่อาจคาดเดาได้ว่าอีกฝ่ายคิดอะไรอยู่จึงถามเช่นนี้ แต่เขาคิดเข้าข้างตัวเองเอาไว้ อาจเป็นเพราะยังไม่รู้จักชื่อเสียงเรียงนามกัน แม้จะเคยพูดคุยกันหลายครั้งแล้ว การทำความรู้จักกันจึงไม่ใช่เรื่องแปลก

“แล้วเจตน์อายุเท่าไรแล้วจ๊ะ”

“สิบห้าจ๊ะ”

“เท่าลูกสาวน้าเลย” หญิงอายุมากกว่าพูดเท่านั้นก่อนเสียบไปสักครู่หนึ่งแล้วพูดต่อ เธอเริ่มเล่าเรื่องของลูกสาวตัวเองให้เด็กหนุ่มช่าง ๆ ฟัง ทั้งนิสัยก้ำกั้น ความห้าว ชอบเล่นกีฬา ทุกครั้งที่เธอพูดถึงลูกสาวแววตาก็มะมีแต่ความสุขระคนความเศร้าหมอง เจตน์นั่งฟังด้วยความตั้งใจ แม้ว่าเรื่องของลูกสาวเธอจะไม่น่าสนใจเท่าเรื่องตัวตนของเธอเองก็ตาม มีประโยคหนึ่งที่หญิงเจ้าของบ้านหลุดปากออกมาจนทำให้เจตน์นึกคิดบางอย่าง เธอบอกว่าในเย็นวันนั้นก่อนลูกสาวหายตัวไป ระหว่างมือเย็นเกิดมีปากเสียงกันขึ้นมา จากเรื่องเล็ก ๆ กลายเป็นเรื่องใหญ่เพราะความน้อยใจสะสมของลูกสาววัยหัวเลี้ยวหัวต่อ แต่เธอไม่คิดว่าเป็นเหตุผลที่ทำให้เด็กสาวอายุเท่านี้คิดหนีออกจากบ้าน หลังจากนั้นฟังอีกฝ่ายระบายความในใจสักพัก เจตน์จึงเริ่มเข้าใจว่า เพราะช่วงวัยของเขาใกล้เคียงกับลูกสาวของเธอ แม้ว่าจะเป็นคนละคนกัน แต่การพูดคุยกับเขาอาจทำให้

เธอรู้สึกคลายเหงาจากความคิดถึงลูก รวมถึงเธออาจต้องการคนรับฟัง เพราะเจตน์เพิ่งมาอยู่ใหม่ และยังเป็นเด็ก คงไม่นำไปพูดต่อ

“ฉันทามได้ไหมจ๊ะ คุณน้าทะเลาะอะไรกับลูกสาวเธอจ๊ะ”

“ก่อนหน้านี้ฉันคิดว่าไม่จำเป็นต้องอธิบายหรือพูดอะไรลูกสาวน้าคงเข้าใจ แต่พอทะเลาะกันวันนั้น น้าคิดว่ารอให้เขารอฉันขึ้นหน่อยค่อยเข้าไปคุยจะดีกว่า แต่เขาก็หายตัวไปก่อน ไม่มีโอกาสให้น้าพูด วันนี้ฉันจะเล่าให้เจตน์ฟัง และน้าหวังว่าฉันจะได้เล่าให้ลูกสาวน้าฟังอย่างทีเล่าให้เจตน์ฟังด้วย” ความเงียบก่อดำขึ้นระหว่างเด็กหนุ่ม กับหญิงเจ้าของบ้านครูหนึ่ง เหมือนว่าต่างฝ่ายต่างคิดอะไรอยู่ในใจ

“น้าไม่เคยรู้มาก่อนว่าลูกคิดที่น้าไม่รัก เพราะน้าให้อิสระเขามากกว่าเพื่อน ๆ วยเดียวกัน พอฉันไม่ห้ามมันห้ามนี้เหมือนแม่คนอื่น เขาคงรู้สึกแปลก แล้วก็สับสนว่าแม่รักจริงรีปเล่า แต่จุดเริ่มต้นที่เราทะเลาะกันใหญ่ในวันนั้น คงเป็นเพราะน้าไม่สามารถเล่าเรื่องวัยเด็กของตัวเองให้ลูกฟังได้ มันไม่ใช่ฉันไม่อยากเล่า หรือว่ามีอะไรปิดบัง แต่ความทรงจำช่วงวัยเด็กของน้ามันเหมือนแยกเป็นสองส่วน น้าเลยไม่รู้ว่าจะควรเล่าตรงไหนไปเล่าให้เขาฟัง ไม่รู้ว่าเล่าอย่างไรว่าชีวิตวัยเด็กของน้ามันไม่ได้สวยงามอย่างที่เขาคิด ที่จริงเขาก็แค่ยื่นคະยอให้น้าเล่าหลายหนแล้ว แต่น้าก็เล่าไปแบบขาด ๆ ความจริงน้าก็อยากจะพูดออกไปตรง ๆ เหมือนกัน ว่าเพราะสังคมที่น้าเติบโตมา มันทำให้น้าเลี้ยงเขาแบบตามใจ น้าไม่ได้ตามใจไปเสียทุกอย่างนะ แต่น้าเลี้ยงและปล่อยให้เขาเติบโตตามวัย ได้ทำอะไรอย่างที่เขาควรได้ทำกันก็เท่านั้น” เป็นอีกครั้งที่เจตน์นั่งนิ่งอย่างใช้ความคิด มีบางอย่างที่เขารู้สึกว่าแปลกจนต้องประมวลผลตามในหัว แม้ว่าเขาไม่ค่อยเข้าใจเหตุผลที่เด็กคนหนึ่งคิดว่าแม่ไม่รัก เพราะให้อิสระมากเกินไป แต่พอลองคิดมุกกลับกันว่าสิ่งนี้ทำให้เป็นแกะดำใน

กลุ่มเพื่อน คงเป็นปัญหาใหญ่สำหรับเด็กผู้สาวอายุสิบห้าปี แต่ไม่ใช่กับเจตน์ เพราะเขารักชีวิตสันโดษที่ไม่ต้องพบปะผู้คนมากกว่า แต่ส่วนสำคัญของสิ่งที่เจ้าของบ้านเล่ามาคือส่วนชีวิตวัยเด็กของเธอต่างหาก จุดเริ่มต้นการมีปากเสียงคือไม่สามารถอธิบายให้ลูกสาวเข้าใจได้ว่าเรื่องราววัยเด็กของตัวเอง ส่งผลกระทบต่อการเลี้ยงดู คุณน้าเจ้าของบ้านอาจเติบโตมาในครอบครัวที่เคร่งครัดมากเกินไป จึงอยากให้ลูกได้ใช้ชีวิตอย่างอิสระ แต่ความทรงจำแยกเป็นสองส่วน ทำให้เล่าแบบขาด ๆ หมายถึงอะไรกันแน่

“คุณน้าจ๊ะ ฉันไม่ค่อยเข้าใจที่คุณน้าบอกว่าความทรงจำวัยเด็กของคุณน้ามันแยก”

“แยกเป็นสองส่วนใช้ไหม” เจตน์ยังไม่ทันเอ่ยจบประโยคดี อีกฝ่ายก็พูดแทรกขึ้นมาอย่างรู้ทัน

“ใช่จ๊ะ มันหมายความว่ายังงั้นหรือจ๊ะ”

“น้าก็บอกไม่ถูก แต่ที่จริงแล้วน้าเป็นคนนครสวรรค์ ตอนนั้นน้าอายุได้สิบห้า ใช้ชีวิตปกติมาตลอด เป็นเด็กที่บ้านพอจะมีเงินอยู่บ้าง แต่หัวกบฏ ไม่ชอบโดนบังคับ แล้วน้าก็มาอยู่สุพรรณ คนที่เขาับเลี้ยงน้าบอกว่าเห็นจมน้ำอยู่ตอนล่องเรือจะกลับสุพรรณ สงสัยคงลอยไปไกล เขารู้ว่าลูกเต้าเหล่าใครก็เลยให้อยู่ด้วยกันอย่างนั้นแหละ”

“คุณน้าตกน้ำหรือจ๊ะ”

“พ่อกับแม่ น้าหมายถึงพ่อแม่บุญธรรมน้า บอกว่าอย่างนั้น แต่ตอนนั้นน้าก็ทำอะไรไม่ได้หรอก”

บทสนทนาของคนทั้งสองจบลงตรงนั้น เพราะเจ้าของบ้านสังเกตว่าท้องฟ้าข้างนอกเริ่มมืด จึงบอกให้เจตน์รีบกลับเพราะกลัวเป็นอันตราย ซึ่งเจตน์ก็ทำตามอย่างว่าง่าย เนื่องจากสัญญากับเจ้งเอาไว้

แล้วว่าจะไม่กลับคำ ๆ มีด ๆ อีก เขากล่าวลาอีกฝ่าย ก่อนรีบวิ่งกลับวัดจู่ ๆ วันนี้เบาะแสก็วิ่งเข้าหาเจตน์เองโดยไม่ต้องไขว่คว้าอะไรมากเหมือนกับช่วงแรก ๆ ที่เพิ่งมาอยู่ ตอนนั้นเขาจำได้ดีว่าอยากเจอเจ้าของบ้านแค่ไหนก็ไม่มีโอกาสได้เจอ ต่างกับตอนนี้ราวฟ้ากับเหว เพราะเขาไม่ต้องขวนขวายมากเท่าเก่า เขาก็ได้ข้อมูลสำคัญที่สนับสนุนสมมติฐานของตัวเองโดยไม่ต้องทำอะไรมาก วันนี้เจตน์รู้แล้วว่าตัวย่อ จว มาจากนามสกุลจริงจริง ๆ และมีอีกหนึ่งอย่างที่ทำให้เขาเชื่อมโยงเหตุการณ์ในปัจจุบัน กับคดีเด็กหายตัวไปเมื่อห้าสิบปีที่แล้วในยุคมัยของเขาได้แล้ว

“นายแปลก ๆ นะเด็กใหม่ ไปอารมณือะไรมาตั้งแต่เช้าแล้ว”

“เปล่า ฉันแค่ตั้งใจที่จะกลับบ้าน”

“กลับบ้าน กลับบ้านอะไรของนาย”

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก อย่าสนใจฉันเลย กินขนมของนายต่อเถอะ ฉันขอไปอาบน้ำก่อนนะ”

หนึ่งวันของเจตน์จบลงด้วยความอึดอัดใจ แสงไฟแห่งความหวังดวงใหญ่ลุกโชติในใจอีกครั้ง ว่าตัวเองจะได้กลับบ้านเสียที เช้าวันใหม่เด็กหนุ่มยังใช้ชีวิตอย่างเดิม ทำกิจวัตรประจำวันของเด็กวัดพึงทำ แต่มีภารกิจอีกหนึ่งอย่างเพิ่มขึ้นมาคือในทุกวัน คือเขามักใช้เวลาหลังทำงานต่าง ๆ เสร็จออกไปหาเจ้าของบ้านไม้หลังสีขาว ทุกครั้งที่ไป เจตน์มักทำตัวให้เป็นเด็กช่างพูด ขวนคุย ตะล่อมถามเรื่องราวในอดีตของเธอ เพื่อให้ตัวเองได้ข้อมูลมากที่สุด

เด็กหนุ่มผิวขาวซีดใช้ชีวิตเป็นเด็กวัดอยู่อย่างนั้นร่วมเดือน กระทั่งวันหนึ่งที่เขาเผลอคิดเล่น ๆ ว่าหากตัวเองกลับไปยังปี ๒๕๑๘ ได้จะทำอะไรบ้าง อย่างแรกเขาคงตัดสินใจแก้ไขปัญหาวางอย่างให้ถูกต้อง

อย่างที่ควรจะเป็น จากนั้นเขาคงเปลี่ยนตัวเองให้มีชีวิตชีวามากขึ้น ผูกมิตรกับเด็กรุ่นเดียวกัน พูดให้มากขึ้น และเก็บตัวให้น้อยลง รวมถึงตั้งใจเรียน เพราะการที่เขาได้ข้ามเวลามาในห้าสิบปีให้หลัง เขาพบว่ามันเป็นจุดเปลี่ยนที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของตัวเอง เจตน์มีอาชีพที่อยากเป็นแล้ว หลายครั้งที่เขาตอบคำถามญาติผู้ใหญ่ไม่ได้ว่าโตขึ้นจะทำอะไรกิน ตอนนี เขาหาตัวเองเจอแล้ว

“วันนี้ไม่ไปบ้านกลางซอยรีไร” เสียงใหญ่ของเด็กอ้วนอย่างแจ่งเอ่ยทักขึ้นด้วยความหมั่นไส้ ถึงแม้ว่าเจตน์จะอายุมากกว่าถึงสองปีก็ตาม แต่อีกคนกลับทำตัวเป็นลูกพี่ กางปีกปกป้องเขาเสมอ ทำทางแกล้งแหยงทำให้เจตน์นึกเขาทุกครั้ง เด็กคนนี้นักใช้คำพูดอย่างเป็นกันเองกับเขา ซึ่งเจตน์ก็ไม่ถือสาเพราะเขาคิดว่ามันทำให้เราสนิทกันเร็ว

“ไม่ไปหรอก ใครจะไปบ้านคนอื่นทุกวัน”

“แหม พูดออกมาได้ยังไง เห็น ๆ กันอยู่ว่านายไปทุกวัน”

“แต่เวลากลับมาฉันก็เอาของกินมาฝากนะ อย่างนโปเลียน วันนี้นฉันไม่ไปไหนแล้ว ชดห่อน้ำเสร็จแล้วไปกินลูกชิ้นกันไหมละ ฉันเลี้ยงเอง”

“ใครมันจะไปกินลูกชิ้นทอดทุกวัน เดียวก็อ้วนตาย แต่เห็นแก่นายจะเลี้ยงหรอกระ ห้ามาบ่นแล้วกันถ้าฉันหอบเยอะ” เจตน์ไม่ตอบปากต่อคำอะไรเพิ่ม เขายักหน้าพลางหัวเราะเบา ๆ ด้วยความเอ็นดู จะดีแค่ไหนหากเขามีน้องชายเหมือนเจตน์คน คงเป็นเพื่อนเล่น และทำให้เขาพูดเก่ง ไม่ใช่เด็กไม่เอาสังคมเหมือนที่เป็นมาตลอด

ทุกอย่างดำเนินไปเหมือนจุดเริ่มต้นของเจตน์ ณ ที่แห่งนี้ เขาพูดคุยกับแจ่งอย่างสนุกสนาน ฟังอีกคนเล่าเรื่องต่าง ๆ มากมาย ทั้งเทคโนโลยีชื่อแปลก ๆ ที่ตัวเองไม่เคยได้ยิน เกมที่ไม่คุ้นหู เรื่องของคนในหมู่บ้าน จนมาถึงเรื่องส่วนตัวของพวกเขา ทุกอย่างเหมือนเดิมไม่ผิดเพี้ยน

เจตน์เดินข้าง ๆ เป็นผู้ฟังที่ดี คอยตอบรับประโยคคำถามบ้างเพราะพูดไม่ทัน จนตกเย็น งานชิ้นสุดท้ายอย่างการล้างห้องน้ำก็เสร็จ เด็กผู้ชายสองคนหัวเราะมั่งกับปร่งชัดฟันไปเก็บเข้าที่ ก่อนพากันเดินลัดเลาะไปอีกซอยเพื่อซื้อลูกชิ้นทอดอย่างที่คุยกันไว้ สองสิ่งที่เปลี่ยนไปคือ คราวนี้เจตน์เป็นฝ่ายเลี้ยงคืนบ้าง และทั้งคู่สนิทกันมากกว่าวันแรกที่เจอ

พระอาทิตย์ลับขอบฟ้า ท้องฟ้าแปรเปลี่ยนเป็นสีม่วงอมส้ม ความมืดค่อย ๆ คืบคลาน ราตรีค่อย ๆ เข้าครอบครอง เจตน์และเจนนอนเล่นอย่างที่เคยทำหลังอาบน้ำ รอให้ตัวเองง่วงได้ทีเพื่อเข้าสู่ห้วงนิทรา ความรู้สึกบางอย่างบอกให้เจตน์พูดขอบคุณออกไป

“ขอบใจนะเจ้ นายเป็นเพื่อนที่เจ๋งมาก ๆ ฉันไม่เคยมีเพื่อนเลย นายเป็นเพื่อนคนแรกของฉัน”

“ง่วงกันนอนเลยไอ้เด็กใหม่ ย่อมามาพูดจาอะไรน่าขนลุก ฉันเป็นเพื่อนกับนายเพราะว่านายเลี้ยงลูกชิ้นทอดต่างหาก” เจตน์แอบอมยิ้มถึงแม้ว่าภายในห้องสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ที่มีเพียงพูกนอน หมอน และผ้าห่มสำหรับสองคนจะมีดสนิทเพราะปิดไฟแล้ว แต่เขาก็สัมผัสได้ว่าสีหน้าของอีกฝ่ายตอนพูดไม่ได้จริงจัง ตลอดเวลาที่รู้จักเจ้มาหนึ่งเดือน เขารู้ดีว่าเจ้าตัวชอปพูดอะไรที่ตรงข้ามกับความคิดเสมอ เป็นคนประเภทปากไม่ตรงกับใจ

“อย่างนั้นเองหรือ แต่นั่นก็ขอบคุณที่อนุญาตให้นอนด้วย นายเป็นลูกพี่ที่เจ๋งที่สุดเลย”

“อะไร พูดจาเหมือนจะไปไหน พ่อแม่จะมารับแล้วรีไร”

“ยังหรออก ฉันคงต้องอยู่ที่นี่อีกนาน ยังไม่รู้เลยว่าจะกลับบ้านยังงิ่ ไม่รู้ด้วยว่าพ่อกับแม่จะมารับได้ไหม”

“ก็ไม่เห็นเป็นอะไร อยู่ที่นี่ก็ได้แ่หรออก เป็นเด็กวัดด้วยกัน

นี่แหละ ฉันสบายกว่าเดิมเยอะ มีคนช่วยทำงาน” สันประโยคของเด็กชายตัวกลม เสียงหัวเราะของเด็กผู้ชายสองคนก็ดังประสานกัน ต่างฝ่ายต่างนึกตกลงกับสิ่งที่ตัวเองพูด ก่อนทุกอย่างจะเงียบลงอีกครั้ง พร้อมกับร่างสองร่างที่เข้าสู่นิทราด้วยความเหนื่อยล้า

เสียงนาฬิกาตุ้มบนกุฏิหลวงตาดังขึ้นบอกเวลาที่เที่ยงคืนตรงทุกสรรพสิ่งรอบบริเวณเงียบสงัด และหยุดนิ่งคล้ายถูกสะกด เจตน์รู้สึกเหมือนตัวเองถูกดึงเข้าไปในห้วงอะไรบางอย่าง ตัวเบาคล้ายลอยได้ ลักพาก็เปลี่ยนเป็นหมูนเหวี่ยงอย่างแรงโดยไม่ทันตั้งตัว ทุกอย่างสงบนิ่งลงหลังจากนั้นไม่นาน เจตน์เด้งตัวขึ้นพลางเบิกตาโพลง คิดว่าตัวเองฝันร้าย เขายกมือขึ้นทาบน้าอกข้างซ้ายของตัวเอง สัมผัสได้ถึงหัวใจดวงน้อยที่เต้นแรงจนแทบทะลุอกออกมา เมื่อหันซ้ายขวามองรอบตัวกลับไปพบใครไม่มีเจ้ ไม่มีพูกนอนติดพื้น เขานอนอยู่บนเตียงนอนที่คุ้นเคย โต๊ะเล็ก ๆ ข้างเตียงมีสมุดบันทึกของตัวเองกางหน้าบันทึกเหตุการณ์ริมคลองไว้แสงสว่างจ้าจากพระอาทิตย์ทะลุหน้าต่างแยงตาเด็กหนุ่ม นี่เขากลับมาที่บ้านของตัวเองแล้วอย่างนั้นหรือ เจตน์ยังสับสนมึนงงกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นจึ่งนั่งนิ่งทบทวนตัวเอง

เขากลับมาปีพุทธศักราช ๒๕๑๔ ไม่ผิดแน่ แต่ทุกอย่างกะทันหันไปหมดจนปรับตัวไม่ทัน ตอนข้ามเวลา ก็ไปอย่างไม่รู้ตัว ตอนกลับมา ก็กลับมาอย่างไม่รู้ตัวเช่นกัน เจตน์ไม่เชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพียงความฝัน เพราะเมื่อเขาล่วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกงของตัวเอง ก็ยังพบธนบัตรสิ้ามูลค่าห้าสิบบาทอยู่ ซึ่งหน้าบัตรเป็นลายรัชกาลที่สิบ บ่งบอกว่าเรื่องทุกอย่างเกิดขึ้นจริง เพราะในปี ๒๕๑๔ ธนาคารแห่งชาติไม่ได้ออกธนบัตรใบละห้าสิบบาท และยังเป็นรัชกาลที่เก้า เจตน์ใช้เวลาอยู่ที่นั่นร่วมหนึ่งเดือน คนที่บ้านต้องเป็นห่วง และวุ่นวายตามหาเขาอย่างแน่นอน ขณะที่เจตน์

กำลังจะเดินออกไปข้างนอก ชายหนุ่มอายุประมาณยี่สิบปีก็เดินเข้ามาหาเขาด้วยหน้าตาตื่นตระหนกเสียก่อน

“คุณเจตน์ คุณเจตน์จริงด้วย หายไปไหนมา พี่ตามคุณเจตน์ไปทั่ว หายไปไหนมาตั้งวันหนึ่ง พี่คิดว่าจะได้เจอคุณเจตน์แล้ว นี่พี่ต้องโกหกพ่อใหญ่กับแม่ใหญ่ว่าคุณเจตน์นอนซมใช้ในห้อง กินข้าวกินยาอยากพักผ่อนไม่ให้ใครยุ่ง แล้วก็ออกไปวิ่งตามหาคุณเจตน์เสียทั่ว ดีแค่ไหนแล้วที่กลับมาอย่างปลอดภัย” พี่เลี้ยงวัยยี่สิบปีวิ่งถลาเข้ามาที่ข้างเตียง จากสีหน้าของคนตื่นตระหนกกลายเป็นคนเบะปากคล้ายจะร้องไห้ พรั่งพรูความรู้สึกของตัวเองออกมาจนหมด เจตน์ไม่สนใจว่าพี่เลี้ยงของเขาจะให้เหตุผลการหายตัวไปกับคนอื่นว่าอย่างไร แต่มีสิ่งเดียวที่เขาจับใจความได้คือ เขาหายตัวไปหนึ่งวัน

“พี่ซซ์ เมื่อไหร่พี่ว่าอย่างไรนะ ฉันหายไปที่วัน”

“ก็หนึ่งวันเต็ม ๆ ใจครับคุณเจตน์ วันก่อนหลังจากกลับจากริมคลอง เราก็กินนอนกันตามปกติ พอตื่นมาอีกวัน ก็คือเมื่อวานนี้ พี่จะเข้ามาตามคุณเจตน์ไปกินข้าวแต่ไม่เจอใครเลย ตอนแรกนึกว่าออกไปนั่งเล่นที่สระบัว พี่ก็วิ่งหาทั่วเลย แต่ก็ไม่เจอ ออกไปหาที่ตลาดก็แล้ว ริมคลองก็แล้ว จนพ่อใหญ่กลับมาถามว่าคุณเจตน์ไปไหน พี่เลยต้องโกหกไปก่อน นี่ถ้าคุณเจตน์ยังไม่กลับมา พี่ต้องตายจริงแน่ ๆ” เจตน์ได้ฟังจบก็พยักหน้ารับอย่างไม่ค่อยเข้าใจ หมายความว่า การข้ามเวลาไปของเขา คือการที่ตัวตนถูกดึงไปอนาคตจริง ๆ แต่เวลาไม่เท่ากันอย่างนั้นหรือ เขามั่นใจว่าตัวเองใช้ชีวิตเป็นเด็กวัดอยู่ กับหลวงตาหนึ่งเดือนเต็ม ๆ แต่เวลาในยุคสมัยของเขา กลับผ่านไปเพียงหนึ่งวัน นอกจากจะข้ามเวลา เปลี่ยนสถานที่ ยังมีเรื่องความแตกต่างของระยะเวลาที่ทำให้เรื่องนี้น่าเหลือเชื่อมากไปอีก

“วันนี้ฉันจะออกไปข้างนอก พี่ซซ์ก็บอกพ่อกับแม่ว่าฉันหาย

ดีแล้วนะ”

“คุณเจตน์จะไปคนเดียวเหรอ ให้พี่ไปด้วยไหม”

“ไม่เป็นไร ฉันไปคนเดียวดีกว่า พี่ไปทำอะไรของพี่เถอะ เมื่อวานคงวิ่งตามหาฉันน่าดู ฉันจะกลับมาตอนมือเย็น”

“คุณเจตน์จะไม่รับมือเที่ยงก่อนเหรอ”

“ฉันยังไม่หิว ขอรอมือเย็นทีเดียวแล้วกันนะพี่ซซ์” เด็กหนุ่มพูดทิ้งท้ายเพียงเท่านั้นก่อนจะรีบลุกออกจากเตียงไปโดยไม่ฟังเสียงทักท้วงไล่หลัง

เจตน์ไม่รู้จะทำไม่ตัวเองจึงไปโผล่ในอนาคตได้ แต่เขาเชื่อเสมอว่าความบังเอิญไม่มีในโลก แม้ความบังเอิญนั้นจะน่าเหลือเชื่อเกินไปก็ตาม ถ้าหากสิ่งที่เขาตกตะกอนได้เป็นความจริง การที่เขาโผล่ไปในห้องทำงานของใครสักคนในบ้านไม้สีขาวสองชั้นเลขที่เจ็ด การได้พูดคุย รับรู้ภูมิหลังของเจ้าของบ้าน ทุกอย่างล้วนอาจเกี่ยวข้องกับสถานที่ที่เขา กำลังจะไป เป็นสถานที่แห่งจุดเริ่มต้นของเรื่องราวที่เขาเผชิญมา ความรู้สึกตื่นเต้นก่อกวนใจของเด็กหนุ่มวัยสิบห้าปี เขารับรู้ได้ด้วยตัวเองว่านี่ถึงเวลาที่เขาจะได้ทำสิ่งสำคัญ และสะสางทุกอย่างให้ถูกต้องแล้ว...

๑๖ นางพิก
๑ วัน
เขียน

บทที่ ๓

มล

บันทึกของมล

๑๒ มกราคม ๒๕๑๔

สวัสดี ฉันชื่อวามล ที่จริงฉันแค่ “หวังว่า” ต่างหาก นี่เป็นหน้าแรกของสมุดบันทึกเล่มนี้ ฉันได้มาจากพ่อ คิดอยู่นานว่าจะเอาไว้เขียนหนังสือที่โรงเรียนหรือเขียนอะไรดี สุดท้ายฉันก็คิดว่าอยากเขียนเรื่องราวอะไรก็ได้ของตัวเองในพื้นที่ที่ไม่มีคนอื่นเข้ามาเปิดอ่าน เพราะฉะนั้นฉันจะเริ่มบันทึกจากเรื่องครอบครัวของฉัน ครอบครัวของฉันมีพ่อ แม่ พี่สาว และฉัน พวกเราไม่เหมือนบ้านอื่น ๆ เพราะเราเป็นบ้านที่มีเงิน พี่สาวของฉันชอบเย็บปัก ส่วนฉันชอบออกไปเล่นข้างนอก ทุกคนชอบบ่นว่าฉันทำตัวไม่สมเป็นเด็กผู้หญิง หัดทำตัวให้เหมือนพี่เสียบ้าง อ่อนช้อย งดงาม มีมารยาท แต่ฉันก็ไม่สนใจนักหรอก เพราะฉันไม่ชอบอะไรพวกนั้น

๓๑ มกราคม ๒๕๑๔

วันนี้ฉันเตรียมออกไปเล่นริมคลองกับชาติ วัน ๆ ก็เล่นกันแต่ซ่อนหา ฉันอาจเบื่อหน้าเพื่อนข้างบ้านที่เล่นด้วยกัน แต่ฉันไม่เคยเบื่อที่จะออกไปข้างนอก เพราะมันดีกว่าอยู่แต่ในบ้านเป็นไหน ๆ เป็นธรรมดาที่ฉันจะมีเสียงบ่นตามหลังมาจากแม่ แต่ฉันก็ทำหูทวนลมและวิ่งออกไปอยู่ดี แต่วันนี้กลับไม่เหมือนทุกวัน เพราะฉันโดนดุอย่างจริงจัง และโดนตีเป็นครั้งแรก ไม่รู้ว่าเพราะอะไรแม่ถึงต้องโกรธขนาดนั้น ก็แค่ออกไปเล่นเหมือนทุกวัน ไม่เห็นต้องทำหน้ายักษ์ใส่เลย อยู่ดี ๆ ก็เอาแต่พูดซ้ำ ๆ ว่าให้ฉันทำตัวเรียบร้อยเหมือนพี่บ้าง ไปฟังญาติคนไหนพูดอะไรมาอีกหรือไถ่มาล่ะ ตอนกลางวันหายไปทั้งวัน สงสัยคงไปขลุกตัวอยู่ที่บ้านญาติสักคน

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔

ฉันไม่ค่อยได้มาเขียนอะไรบ่อย ๆ อย่างที่ตั้งใจไว้ตอนแรก แต่อย่าโกรธกันเลย ไม่ใช่ว่าฉันไม่อยากเขียน แต่ฉันไม่มีอะไรให้เขียนเสียมากกว่า ทุกวันของฉันผ่านไปอย่างน่าเบื่อ มีแต่เรื่องเดิม ๆ ฉันใช้ชีวิตอย่างเดิมเหมือนวัฏจักรอะไรสักอย่าง ไม่ค่อยได้ไปเปิดหูเปิดตาอย่างลูกชาวไร่ชาวนา การเป็นลูกคนมีเงินมันก็ดีที่ฉันมีของใช้อย่างที่เพื่อนคนอื่นไม่มี ได้เล่น ได้ใช้ก่อนใคร แต่ฉันก็ไม่มีอิสระเหมือนกับใครเขาเลย ฉันเคยคิดกับตัวเองว่า ถ้าฉันเป็นเด็กหัวอ่อนและทำตัวเหมือนพี่สาว ฉันจะมีความสุขกับชีวิตแบบนี้หรือไม่

แต่สิ่งที่ฉันอยากบันทึกเอาไว้ในวันนี้ไม่ใช่การระบายอารมณ์น้อยเนื้อต่ำใจของตัวเองหรอก วันนี้เป็นวันเกิดครบรอบอายุสิบห้าปีของฉันและพี่สาว แม่ให้สร้อยคอกับจี้ตัวอักษรย่อนามสกุล และกำชับกับฉันว่าให้เก็บไว้อย่างดี เพราะเป็นของสำคัญที่ตกทอดกันมารุ่นต่อรุ่น ฉันชอบมาก และคงจะใส่มันไม่ยอมถอดเลย

๑๔ มีนาคม ๒๕๑๔

ไม่รู้เพราะอะไรเวลาถึงวันมาเร็วอย่างนี้ ปีนี้ก็มาถึงแล้ววันรวมญาติ ฉันไม่เคยชอบญาติ ๆ และพวกคนแก่ ๆ ที่มาบ้านฉันเลยสักคน เอาแต่พูดให้ฉันทำอย่างพี่ เอาแต่บ่น และดูด่าว่าฉันทำตัวไม่เหมาะสม แต่ความเหมาะสมที่พวกผู้ใหญ่เอาแต่พูด ๆ กันมันคืออะไร ต้องเป็นกุลสตรีอย่างนั้นหรือ หรือต้องมีกิริยาจาจ่ออ่อนช้อยงดงามเหมือนนางในวรรณคดี พวกนั้นไม่ใช่ตัวตนของฉันแม้แต่น้อย พวกเขาไม่เคยคุย หรือตำหนิพี่สาวของฉันเลย เพราะว่าเธออยู่ในโอวาทเสมอ ไม่เคยต่อปากต่อคำ และเป็นที่รักของพวกผู้ใหญ่ ผิดกับลูกสาวคนเล็กอย่างฉันที่หัวกบฏ

ฉันไม่อยากหลับ ไม่อยากให้คืนนี้ผ่านไปเลย เพราะฉันไม่อยากตื่นขึ้นมาบนหน้ายิ้มรับญาติพี่น้อง คอยดูแลอะไรๆ ฉันจะหนีออกไปเล่นข้างนอกตั้งแต่โกให้ อย่าหวังว่าจะได้เห็นแม่แต่เงาของฉันเลย แล้วฉันก็จะชวนพี่ออกไปด้วย

ปล. วันที่ทั้งวันที่บ้านดูวุ่นวายกันไปหมด เพราะว่ากิ้งไม้จากต้นปืบนหน้าบ้านเกือบร่วงลงมาทับคนที่บ้าน แม่บ่นใหญ่เลยว่าจะจ้างคนสวนไว้ทำไม ถ้าไม่ทำหน้าที่ดี ๆ

บรรยากาศครึกครื้นมีแต่เสียงพูดคุยแซ่ซี้ของเหล่าหญิงชายมีอายุ ท่ามกลางคนวัยตั้งแต่กลางคนจนถึงวัยชรา มีเด็กสาวหนึ่งคนในชุดเดรสกระโปรงยาวคลุมเข่าสีฟ้าอ่อน ลายดอกไม้ รวบผมหางม้ามัดตึง ยืนมองภาพนาฬิกาข้อมือในวันรวมญาติด้วยสีหน้าที่เบื่อหน่าย บ่งบอกว่าเธอไม่ชอบบรรยากาศเช่นนี้มากนัก **มล** เป็นลูกสาวคนเล็กของบ้าน พี่สาวของเธอมีลักษณะทุกประการอันเป็นที่รักของผู้ใหญ่

ทั้งพูดเพราะ มารยาทดี อ่อนหวาน เรียบร้อย และอ่านหนังสือง่าย แต่มลกลับตรงข้ามกับทุกสิ่งทั้งที่พี่สาวเป็น เธอเป็นเด็กหัวแข็ง ดื้อเงียบ มีนิสัยชอบต่อต้าน รักอิสระ ไม่ชอบการถูกบังคับ และชอบออกไปเล่นข้างนอกด้วยลักษณะนิสัยที่ต่างกันสุดขั้วนั้น ทำให้พี่สาวเป็นที่รักของหมู่ญาติมากกว่า แต่ถึงอย่างนั้นมลก็รู้สึกเคียดแค้น กลับชอบเสียอีกที่ไม่ต้องป็นยิ้ม และนั่งฟังพวกคนแก่พูดอะไรต่อมิอะไรที่ฟังไม่เข้าใจนานสองนาน

วันนี้เป็นวันพระใหญ่หรือวันมาฆบูชา หลังจากทุกคนทำบุญตักบาตร ญาติผู้ใหญ่ต่างพากันมาชุมนุมรวมญาติที่บ้านของมล เพื่อรับประทานอาหารด้วยกัน ก่อนออกไปเวียนเทียนที่วัดพร้อมหน้าพร้อมตาในตอนเย็น มลตั้งใจว่าจะชวนพี่สาวออกไปเล่นข้างนอกเพื่อหนีความ

วุ่นวายในบ้าน แม้จะรู้อยู่แก่ใจว่าชวนไปเท่าไรก็ไม่มีประโยชน์ เพราะพี่สาวของเธอไม่ชอบออกไปเล่นข้างนอก และมักทำตัวอยู่ในกรอบเสมอ ถึงอย่างนั้นก็ยิ่งหวังลึก ๆ ว่าวันนี้สักคนจะใจอ่อน ยอมออกไปเล่นด้วยกัน เล่นคนเดียว ไม่สนุกสักนิด

นอกจากมลจะเป็นเด็กหัวรั้น กิริยาเหมือนม้าติดกะโหลกแล้ว การที่เธอชอบออกไปวิ่งเล่น ไม่ได้เอาแต่หมกตัวอยู่บ้าน ทำให้มลมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ต่างจากพี่สาวของตัวเองที่ป่วยง่าย เจ็บบ่อย ๆ แอด ๆ มาตั้งแต่เล็ก ๆ จึงต้องมีพี่เลี้ยงตามประกบดูแล แต่มลไม่เคยรู้สึกอึดอัดหรือน้อยใจสักครั้ง เพราะการมีพี่เลี้ยงก็หมายถึงอิสรภาพในการใช้ชีวิตอย่างเด็กทั่วไปของเธอจะน้อยลง เธอไม่สามารถออกไปเที่ยวเล่นได้ตามใจตัวเองเท่าเก่า ถูกจับตามองมากกว่าเดิม และเรื่องของเธอก็ถึงหูที่บ้านด้วยความเร็วแสง

ร่างสูงร้อยหกสิบเซนติเมตรของเด็กสาววัยสิบห้าปีวิ่งหลบออกมาทางสวนหลังบ้าน เธอกวาดสายตามองทั่วในตัวบ้านแล้ว แต่ไม่พบพี่สาวของตัวเอง จึงออกมาตามหาที่สวนแทน เพราะเป็นสถานที่ที่เจ้าตัวขึ้นชอบ สองเท้าวิ่งตรงไปยังศาลาไม้หลังหนึ่งกลางสนามหญ้า ที่ปลูกล้อมด้วยต้นมะลิออกดอกส่งกลิ่นหอมหลายต้น มลเห็นเด็กสาวอีกคนหนึ่งยืนซุกตัวในซอกเสาคลุมเข่าสีชมพู ลายเดียวกันนั่งปักผ้าเช็ดหน้าอยู่บนนั้น

“พี่จ๋า ในบ้านคนเยอะเลย เราออกไปเล่นข้างนอกด้วยกันเถอะนะ” มลวิ่งปรี๊ดเข้าไปประชิดร่างของพี่สาว พูดพลางส่งสายตาดูอดอ้อนขอความเห็นใจ เด็กสาวอีกคนวางเข็มกับผ้าในมือลงบนโต๊ะ ก่อนเงยหน้าขึ้นมองผู้มาใหม่ด้วยความเบื่อหน่าย เธอปฏิเสธการออกไปเล่นกับน้องสาวหลายต่อหลายครั้ง แต่ก็ไม่วายถูกรบเร้าอยู่เรื่อยมา

“พี่ปักผ้าเช็ดหน้าให้คุณพ่ออยู่ น้องไม่เห็นหรอก”

“พี่ก็ออกไปเล่นกับฉันท่อน แล้วค่อยกลับมาทำต่อก็ได้เน่”

“น้องก็รู้ว่าพี่ไม่ชอบออกไปเล่นอย่างนั้น” เมื่อเด็กสาวที่ได้ยินคำตอบไม่น่าพึงพอใจก็ทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม แล้วใช้สายตาจ้องกอดันอีกคนที่หยิบอุปกรณ์ขึ้นมาทำธุระของตัวเองต่ออย่างไม่วิต แต่คำตอบที่ได้รับจะผิดกับที่คาดเอาไว้ แต่ก็รู้สึกหงุดหงิดในใจไม่ได้อยู่ดี

พี่เลี้ยงสาวที่ยืนเฝ้าอยู่นานเมื่อเห็นสถานการณ์ตรงหน้าก็ไม่สู้ตื่นกึกพยายามนึกหาวิธีไกลเกลี่ยสองพี่น้อง สักพักเธอก็ก้มลงไปกระซิบกระซาบบางอย่างกับคนพี่ แล้วพยักหน้าเข้าใจกันอยู่สองคน

“ถ้าอย่างนั้น พี่ขอทำอีกหน่อย ให้เสร็จตรงนี้แล้วพี่จะไปเล่นกับน้อง วันนี้อากาศอบอุ่น เราไปเล่นกันแถวริมตลิ่งดีไหม น้องไปรอพี่ก่อนแล้วพี่จะตามไป” ปฏิกริยาที่เปลี่ยนไปของพี่สาวทำให้แก้วแปลกใจเล็กน้อย แต่ความดีใจที่มากกว่าทำให้เธอไม่ได้ติดใจสงสัยอะไร คิดเพียงแต่ว่านาน ๆ ครั้งพี่สาวจะยอมตกปากรับคำมาเล่นด้วยกัน เพียงเท่านั้นก็มากพอให้เด็กคนหนึ่งที่รักพี่สาวของตัวเองมากกว่าอะไรไม่คิดจริงจังแล้ว

“จริงหรอ พี่รับปากน้องแล้วนะ ถ้าอย่างนั้นน้องไปรอแถวทำน่านะจ๊ะ”

คล้ายหลังเด็กสาวชุดเดรสสีฟ้าอ่อนวิ่งออกไปจนลับสายตา พี่เลี้ยงสาวก็ก้มดูจอนั่งลงที่ข้างตัวคุณหนูของตัวเอง เธอเป็นคนเสนอความคิดกับคุณหนูตัวเองว่า ให้รับคำไปอย่างสง ๆ โดยไม่ต้องคิดออกไปตามนัดอย่างที่ว่า โดยกลลวงง่าย ๆ คือการให้คนที่เสนอสถานที่หนึ่งซึ่งเคยออกไปเล่นด้วยกันเมื่อนานมาแล้วเป็นจุดนัดพบ จากนั้นก็ปล่อยให้อีกคนรอก่อนสักพัก พอถึงเวลาใกล้เที่ยงจึงค่อยให้คนไปเรียกกลับมากินข้าว โดยอาจให้เหตุผลว่าหลังจากกินข้าวเที่ยงเสร็จจะเปลี่ยนสถานที่นัดพบกัน ทำนองอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ จนหมดวัน หากมลเหนื่อย ก็คงยอมแพ้

ไปเอง ด้วยเพราะเธอคิดว่าเด็กสาวอีกคนคงชินกับการเล่นคนเดียว และไม่น่ามีปัญหาอะไร เพราะเจ้าตัวออกไปเล่นแถวนั้นเป็นประจำอยู่แล้ว

“ทำอย่างนี้จะไม่เป็นอะไรจริงรึพี่”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ เธอชอบแอบไปนั่งอ่านหนังสือแถวนั้น บางวันลงไปเล่นน้ำก็มี เธออยู่ได้ค่ะ” คนเป็นพี่สาวเมื่อนั่งดีใจได้ครู่เดียวก็รู้สึกกระวนกระวายใจขึ้นมา ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ชอบเล่นอย่างนี้น้องสาวชอบ แต่เธอก็รู้สึกผิดลึก ๆ ในใจไม่ได้ที่โกหกเพื่อให้น้องเลิกปรารถนาตัวเอง แต่เมื่อได้ฟังคำยืนยันหนักแน่นจากปากของพี่เลี้ยงว่า การปล่อยให้มลไปเที่ยวเล่นแถวริมคลองเป็นเรื่องปกติ ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง เธอก็ก้มหน้าก้มตาปักผ้าเช็ดหน้าในมือต่อ โดยตั้งใจว่า หากทำเสร็จเร็วจะออกไปหาน้องอย่างทีพูดเอาไว้จริง ๆ

“ถ้าอย่างนั้น เวลาเที่ยง พี่ก็เตือนฉันทัวนะ จะได้ให้คนไปเรียกน้องกลับมา”

“ได้ค่ะ เดี่ยวพี่จะคอยดูเวลาให้คุณหนู”

เด็กสาวในชุดกระโปรงยาวคลุมเข่าสีฟ้าอ่อนวิ่งออกมายังสถานที่ที่คุ้นเคยด้วยใบหน้าเบิกบาน ครั้นสุดท้ายที่ได้เล่นกับพี่สาวนานเสียจนจำไม่ได้ ในหัวของเธอคิดเพียงแต่ว่าจะเล่นอะไรกันดี ชวนเด็กข้างบ้านมาเพิ่ม เพื่อเล่นซ่อนหาดีไหม เพราะปกติแล้วเธอมักจะเล่นซ่อนหากับเพื่อนข้างบ้านเพียงสองคน แม้ว่าอีกฝ่ายจะบ่นอยู่เสมอว่าการซ่อนแอบเพียงสองคนไม่สนุกก็ตาม หรือผลัดกันนั่งไกวเปลกับพี่สาว เล่นขายของก็เข้าท่า เล่นกระโดดยางก็น่าสนุกกว่าสำหรับเธอ แต่หากต้องเลือกอะไรสักอย่างที่สามารถเล่นกับพี่ได้ ก็คงต้องเล่นขายของ เพราะมลรู้ดีว่าอีกคนเล่นการละเล่นแสนแค้นแก้ว ใช้กำลังกายมากไม่เป็น อีกทั้งยังมีพี่เลี้ยง

ติดสอยห้อยตามมา ถ้าเธอพาพี่สาวเล่นอะไรเป็นม้าติดกะโหลก เรื่องคงถึงผู้ใหญ่ในบ้าน และจบที่เธอโดนดุนั่นเอง

เมื่อมีสิ่งทีเลือกไว้ในใจแล้ว มลก็มองไปรอบ ๆ ตัวเพื่อเตรียมหาวัสดุธรรมชาติมาประกอบการเล่นขายของ เริ่มจากหาใบไม้สักปึกหนึ่งใช้แทนธนบัตรจริง จากนั้นก็เด็ดดอกไม้หลายชนิดที่ขึ้นเองตามริมตลิ่งมาใช้สมมติเป็นวัตถุดิบประกอบอาหาร เด็กสาวกวาดสายตาส่องทั่วบริเวณอีกครั้ง เพื่อมองหาภาชนะมาใช้แทนจานชาม แต่ก็ผิดหวัง เมื่อไม่มีแม้แต่กะลามะพร้าวสักชีก เธอเลยหันมองออกไปไกลขึ้น พบกับบ้านไม้ชั้นเดียว ยกใต้ถุนสูงอยู่ฝั่งตรงข้าม มองดูดี ๆ ข้างหลังบ้านปลูกต้นกล้วยไว้เป็นดง เด็กสาวยิ้มขึ้นอย่างคนนึกบางอย่างออก เธออาจใช้ใบตองมาพับเป็นกระทงเพื่อเล่นขายของได้ แต่ต้นกล้วยเหล่านั้นมีเจ้าของ มลจึงมีความคิดว่าจะลองตะโกนขอจากฝั่งนี้ดู เผื่อจะมีผู้ใหญ่ใจดีพายเรือข้ามฟากเอาใบตองมาให้เด็กตาดี ๆ

มลเผลอปากเข้าหากันแน่นสนิท ดวงตาจับจ้องไปที่บ้านหลังนั้นอีกครั้งอย่างไม่วางตา พลันขาสองข้างก็ก้าวไปหลบหลังดงต้นไผ่ทันทีที่แรกเธอคิดว่ามีคนอยู่ในบ้าน เพราะเห็นเงาของคนเดินอยู่ แต่เมื่อพิจารณาดูดี ๆ กลับรู้สึกว่ามันแปลก ทำไมคนที่บ้านต้องทำท่าทางอย่างนั้น ก้ม ๆ เงย ๆ เหมือนพยายามหาอะไรบางอย่างอยู่นานสองนาน

เด็กสาวมองทะลุผ่านหน้าต่างบานที่เปิดอยู่เข้าไปในตัวบ้าน แล้วลอบมองการกระทำนั้นอยู่ห่าง ๆ โดยไม่ปรีปากพูดอะไร จนกระทั่งร่างพอมแห่งของบุคคลปริศนาเดินลงบันไดมาอย่างลึกลับลึกลน เธอเพิ่งสายตามองอีกครั้งก็พบว่าเจ้าของร่างนั้นเป็นชายมีอายุ รูปร่างพอมแห่งผิวหนังแห่งกร้านติดกระดูกอย่างคนทำงานหนัก หลังค่อมเล็กน้อย ที่หลังแบกกระสอบบรรจุของบางอย่างลงมาด้วย เวลากลางวันเช่นนี้ ชาวบ้าน

มักออกไปทำงานที่ไร่นาของตัวเอง ทำให้บริเวณโดยรอบเงียบสนิท ไม่มีคนอยู่ในบ้าน ยามที่ช่องในกระสอบนั้นกระทบกันตามจังหวะเดินของผู้ชายคนนั้น มันเป็นเสียงคล้ายเหรียญกระทบกัน บางครั้งก็เหมือนเครื่องประดับ เสียงตลิกกันไปมา ทำให้มลรู้ได้ทันทีว่า ชายคนนั้นเป็นขโมย

ร่างของเด็กสาวที่แอบอยู่หลังกอไผ่ค่อย ๆ ย่อตัวลงแล้วขยับออกมาจากที่ซ่อนอย่างระมัดระวัง เพราะเธออยากเห็นเหตุการณ์ตรงหน้าให้ชัดเจนกว่าเก่า เธอเริ่มอยู่ไม่เป็นสุขเมื่อเห็นว่าร่างของชายที่เป็นขโมยกำลังจะชนของลงเรือและหนีไป มลพยายามรวบรวมสติ และใช้ความคิดเท่าที่เด็กอายุสิบห้าปีคนหนึ่งจะทำได้ หากวิ่งหนีออกไปเสียตั้งแต่ตอนนี้ก็ยิ่งทัน เพราะอีกฝ่ายยังไม่รู้ตัวว่ามีพยานในเหตุการณ์ แต่ถ้าหากหนีออกไปจะมีใครจับใจคนนี้ได้ไหม จะยอมให้คนผิดลอยนวลไปก่อน เพื่อให้เป็นหน้าที่ของพวกผู้ใหญ่อย่างนั้นหรือ เด็กคนอื่นอาจคิดว่าควรวิ่งหนีไป แต่มลไม่เหมือนกับคนอื่น ๆ

“ขโมย คุณตำรวจ ขโมยจำ ขโมย นุ่นเลย กำลังจะหนีแล้ว” ไฉนเท่าความคิด เสียงแหลมเล็กของเด็กสาววัยสิบห้าปีตะโกนขึ้นเสียงดังด้วยเจตนาอยากแก้ไขสถานการณ์ตรงหน้าให้ดีขึ้น มลไม่รู้เลยว่าหากปล่อยให้อายุที่อยู่มองหน้าหนีไปได้ ทั้ง ๆ ที่ตนเองมองเห็นทุกการกระทำ จะต้องใช้เวลาอีกนานเท่าไรเพื่อตามจับคนขโมยกลับมา ชาวบ้านที่อาศัยอยู่แถวนี้ก็ต้องทำงานหนัก เป็นชาวไร่ชาวนาทั้งนั้น ไม่ใช่คนมีอันจะกินเหมือนบ้านของเธอ โคนยกเค้าเช่นนี้คงต้องลำบากกันมาก

เพียงเสี้ยววินาทีเดียวที่ขโมยได้ยินเสียงตะโกนอย่างนั้น ก็ตกใจจนปล่อยกระสอบในมือร่วงลงพื้น หันหน้ามองซ้ายขวาเพื่อหาต้นเสียงและตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีตำรวจมาจริง ๆ ขณะนั้นเองเด็กสาวที่ซุ่มมองอยู่ฝั่งตรงข้ามก็เห็นใบหน้าของคนก่อเหตุอย่างชัดเจน เธอยกมือขึ้นปิดปาก

และหมุนตัวกลับมาหลบที่หลังกอไผ่ด้วยหัวใจสั่นระรัว หัวใจเต้นถี่ด้วยความตกใจ ยังไม่ทันที่จะได้สติกลับมาก็มีเสียงฝีเท้าวิ่งเข้ามาใกล้ตัวเธอเรื่อย ๆ

“ไปทำอะไรตรงนั้น กลับบ้านกัน เขาเปลี่ยนที่เล่นกันแล้ว ไปกินข้าวเร็ว จะได้ออกไปเล่นกันสักที” เด็กสาวที่ถูกทักนั่งชันเข่าอยู่หลังกอไผ่ตัวสั่นเต็ม มือที่ปิดปากอยู่สั่นเทาจนไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ เธอผลอกัดเข้าที่ฝ่ามือตัวเองอย่างแรงหนึ่งทีเพราะตกใจเสียงเรียกตัวเอง แวตลันระริกอย่างคนที่กำลังกลัวบางอย่าง ตอนมีใจครุ่นนั้นอาจรู้อยู่แล้วว่าไม่มีตำรวจ แต่มีแค่เด็กสาวธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น

“นี่ ออกมาได้แล้ว ไม่ได้ยินหรือไง ออกมาเร็ว ไปกินข้าวกัน” เมื่อเห็นว่าเด็กสาวยังนิ่งอยู่ที่เดิมไม่ยอมขยับไปไหน เด็กหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันนามว่า**ชาติ** ซึ่งเป็นเพื่อนข้างบ้านก็ตะโกนซ้ำขึ้นมาอีกรอบ ทำให้มลสะดุ้งตัวโยน เธอจึงตัดสินใจลุกขึ้น แล้วออกวิ่งอย่างสุดแรง หวังว่าความเร็วสุดชีวิตจะทำให้ขโมยไม่ทันมองเห็นใบหน้าของเธอ

สองขาเรียวยาวของมลวิ่งฝ่ากอไผ่ออกไปเหยียบย่ำลงบนพื้นดินนุ่มเฉอะแฉะน้ำริมคลอง เธอไม่กล้าแม้แต่จะหันหน้าออกไปมองยังฝั่งตรงข้ามเพราะความกลัวจับจิต เพียงไม่กี่ก้าวที่จะถึงตัวเพื่อนข้างบ้านของตัวเอง ชายกระโปรงคลุมเข่าก็เริ่มเป็นปัญหาเมื่อผู้สวมใส่ก้าวแต่ละก้าวยาวเกินไป จนชายกระโปรงตึงตึงรั้งขาเอาไว้ พื้นดินชื้นแฉะสั่นราวกับปูด้วยโคลน ทำให้เด็กสาวที่ไม่ระมัดระวังเสียหลักล้มลงกลางในลำคลองทันที เสียงน้ำกระเจาดังก้องทั่วบริเวณนั้น เด็กหนุ่มที่ยืนรออยู่เบิกตาโพลงด้วยความตกใจ สถานการณ์ที่ไม่คาดคิดทำให้เขาทำตัวไม่ถูก มลพลัดตกน้ำ แต่ตัวของเขาว่ายน้ยไม่เป็น ชาติสติแตกจนลืมนึกไปว่าแท้จริงแล้วเพื่อนของตัวเองว่ายน้ำคล่องมากขนาดไหน ใจเท่าความคิด เขารีบหมุนตัววิ่งกลับไปยัง

ทางที่ตัวเองมา เพื่อตามคนที่บ้านมาช่วย

ความรู้สึกเบียดขึ้นไปที่ทั้งตัวเรียกสติของเด็กสาวกลับมา เมื่อเธอรู้ว่าพลัดตกลงมาในคลอง สิ่งแรกที่ทำคือการพุงตัวอยู่ในน้ำ แล้วรีบใช้แขนสองข้างกวักน้ำไปมาพร้อมกับดืหาไม่หยุด ความคิดของเด็กอายุสิบห้าที่เพิ่งพบกับเหตุการณ์เฉียดเป็นเฉียดตายมามีเพียงอย่างเดียว คือว่ายน้ำออกไปให้ห่างจากบ้านหลังนั้นมากที่สุด เพราะเธอกลัวว่าโจรจะพายเรือตามมาแล้วพบเธอเข้า เมื่อว่ายมาได้สักพักก็หันกลับไปมองข้างหลังเป็นระยะ ๆ พบว่าไม่มีใครตามมา แก้วรู้สึกโล่งใจขึ้นเล็กน้อย จึงปล่อยตัวให้ลอยตามกระแสน้ำไปสักพักเพราะเริ่มเหนื่อยล้า กลอกสายตามองไปรอบ ๆ พบว่าสองฝั่งที่เคยเป็นบ้านคนประปรายเริ่มมีแต่พงหญ้ารกชัฏ ไม่มีแม้แต่ท่าเรือที่พอจะให้ปีนป่ายกลับขึ้นบกได้เลย

มลเริ่มต้นตระหนก เธอพลิกตัวกลับไปว่ายทวนกระแสน้ำหวังจะกลับไปยังจุดเดิม แต่ยิ่งว่ายเท่าไรแรงของเด็กสาวก็เริ่มร่อยหรอลงเรื่อย ๆ วินาทีที่เธออ่อนล้าลงจนคิดว่าว่ายต่อไปไม่ไหว ก็ทำให้เด็กสาวนึกถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ ยอมทนฟังเสียงผู้ใหญ่คุยกันอยู่ที่บ้านเฉย ๆ ก็คืออยู่แล้ว ไม่มารันออกมาเล่นข้างนอก ดีเท่าไรแล้วที่พี่สาวของเธอไม่ได้ตามออกมาพร้อมกัน ถ้าเป็นอย่างนั้นอีกคนคงเอาตัวรอดมาถึงตอนนี้ไม่ได้ หรืออาจจะไม่ต้องมาเผชิญสถานการณ์อย่างนี้เลย เพราะพี่คงไม่ทำอะไรเสี่ยงอันตรายอย่างเธอ นี่คือจุดจบของเด็กที่ไม่เชื่อฟังคำพูดของพ่อแม่อย่างนั้นหรือ...

เด็กสาวกะพริบตาถี่ ๆ อยู่ครู่หนึ่งก่อนลืมตาขึ้น เธอกลอกสายตามองไปรอบตัว พบกับบรรยากาศรอบตัวที่ไม่คุ้นเคย หลังคาบ้าน ผนังเครื่องใช้ในห้อง รวมถึงเตียงนอนที่เธอกำลังนอนอยู่ ทุกอย่างแปลกตา

ไม่มีสิ่งไหนที่ทำให้เธอรู้สึกเหมือนอยู่บ้านตัวเองแม้แต่อย่างเดียว เธอมีนิสัยรักสะอาดจึงยกมือขึ้นทูปเบา ๆ ที่ข้างขมับสองสามครั้ง ถึงแม้จะรู้ว่าไม่ได้ช่วยบรรเทาอาการมากนัก พยายามคิดย้อนกลับไ้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง แต่เธอก็ทำอะไรไม่ได้เลย ความทรงจำแสนเลือนรางที่พอนึกออกอยู่บ้างมีเพียงเธอออกไปเล่นข้างนอกกับชาติตามปกติ ผลัดกันแอบผลัดกันหา จากนั้นเด็กหนุ่มก็กลับบ้านไปก่อนเพราะแม่มาตาม เธอวิ่งเล่นอยู่แถวนั้นคนเดียวเกือบฟ้ามืดจึงค่อยเดินกลับบ้าน กินข้าวเย็น เข้านอนไวกว่าปกติ เพราะแม่บอกว่าพรุ่งนี้จะมีญาติ ๆ มาเยี่ยม รวมถึงมีการรับประทานอาหารร่วมกัน ก่อนจะออกไปเวียนเทียนในเวลาหัวค่ำ ตอนนี้อเธอควรจะนอนอยู่ในห้องของตัวเอง หรือไม่ก็เตรียมตัวต้อนรับแขกอย่างไม่เต็มใจ

มลก้มมองตัวเองอย่างสำรวจ พบว่าเสื้อผ้าที่เธอสวมอยู่ไม่คุ้นตา เธอจำไม่ได้ว่าตัวเองมีเสื้อผ้าเช่นนี้ในตู้ เด็กสาวอยู่ในชุดเสื้อผ้าฝ้ายคอกลมแขนสั้น กับผ้าถุงธรรมดา ๆ ยิ่งทำให้รู้สึกสับสนมึนงงมากกว่าเก่า เธออยู่ที่ไหนกันแน่ ทุกอย่างดูแปลกตาสำหรับเธอไปเสียหมด ดวงตากลมกลวมองไปรอบ ๆ อีกครั้งด้วยความประหลาด ก่อนประตูจะเปิดออกพร้อมกับร่างของผู้หญิงอายุราว ๆ สี่สิบปี ผมสีดำแซมขาวเป็นหย่อม ๆ ลักษณะท่าทางดูเป็นคนใจดี สวมชุดแบบเดียวกับเธอ เดินตรงเข้ามาหาเธอพร้อมขามข้าวในมือ

“เป็นยังงั๊บบ้างจ๊ะหนู” น้ำเสียงเป็นมิตรติดสำเนียงเหน่อ ๆ เย้ยถามด้วยความเป็นห่วง ทำให้เด็กสาวที่เหมือนลูกแกะหลงฝูงคลายความกังวลลงได้บ้าง

“หนู...ไม่เป็นอะไรจ๊ะ ที่นี่ที่ไหนเธอจ๊ะ” เด็กสาวค่อย ๆ เงยหน้าสบตาอีกฝ่าย และเอ่ยถามอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

“นี่บ้านตัวเอง ขอโทษทีนะหนูที่ได้เอามาไปส่งกลับบ้าน ตอนนั้น น้ำท่าธุระเสร็จก็รีบกลับ แต่เห็นหนูลอยมาติดเรือก็เลยช่วยขึ้นมา ก่อน แแถวั้นไม่มีบ้านคนสักหลัง นักก็ไม่ว่าบ้านหนูอยู่ไหน เป็นลูกเต่าเหล่าใคร เลยต้องพาขึ้นเรือกลับมาด้วย”

“ลอยติดเรือเธอจ๊ะ”

“ใช่จ๊ะ แอบพ่อกับแม่มาเล่นน้ำใช้ไหม คราวหลังว่ายน้ำไม่แข็งก็อย่าลงไปเล่นน้ำคนเดียวอีกนะหนู คนเราไม่ได้โชคดีทุกครั้งหรอก ถ้าน้ำไม่ผ่านมาก็เห็นเข้าหนูก็คงไม่รอดแล้ว” หลังจากฟังสิ่งที่หญิงเจ้าของบ้านพูดจนจบ เด็กสาวก็ได้แต่นั่งนิ่งเพราะสับสนมึนงงกับสถานการณ์ ทำไมความทรงจำในหัวของเธอถึงตัดไปแค่ตอนที่เข้านอนเพื่อรอวันรวมญาติในวันรุ่งขึ้น เรื่องราวที่ได้รับฟังเมื่อครู่กลับไม่ปะติดปะต่อกับสิ่งที่อยู่ในสมองของเธอเลย มีสิ่งหนึ่งที่เด็กสาวยังคนโตกว่าอยู่ในใจ นั่นคือเธอว่ายน้ำคล่องมากทีเดียว และเธอยังคุ้นเคยกับคลองแถวบ้านเป็นอย่างดี ไม่มีทางที่เธอจะจมน้ำอย่างแน่นอน แต่เมื่อไตร่ตรองดูให้ถี่ถ้วน ก็ไม่มีความจำเป็นอะไรที่อีกฝ่ายต้องโกหก ถ้าอย่างนั้น เรื่องราวที่ออกมาจากปากของคนตรงหน้าเป็นเรื่องจริงอย่างนั้นหรือ

“ถ้าอย่างนั้นที่นี่คือที่ไหนเธอจ๊ะ ไม่ใช่นครสวรรค์ใช่ไหม”

“ไม่ใช่หรอกจ๊ะ ที่นี่สุพรรณ แต่เข้ากับผิวเจอหนูตอนล่องผ่านเจ้าพระยาไปแม่น้ำท่าจีน บ้านหนูอยู่นครสวรรค์ใช่ไหม”

“ใช่จ๊ะ”

“น่ายังไปส่งหนูกลับบ้านไม่ได้ เพราะช่วงนี้ผู้ใหญ่บ้านเขาขอให้ช่วยกันปิดกวาด ทำความสะอาดหมู่บ้านในวันพระใหญ่ เดือนนั้นก็ต้องออกไปช่วยเขากวาดลานวัดอีก หนูอยู่ที่นี้ก่อนสักพักได้ไหมลูก”

เด็กสาวได้ยินอย่างนั้นก็เริ่มคิดหนัก ถึงแม้จะเป็นเด็กที่ทำตัว

นอกกรอบ และชอบการผจญภัย ชอบออกไปเล่นข้างนอก แต่เธอก็มีแวบหนึ่ง ที่จิตสำนึกลึก ๆ กลัวว่าคนที่บ้านคงกำลังวุ่นวายตามหาเธออยู่ บางที อาจรวมถึงคนบ้านใกล้เคียงที่เดือดร้อนช่วยกันด้วยก็ได้ แต่ความรู้สึกตื่นเต้นท้าทายมีมากกว่า เด็กวัยกำลังต้องการเป็นที่ยอมรับ และ ตี้อรันยังไม่สามารถพิจารณาถึงผลที่จะตามมาได้อย่างรอบคอบถี่ถ้วน เธอคิดตื่น ๆ เพียงว่า การใช้ชีวิตอยู่ที่จังหวัดสุพรรณบุรีสักพักคงไม่แยอะไร ไม่มีใครคอยห้าม หรือจับตาเธอยามที่ออกไปเล่นข้างนอก ไม่ต้องสุ่มหาญาติผู้ใหญ่ของตัวเองในวันพรุ่งนี้ ถึงแม้ตอนนี้ทุกคนจะตามหาเธอ แต่อีกสักพักเธอก็จะกลับเอง ถึงตอนนั้นค่อยขอโทษ และทำตัวเรียบร้อยสักหนึ่งอาทิตย์ให้ทุกคนตายใจว่าสำนึกผิด แล้วค่อยออกไปเที่ยวเล่นอย่างเดิมก็ได้

“ได้จ้ะ แล้วน้ำไม่มีลูกเธอจ๊ะ หนูมาอาศัยจะไม่รบกวนเธอ”

“โหย น้ำไม่มีลูกหรือ อยากรู้จะตาย แต่ทำยังงี้ก็ไม่มีเด็กมาสักคน ลองทุกวิธีมาตั้งแต่อายุยี่ต้น ๆ จนตอนนี้สืบลบเลย ๆ ก็ยังไม่ติดมาสักคน พูดแล้วก็เสียดาย น้ำกับผัวนะ ทำทุกวิธีทางให้มีลูก ทั้งสมุนไพรรักษาอะไรที่เขาว่าดีก็ไปหาหมอลอง เจ้าพ่อเจ้าแม่ที่ไหนที่ว่าศักดิ์สิทธิ์ก็ไปบนไปขอ แต่ก็ยังไม่มาเกิด สงสัยน้ำคงไม่มีบุญพอ”

“ไม่หรือจ๊ะ ถึงไม่มีลูก น้ำก็ต้องเป็นที่รักของหลาน ๆ แน่เลย เลี้ยงหลานแทนก็ได้นี่จ๊ะ” เด็กสาวนั่งฟังหญิงวัยกลางคนพรรณนาดัดพอลงถึงชีวิตครอบครัวแสนรันทดที่ทำอะไรก็ไม่สามารถมีลูกได้เองจนจบ เธอพยายามปลอบ และให้กำลังใจอีกฝ่ายในแบบของตัวเอง เพราะไม่รู้ว่าจะมีถ้อยคำไหนที่ดีไปกว่านี้

“หนูนี่ปากหวานจริง ๆ ช่างพูดช่างจา น้ำเอาข้าวต้มมาให้ เพิ่งตื่นก็กินอะไรอ่อน ๆ ไปก่อนนะ เตียวตอนเย็นค่อยกินอย่างอื่น น้ำจะทำกับข้าว

เผื่อเยอะหน่อย เพราะผัวน้ำเขาชอบกินรสจัด แล้วพ่อคุณเขากินอย่างเดียวไม่ได้ด้วย ต้องมีหลายอย่าง”

“ขอบคุณจ๊ะ” เด็กสาวพยักหน้ารับพร้อมเอ่ยขอบคุณ รับขามกระเบื้องอุ่น ๆ มาถือเอาไว้ ไอน้ำระเหยขึ้นแตะปลายจมูกทำให้ได้กลิ่นหอมของข้าวต้ม จึงเริ่มหิวขึ้นมา

“แล้วถ้าหนูลูกไหนก็ออกไปเล่นข้างนอกได้นะ ช่วงนี้เขาไม่ทำนา กัน เพราะมันแล้ง มีที่ให้วิ่งเยอะเตียวตอนเย็น ๆ ก็มีลูกเล็กเด็กแดงออกมาเล่นกันเจียวจ้าว” เด็กสาวหุ้ม ตาลูกวาว แทบลืมความหิวในทันที เพราะได้ยินว่ามีที่กว้างให้วิ่งเล่น และมีเด็ก ๆ คนอื่นในละแวกบ้านออกมาเล่นตอนเย็น ๆ นี่เป็นโอกาสดีที่เธอจะได้ทำความรู้จักเพื่อนใหม่ และหาเพื่อนเล่นหรือเปล่า

ปกติมหลักเล่นกับชาติเพียงสองคน และเล่นแต่ซ่อนแอบ ผลัดกันซ่อนผลัดกันหาอยู่อย่างนั้น ถึงแม้จะไม่สนุกแต่ก็จำใจ เพราะแถวนั้นไม่มีเด็กรุ่นราวคราวเดียวกันอีกแล้ว ข้าพี่สาวของตัวเองก็ยังไม่ชอบเล่นอะไร เช่นนี้อีก ดังนั้นการได้มาอาศัยที่นี่สักพักอาจเป็นเรื่องดีสำหรับเธอก็ได้ สิ่งที่มาอยากสัมผัสเสมอนานคือการมีเพื่อนเล่นด้วย และได้เล่นอะไรหลาย ๆ อย่างที่อยากเล่น เพราะเธอก็ยังเป็นเพียงเด็กอายุสิบห้าปีเท่านั้น อีกทั้งยังเป็นเด็กที่เกิดมาในครอบครัวของคนมีเงิน เธอจำได้ว่าผู้ใหญ่ในบ้านชอบพูดโอ้อวด และใช้เหตุผลเหล่านี้มากระแนะกระเหนเธอทุกครั้งที่มีการรวมญาติ บ้างพูดว่าให้ทำตัวดี ๆ สมเป็นลูกคนมีเงิน บ้างพูดว่าเลิกทำตัวเป็นม้าติดกะโหลก สรรวมกิริยามารยาทให้สมกับที่มีเชื้อมีสายบ้าง

เด็กสาวเคยสงสัยว่าสิ่งที่ผู้ใหญ่เหล่านั้นพูดหมายความว่าอะไร เธอได้คำตอบเมื่อไม่นานมานี้ในวันเกิดครบรอบอายุสิบห้าปีของตัวเอง มลจำได้ว่าวันนั้นแม่ให้สร้อยคอพร้อมจี้อักษรย่อนามสกุลกับเธอ ส่วนพี่สาว

ได้กำไลข้อมือที่มีจีแบบเดียวกัน มารู้ภายหลังว่าของที่พี่สาวได้รับไป เป็นของที่สั่งทำขึ้นใหม่ ส่วนสร้อยที่อยู่กับเธอเป็นของที่สืบทอดกันมารุ่นต่อรุ่น สาเหตุที่พี่น้องได้ของขวัญไม่เหมือนกัน เป็นเพราะว่าไม่เคยมีลูกหลานรุ่นไหน ในตระกูลเป็นฝาแฝดหญิง แต่ละรุ่นจึงมีของสืบทอดเพียงชิ้นเดียวเพื่อส่งต่อให้ลูกหลานของตัวเอง เรื่องนี้มลแอบได้ยินแม่กับพ่อคุยกันหลังมื้ออาหารเย็น ส่วนเรื่องที่มีใครบางคนพูดถึงเชื้อสาย ที่แรกเด็กสาวก็ไม่เข้าใจอะไร แต่เธอก็ได้รู้ความจริงในวันเดียวกันจากสมุดบันทึกฝั่งตระกูลว่า ครอบครัวของตัวเองมีต้นตระกูลเป็นเจ้านายชั้นสูงท่านหนึ่งที่มีความสามารถด้านการทหารเป็นอย่างมากแล้วย้ายมาปักหลักที่จังหวัดนครสวรรค์ เป็นสาเหตุให้พวกคนเผ่าคนแก่ชอบใช้สิ่งนี้มาพูดตอกย้ำให้มลทำตัวเรียบร้อยเหมือนพี่สาว เธอไม่เคยเข้าใจวิธีการพูดของพวกผู้ใหญ่ ทั้ง ๆ ที่แค่บอกกล่าวกันดี ๆ เด็ก ๆ ก็พร้อมปฏิบัติตาม แต่ตามปกติของมนุษย์เราเมื่อมีคนพูดประชดประชันใส่ หรือสั่งให้ทำอะไรสักอย่างทั้งที่รู้อยู่แล้ว เรามักทำอะไรตรงข้ามเสมอ มลก็เช่นกัน

“หนูออกไปเล่นได้จริง ๆ ใช่มั้ยจ๊ะ”

“ได้สิ เด็ก ๆ แบบหนูเนี่ยนะ ต้องออกไปวิ่งเล่นเยอะ ๆ จะได้แข็งแรง ลองเป็นลูกนำแล้วเอาแต่หมกตัวอยู่ในบ้าน นั่นจะดีไหม”

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวหนูจะออกไปเล่นให้ตัวดำเขียว”

“แดดสุพรรณมันแรงนะลูก ไม่เชื่อก็ออกไปวิ่งดู เดี่ยวสักพักก็วิ่งเข้ามาเข้านมทุกสาย” เด็กสาวยิ้มกว้างเมื่อฟังจบ เธอไม่ถูกห้าม ไม่มีเหตุผลมากมายสารพัดที่ยกขึ้นมาใช้รังแกเธอให้ทำตัวอยู่ในกรอบ มลจะได้ออกไปเล่นให้หน้าใจอย่างที่ยอยากทำมาตลอด

“หนูไม่กลัวแดด ไม่กลัวร้อนหรอกจ้ะ กลัวไม่ได้เล่นมากกว่ากลัวหนูจะได้ปิดเทอม ตอนอยู่บ้านจะออกไปเล่นที่หนึ่งก็ต้องแอบไป

เล่นกับเพื่อนข้างบ้านอยู่สองคนเบื่อกันแล้ว แดงแดดยังไม่ทันร่มก็โดนตามกลับบ้านแล้ว แต่หนูก็ไม่เคยทำตามลัทธิครั้งเลยนะ กลับที่ก็เย็น ๆ ตลอดซะ ๆ” เด็กสาวที่รู้สึกผ่อนคลายมากขึ้นก็เริ่มคุยจ้อ เล่าเรื่องวีรกรรมของตัวเองให้คนโตกว่าฟังอย่างมีความสุข ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร ในใจของมลจึงบอกว่าสามารถเล่าเรื่องอย่างนี้ให้ผู้หญิงตรงหน้าฟังได้ โดยไม่ถูกตัดสิน หรือถูกดู

“ดี ๆ กินข้าวเสร็จก็ออกไปยืดเส้นยืดสายนะลูก นอนไปหลายวัน นึกคิดว่าหนูจะไม่ตื่นขึ้นมาแล้ว กลับตั้งแต่ต้นนครสวรรค์ถึงสุพรรณ ไม่ทันได้ไปฟังเทศน์ฟังธรรมเดินเวียนเทียนกับเขาเลย” เป็นอีกครั้งที่มลเกิดความสับสนขึ้นในใจ เธอกลับไปหลายวันแล้วตื่นขึ้นมาโดยที่จำอะไรไม่ได้เลยอย่างนั้นหรือ ที่แรกเธอคิดว่าอาจเพิ่งผ่านไปแค่หนึ่งวัน เกิดอะไรขึ้นก่อนที่เธอจะมาอยู่ที่นี่กันแน่ แต่ต่อให้พยายามนึกมากเท่าไรก็นึกไม่ออกแม้แต่แต่น้อย

“หนูกลับไปหลายวันเลยเธอจ๊ะ นานขนาดนั้นเลยเธอ”

“น้ำก็ตกใจ พอมาถึงนี้ น้ำก็รีบพาไปโรงพยาบาลเลยนะ หมอบอกว่าไม่เป็นอะไร แต่ไม่รู้ทำไมหนูเพิ่งมาตื่นเอาวันที่สี่ น้ำทำข้าวต้มไว้ทุกวัน เพิ่งมีคนกินในวันนี้แหละ”

“หนูขอบคุณน้ำนะจ๊ะ” เด็กสาวยกมือไหว้ขอบคุณผู้ใหญ่อีกครั้ง มลไม่รู้ว่าตัวเองควรรู้สึกอย่างไรกับมันนะ ความรู้สึกมากมายผสมปนเปกันอยู่ภายในใจจนรู้สึกกระอักกระอ่วน นอนหลับไปหลายวัน เมื่อตื่นขึ้นมาก็จำเหตุการณ์อะไรไม่ได้เลย สิ่งที่ทำได้ล่าสุดก็เป็นเมื่อห้าวันที่แล้ว ก่อนมีการรวมญาติเสียอีก จากที่คิดว่าไม่ต้องเร่งรีบหาทางกลับบ้านก็ได้เริ่มสับสนกระวนกระวาย เพราะรู้แล้วว่าเวลาล่วงเลยมาหลายวันแล้ว

“น้ำจะออกไปข้างนอก หนูอยู่ได้ไหมลูก”

“อยู่ได้จ๊ะ”

“ถ้าจะออกไปข้างนอกก็อย่าไปไหนไกลนักนะ เดี่ยวจะหลงเอา
กินข้าวเสร็จก็เอาซามลงไปไว้ในครัวให้น้ำหน่อยนะจ๊ะ”

“จ๊ะ เดี่ยวหนูเอาไปเก็บให้นะจ๊ะ”

“น้ำไปแล้วนะ” หญิงวัยกลางคนลุกขึ้นแล้วไปทางประตู สายตา
ของเธอยังเหลือบมองที่เด็กสาวในห้องเป็นระยะ ๆ ด้วยความเป็นห่วง
เมื่อเห็นว่าอีกคนก้มหน้าก้มตากินข้าวก็ตั้งใจเดินออกไปแล้วปิดประตูลง
เหลือเพียงเด็กสาวต่างถิ่นในห้องเพียงคนเดียว

มลนึ่งกินข้าวต้มอยู่บนเตียงเงียบ ๆ เหยยหน้าทอดสายตามอง
ออกไปนอกหน้าต่างพบว่าแดดแรงมากอย่างที่เจ้าของบ้านบอกไว้ก่อน
ออกไป มีความรู้สึกมากมายตื้นตันในใจของเธอไม่หยุด ก่อนหน้านั้นเด็กสาว
คิดว่าอย่างน้อยก็เป็นเรื่องดี ๆ ที่ตัวเองตื่นมาอยู่ที่นี่ เพราะมีอะไรหลายอย่าง
ให้เธอทำได้อย่างอิสระ แต่พอเอาเข้าจริง เธอก็รู้สึกหนักอึ้งอย่างบอกไม่ถูก
ไม่มีพี่สาว ไม่มีศาลาในสวนกรุ่นกลิ่นมะลิ ไม่มีคลองประจำที่เธอชอบไปเล่น
มีเพียงทุ่งนาโล่งเตียนกว้างสุดลูกหูลูกตา กับเงาแดดบนพื้นดินในฤดูร้อน
เท่านั้น นี่เพิ่งวันแรกที่เธอได้ตื่นมาใช้ชีวิตที่สุพรรณบุรีเท่านั้น พออยู่ไป
สักพักอาจจะเริ่มชิน และชอบก็ได้ อย่างไรก็ตามเสียอีกไม่นานเธอก็คงได้กลับบ้าน
แล้ว เด็กสาววางชามข้าวที่เหลือเพียงน้ำซุปลงบนพื้น ก่อนจะเอนตัวลง
บนเตียงอีกครั้ง หากนอนหลับตอนนี้ ตื่นขึ้นมาอีกทีก็คงเป็นเวลาของเด็ก ๆ
ออกมาวิ่งเล่นกันพอดี ตอนนั้นค่อยเอาซามลงไปล้างให้เรียบร้อย แล้ว
ออกไปเล่นข้างนอก

มีเสียงของบางอย่างกระทบกันในกระสอบ เสียงที่คุ้นเคยตะโกน
เรียกชื่อเธอ สถานที่ประจำ และเสียงตุ้มเหมือนของบางอย่างตกน้ำ

ความรู้สึกเบียดขึ้นเหมือนร่างกายปะทะกับผืนน้ำ ก่อนเปลี่ยนเป็นความ
เย็นเฉียบและมีดสนิเหมือนตัวเองกำลังจมหายไปในอากาศ มลลืมหูลืมตาขึ้น
ดวงตาเบิกกว้าง ยกมือขึ้นจับที่หน้าอกข้างซ้ายของตัวเองพบว่าหัวใจกำลัง
เต้นรัวแทบไม่เป็นจังหวะ เด็กสาวหอบหายใจพลางยันตัวขึ้นเอาหลังพิง
หัวเตียงในท่ากึ่งนั่งกึ่งนอน รู้สึกคล้ายคนเป็นไข้ เพราะสัมผัสได้ถึงเม็ดเหงื่อ
ที่ผุดขึ้นตามกรอบหน้าของตัวเอง

“ฝันหรือ” เด็กสาวพึมพำกับตัวเอง พรุลงมหายใจออกด้วยความ
โล่งใจ เธอไม่เคยกลัวความมืด หรือน้ำ แต่มลยอมรับว่าฝันเมื่อครู
ทำให้เธอรู้สึกหวาดกลัวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน มันเหมือนความจริง
จนเธอแทบแยกไม่ออกหากไม่ตื่นขึ้นมาเสียก่อน ทั้งความมืด ความรู้สึก
เย็นเฉียบที่ตัวทะลุเข้าไปในหัวใจ ทั้งหมดนั้นเป็นเพราะเธอกำลังหวาดกลัว
แต่อะไรคือสิ่งที่เธอหวาดกลัวถึงขนาดนั้นกันแน่

มลมองออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง พบว่าเวลานี้แสงแดดเริ่ม
เบาบางลงกว่าเดิมมาก เธอจึงก้มหยิบชามข้าวที่กินเสร็จแล้วขึ้นมาก่อน
เดินลงมายังชั้นล่างของบ้าน ใช้เวลาสำรวจสักพักก็พบห้องครัว เด็กสาว
ล้างชามแล้วเก็บเข้าที่ จากนั้นจึงค่อยเดินตรงไปยังประตูหน้าบ้าน เด็กสาว
ยืนทำใจอยู่ตรงนั้นสักพัก เป็นธรรมดาที่คนเรามักจะประหม่า และคาดเดา
ไปต่าง ๆ นานาในสถานการณ์และสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย มลคิดซ้ำ ๆ ว่าควร
หักทลายเพื่อนใหม่ว่าอย่างไร พวกเขาจะยอมรับเธอไหม แล้วเราจะเล่น
อะไรกันดี เมื่อได้นอนพักเต็มพลัง จากความกังวลเรื่องจะได้กลับบ้าน
ตอนไหน ก็เปลี่ยนเป็นเรื่องการเข้าสังคมแทน

เสียงเจี๊วจีวของเด็กหญิงเด็กชายหลายคนเรียกความสนใจ
จากมลได้เป็นอย่างดี เธอมองออกไปข้างนอกเห็นกลุ่มเด็กอายุเท่า ๆ
ตัวเองกำลังพูดคุยกั๊วเราะด้วยกันอย่างสนุกสนาน จะเป็นอย่างไรถ้าเธอ

ลองเข้าไปทำความรู้จัก

“ขอเล่นด้วยได้ไหม”

ดวงตาทุกคู่จับจ้องมาที่ร่างของเด็กสาวมาใหม่ เสียงพูดคุ้ยและหัวเราะเจี๊ยบบง ปฏิกริยาไม่ต่างจากที่มลคาดเอาไว้มากนัก เธอพยายามคิดว่าเป็นเพราะเธอคือคนแปลกหน้า และเข้ามาขัดบทสนทนาอย่างกะทันหัน ทำให้ทุกคนหันมามองที่ตัวเอง

“ใครนะ”

“คือฉัน...”

“ลูกน้ำสายเธอ”

“ไม่ใช่หรอก น้ำสายไม่มีลูกไม่ใช่เธอ”

“อ้าว ถ้าอย่างนั้นนี่ใครล่ะ” เด็กผู้ชายหัวเกรียนคนหนึ่งเอ่ยถามมลขึ้นมาก่อน แต่ยังไม่ทันที่เธอจะได้ตอบอะไรกลับไป เด็กคนอื่น ๆ ในกลุ่มก็แย่งกันพูดขึ้นมา ต่างคนต่างพูดสิ่งที่ตัวเองคิดออกมา ความคิดใครความคิดมัน บ้างว่าเธอเป็นลูกของบ้านหลังนี้ แต่ถูกแย้งขึ้นมาทันที และอีกหลาย ๆ อย่างที่มลฟังไม่ทัน สำเนียงติดเหนือ และการพูดที่เร็วทำให้ฟังยากจนจับใจความไม่ได้

“หยุด ทุกคนหยุด ถามเจ้าตัวลิ สรุปร เธอเป็นใคร” ในที่สุดก็มีเด็กสาวคนหนึ่งทักไฉนบ๊อบสั้นเท่าตั้งหูก็พูดปรัมปราคคน แล้วหันมาจ้องที่มลอย่างคาดคั้นเอาคำตอบแทน ทุกสายตาจึงหันมาจับจ้องที่เด็กสาวต่างถิ่นอีกครั้ง

“คือว่า ฉันมาจากต่างจังหวัด เป็นหลานน้ำสาย มาอยู่ที่นี่สักพัก”

มลตอบคำถามด้วยคำตอบที่เธอเตรียมมาอย่างไม่ติดขัด ก่อนเธอจะเดินออกมาทักทายเด็กกลุ่มนี้ เธอยืนคิดอยู่นานสองนานว่าจะตอบคำถามอย่างไรไม่ให้มีพิรุณเมื่อถูกถามว่าตัวเองเป็นใคร

“อ้อ หลานน้ำสาย งั้นก็มาเล่นด้วยกันได้ ซื่ออะไรล่ะ” มลนิ่งเงิบไปสักพัก ทั้ง ๆ ที่เป็นคำถามง่าย ๆ ที่เธอควรตอบออกไปได้ทันที แต่กลับไม่เป็นอย่างนั้น มีความลังเลบางอย่างอยู่ในใจของเธอ เธอขังใจอยู่สักพักจนทนต่อสายตาทหลายคู่ที่จับจ้องมาไม่ไหว จึงตอบออกไป

“มล ฉันชื่อมล”

และนั่นเป็นวันที่เด็กสาวตัดสินใจทิ้งตัวตนของตัวเองเพื่อเริ่มต้นใหม่...

มลในวัยสิบห้าปีเคยเผ้ารอคอยการกลับบ้านจริง ๆ ของตัวเอง แต่เมื่อไรก็ไม่รู้ที่ความรู้สึกพะว้าพะวงจากการไกลบ้านหายไป เด็กสาวไม่คิดถึง “ชาติ” เพื่อนข้างบ้านอย่างในตอนแรก เพราะเธอมีกลุ่มเพื่อนข้างบ้าน เธอเพียงแต่นึกถึงบ้างเป็นบางครั้งเท่านั้น มลไม่หวังหาคบครองของตัวเอง ทั้งพ่อแม่และพี่สาว แต่ยังคงคิดถึงทุกครั้งทีหลับตานอน เพราะนั่นเป็นครอบครัวที่ให้ชีวิตเธอมาตั้งแต่เกิด นำแปลกที่ถึงแม้จะคิดว่าตัวเองละทิ้งตัวตนทุกอย่างแล้วเริ่มต้นใหม่ที่นี้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่เธอยังคิดถึง ทั้งไม่ลง มันคือสร้อยคอที่เป็นของขวัญวันเกิดครบรอบสิบห้าปีจากแม่...

เด็กสาวเคยคิดอยากกลับบ้านไว ๆ เธอจำได้ว่าเมื่อมาอยู่ที่นี่ได้ครบสองเดือน วันหนึ่งน้ำสายกับสามีก็เดินเข้ามาถามว่าอยากกลับบ้านหรือยัง ตอนนั้นทั้งคู่มีเวลาพากลับนครสวรรค์แล้ว คินนั้นเธอชวนนอนด้วยความว่าวุ่นใจ ใช้เวลาอยู่พักใหญ่กว่าจะข่มตาให้หลับได้ ไม่มีเสื้อผ้าให้เธอเก็บกลับไป เพราะเมื่อตอนที่มาเธอก็มาตัวเปล่า มลได้มีชีวิตอยู่ต่อก็เพราะความช่วยเหลือจากสองสามีภรรยา มีเสื้อผ้าใส่ มีที่ซุกหัวนอน มีอาหารดี ๆ กินทุกวันก็เพราะสองสามีภรรยาอีกเหมือนกัน ทั้งคู่ดูแลเธอเหมือนลูกสาวในไส้ คอยตามใจและให้อิสระเสมอ ไม่เคยว่าหรือบ่นเธอ

เรื่องออกไปเที่ยวเล่นนอกบ้าน กลับบ้านมามีค่าน้ำค่าไฟไหนก็มีกับข้าวรอไว้ มลคิดกับตัวเองว่านี่คือชีวิตที่เธออยากได้มาตลอดหรือเปล่า การได้ใช้ชีวิตอย่างที่ได้แก่คนหนึ่ง หรือลูกบ้านอื่น ๆ ได้รับ มันคือสิ่งที่เธอปรารถนามาตลอดไม่ใช่หรือน้ำสายกับน้ำรังคุดเธอดีถึงขนาดนี้ มองว่าเธอเป็นลูกสาวแท้ ๆ เธอจะทิ้งมันกลับไปสู่จุดที่ตัวเองจากมาอย่างนั้นหรือ แต่ที่นครสวรรค์ก็เป็นบ้าน และมีครอบครัวจริง ๆ ของเธอรออยู่ พวกเขารอมลกลับไปจริงไหม หรือว่าเธอคิดไปเอง ในหัวของเด็กอายุสิบห้าปีคิดแต่เรื่องพวกนี้วนไปวนมาจนหลับไปตอนไหนก็ไม่รู้

เช้าวันใหม่พระอาทิตย์ยังขึ้นทางทิศตะวันออกอย่างเดิม น้ำสายทำเมนูโปรด และขึ้นมาเรียกมลลงไปกินข้าวอย่างที่ทำมาตลอดสองเดือน แต่วันนี้เด็กสาวสังเกตเห็นได้ด้วยตัวเองว่า สีหน้าและแววตาของสองสามีภรรยาช่างเศร้าสร้อย และอาลัยอาวรณ์ คล้ายไม่อยากให้เธอจากไปไหน มลในตอนนั้นจึงตัดสินใจไม่กลับไปที่พักของตัวเอง ด้วยเพราะเธอกลัวถูกฟันและสำนึกในบุญคุณของผู้ใหญ่ทั้งสอง อีกทั้งเมื่อถูกปฏิบัติราวกับเป็นลูกในไส้ และได้ใช้ชีวิตตามใจตัวเองก็หลงระเห็จปักใจไปว่านี่คือชีวิตที่ตัวเองเลือกได้ ก็ทำให้มลคิดไปเองว่านี่คือชีวิตที่ตัวเองใฝ่ฝันมาตลอด ไม่ต้องถูกบงการ ไม่ต้องมีใครมาพูดกรอกหูให้ทำนู่นนี่

และอีกเหตุผลหลักที่ทำให้มลเลือกหันหลังให้กับครอบครัวจริง ๆ ของตัวเอง นั่นเป็นเพราะความกลัวบางอย่างในจิตใจของตัวเอง มลไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เกาะกินจิตใจของตัวเองมาตลอดตั้งแต่พื้นขึ้นมามีอะไรกันแน่ จะเกี่ยวข้องกับความฝันประหลาด ๆ ของตัวเองหรือไม่ แต่เสียงในใจของเธอก็ร้องว่าอยากกลับไป ที่นครสวรรค์ไม่ใช่ที่ปลอดภัยสำหรับเธออีกต่อไปแล้ว แม้ว่าความทรงจำทุกอย่างเกี่ยวกับครอบครัวของตัวเองจะอยู่ครบถ้วน แต่หากยังตอบคำถามตัวเองไม่ได้ว่าก่อนหน้านี้

จะหมดสติไป เกิดอะไรขึ้นบ้าง มลก็คงต้องจมอยู่กับความหวาดกลัวนี้ตลอดไป...

จากเด็กสาวเติบโตเป็นหญิงสาว เธอไม่ใช่มลวัยสิบห้าปีอีกต่อไป เธอกลายเป็นมลวัยยี่สิบปี สวยสะพรั่ง เพียบพร้อมทั้งหน้าตา การศึกษา และชาติตระกูล ช่วงเวลาห้าปีที่เธอตัดสินใจทิ้งตัวตนของตัวเอง แล้วเริ่มต้นใหม่อย่างจริงจังนับว่าเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากเหลือเกิน แต่ในขณะที่เดียวกันมันก็มีแต่ความสุขและท้าทาย หญิงสาวข้ามผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบาก บ้านเกิด ครอบครัว เพื่อนข้างบ้าน หรือแม้แต่สถานที่ประจำของตัวเอง มาได้ด้วยความรัก ความห่วงใยจากพ่อแม่บุญธรรมของเธอ คนที่ตัวเองเคยเรียกว่าน้ำสายกับน้ำรังก็เปลี่ยนคำเรียกเป็น “พ่อกับแม่” และในวัยยี่สิบปีนี่เองที่มลละทิ้งซึ่งตัวตนเก่าของตัวเองโดยสิ้นเชิงด้วยการเปลี่ยนนามสกุล บอกใครต่อใครว่าเป็นเด็กสุพรรณ บ้านของตัวเองคือที่นี่สุพรรณบุรี

จุดเริ่มต้น และการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิตของหญิงสาวที่แรกเธอคิดว่าเป็นเพราะตัวเองหลงระเห็จกับอิสระที่ได้รับอย่างไม่เคยมีมาก่อน มลคิดว่าความรู้สึกอย่างนี้คงหายไปไหนไม่ช้า แต่เมื่อวันเวลาผ่านไป ความรู้สึกหลงระเห็จเช่นนั้นก็หายไป เธอคงอยากกลับบ้านเกิดของตัวเอง ถ้าไม่ใช่เพราะความกลัวบางอย่างที่กัดกินจิตใจมันยังชัดเจน ไม่ได้เลือนหายไปตามกาลเวลาอย่างความรู้สึกที่ดีที่มีอิสระ และได้เลือกใช้ชีวิตด้วยตัวเอง อีกทั้งเธอติดบ่วงความจริงใจของสองสามีภรรยาผู้มีบุญคุณ ยามที่คิดว่าอยากกลับบ้านจริง ๆ ของตัวเอง เพียงแค่เลี้ยววินาทีเดียวที่หันไปเห็นหน้าของทั้งคู่ ก็เกิดรู้สึกผิดในใจ ไม่ใช่เธอไม่รู้สึกลึกซึ้งเหมือนกับคนที่บ้าน

แต่ความคิดแบบเด็ก ๆ ของมล้วยลิบห้าปีบอกว่า ถึงแม้พวกเขาจะไม่มีมลกียังมีพี่สาวที่อยู่ตรงนั้น แต่น้าสายกับน้ารงค์ไม่มีใครเลย ไม่มีลูก นาน ๆ ที่จึงจะมีหลาน ๆ มาหา แวะเวียนมาเล่นด้วย พวกเขาดูแลมลอย่างดี เป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่ทำให้เธอรู้สึกว่าจะต้องอยู่ตรงนี้ต่อไป

แม้ว่าเวลาจะล่วงเลยมาถึงห้าปีแล้ว พี่น้าสายที่มลพยายามหลีกเลี่ยงมาตลอดกลับไม่เคยหายไป ตั้งแต่วันแรกที่เธอหลบลงในบ้านหลังนี้ หญิงสาวก็ถูกสัมผัสเย็นเฉียบบนผิวหนังแล้วทะลุเข้าหัวใจ ผสมปนเปกับความมืดมิดของไดโนเสาร์ และเสียงของบางอย่างดังกระทบกันในกระสอบหลอกหลอนอยู่ทุกคืนที่หลับไหล แม้พยายามนึกหาสาเหตุเท่าไร ก็ไม่เคยได้คำตอบอะไรกลับมา มลไม่มีเศษเสี้ยวความทรงจำเกี่ยวกับสิ่งที่ปรากฏในฝันแม้แต่น้อย มีเพียงความรู้สึกอึดอัด ตื่นตระหนก และหวาดกลัวที่ตกค้างอยู่ในใจทุกครั้งหลังตื่นจากนิทรา

“มลมานี่ลูก แม่มีอะไรอยากคุยกับหนู” หญิงสูงวัยเอ่ยเรียกลูกสาวที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล

“จะแม่ มีอะไรจ๊ะ”

“ปีนี้ก็ยี่สิบแล้ว มาอยู่กับแม่ห้าปี แล้วเนอะ ชอบคุณที่มามาทำให้ความฝันของสองพ่อแม่นี้เป็นจริง แม่ไม่เคยคิดไม่เคยฝันว่าจะมีเด็กที่ไหนก็ไม่รู้มาอยู่ด้วย มาใช้นามสกุล มาทำหน้าที่ “ลูก” มือเหี่ยวตามกาลเวลาของหญิงมีอายุลูบลบบนกลุ่มผมสีดำขลับของลูกสาวอย่างรักใคร่ แม่ผมจะไม่ใช้ลูกแท้ ๆ แต่สายก็เอ็นดู และรู้สึกรักใคร่เหมือนลูกในไส้ของตัวเอง

ครั้งแรกที่ช่วยมลขึ้นมาจากน้ำ เธอก็รู้สึกถูกชะตากับเด็กคนหนึ่งที่ มลเป็นเด็กผู้หญิงหน้าตาสวยคมเหมือนหญิงไทย ผิวพรรณรูปร่างก็เหมือนเด็กที่บ้านมีอันจะกิน พอฟื้นขึ้นมาได้พูดคุยกันก็ยิ่งรู้สึกถูกใจ

เพราะมลช่างพูดจา รู้จักเอาอกเอาใจ ช่างฉ้อเลาะ ถึงแม้สายจะไม่รู้ว่าเด็กคนนี้เป็นลูกอยู่กับเธอต่อเพราะอะไร แต่เธอก็รู้สึกดี และมีความสุขมากที่มีมลเข้ามาเติมเต็มชีวิตคู่ สิ่งที่เธอกับสามีต้องการมาตลอดคือ มีลูกของตัวเองสักคน

“โอ้ แม่ อย่าพูดอย่างนั้นลืจ๊ะ หนูต้องขอบคุณแม่มากกว่าที่ดูแลหนูอย่างดีมาตลอด ถึงแม้ไม่ใช่แม่แท้ ๆ หนูก็รักแม่สายนะ” หญิงสาวว่าพลางเอาแก้มถูไถตลอดเคลียกับฝ่ามือของคนโตกว่าอย่างอดอั้น

“มลไม่อยากรับบ้านเธอลูก”

หญิงสาววัยยี่สิบปีหมด ๆ เจ็บลง เธอตอบได้ไม่เต็มปากว่า ไม่อยากรับกลับไป ที่หนึ่งก็คือครอบครัวแท้ ๆ ที่ให้ชีวิตเธอ และเป็นที่นี่ที่เติบโตมาตลอด อีกที่หนึ่งก็เป็นสถานที่ที่มอบชีวิตใหม่ให้ ความช่วยเหลือและประคับประคองเธอมาตลอด มลรักแม่สายจริง ๆ แต่รักแม่ของตัวเองด้วย ที่นี้มีแม่เพื่อนมากมาย แต่มลก็ยังคิดถึงชาติ เพื่อนข้างบ้านที่เล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็กด้วย อีกหนึ่งอย่างที่สุพรรณบุรีให้เธอไม่ได้ คือพี่สาวคนเดียวของเธอ มลรักพี่สาวของตัวเองมาก เมื่อต้องเริ่มต้นใช้ชีวิตในฐานะลูกคนเดียวก็รู้สึกไม่ชิน นอกจากความรู้สึกไม่ชินก็ยังเป็นความรู้สึกแปลก ๆ ในใจที่อธิบายไม่ถูก ปกติมีกันสองคนพี่น้องมาตลอด พอวันหนึ่งต้องแยกกันอยู่จริง ๆ ก็วูบโหวงในใจ แม้ว่าความจริงแล้วมลกับพี่สาวจะไม่ค่อยได้เล่นด้วยกันเพราะข้อจำกัดทางร่างกายของอีกฝ่าย แต่พวกเขาก็พูดคุยกันอยู่ตลอด และมลก็รับรู้ได้ว่าพี่สาวรักตัวเองไม่แพ้กัน

“หนูอยู่ที่นี้ก็สุขสบายดี แม่กับพ่อตามใจหนูทุกอย่าง หนูอยากทำอะไร อยากเล่นอะไรแม่ก็ไม่เคยว่า หนูอยู่ที่นี้ก็ดีอยู่แล้วจ๊ะ”

“มลเอ๊ย แม่มองหน้ามลแม่ก็รู้ว่าหนูอยากกลับบ้าน ถ้าหนูอยากกลับบ้านบอกพ่อกับแม่นะ แม่จะพาไปส่ง เวลาแม่มองหนูแล้วแม่ก็

“แม่อายุคาดมากนะจะ หนูอยากอยู่ที่นี้จริง ๆ หนูไม่ได้อยาก
กลับบ้าน แต่มันก็มีบางบางครั้งที่หนูคิดถึงคนที่บ้าน คิดถึงพี่สาวหนู แต่
ตอนนี้หนูมีแม่สาย มีพ่อรงค์ หนูไม่ไปไหนแล้ว”

“จะ ไรให้หนูยกกลับก่อนนะ หนูจะบอก แต่ตอนนี้หนูชักหิว แล้ว มีคนใจดีแถวนี้เข้าครัวทำแกงส้มโหม่นอ้อ” แม้ว่ามลจะโตขึ้นเป็น หญิงสาวที่दनกายนอกมองว่าเพียบพร้อมมากขนาดไหน แต่เมื่อเธออยู่ กับที่บ้าน เธอก็กลายเป็นลูกแมวด่วนน้อย ๆ ขอดฉันแม่อยู่ดี

มลเคยคิดอยากขอให้พ่อรungskับแม่สายพาเธอกลับไปยังมบ้านที่นครสวรรค์ แต่พอคิดดูดี ๆ ก็ไม่กลับไปเลยจะดีกว่า ไม่ใช่แค่ผู้ใหญ่ทางนี้ที่คิดมากเรื่องการรับเลี้ยงเธอเป็นลูกบุญธรรม แต่มลก็เคยอยู่ตลอดว่าหากมีโอกาสได้กลับไปยังบ้านเกิดจริง ๆ ของตัวเอง เธอคงไม่ได้กลับมาที่สุพรรณบุรีอีกตลอดชีวิตเป็นแน่ แม่คงต่อว่าคนที่นั่นว่าแทนที่จะรีบพาเธอกลับมาส่ง เหตุใดจึงปล่อยเวลาล่วงเลยมานาน และพาลต่อว่าเธอว่าทำให้ทุกคนเป็นห่วง เดือนแรกมลคิดเข้ข้างตัวเองทุกวันว่าคนที่นั่นคงยังตามหาเธอกันจ้าละหวั่น ตอนนีก็ผ่านมามาห้าปีแล้ว พวกเขาคงจะเลิกตามหาและลืมเธอกันหมดแล้ว หรือบางทีก็คงท้อแท้งจะความพยายามไปเอง

“เดี๋ยวหนูช่วยนะจ๊ะ” เมื่อเห็นว่าแม่สายลูกขึ้นเดินไปทางห้องครัว
คนเด็กกว่าก็รีบลงตามแล้วเดินตามหลังไปติด ๆ

เมื่ออาหารเย็นวันนี้มีแกงส้มของโปรดลูกสาวคนเดียวที่บ้าน และกับข้าวอื่น ๆ อีกสองอย่าง พ่อแม่ลูกพูดคุยหัวเราะกันอย่างมีความสุข อาหารอร่อย ก็ยังไม่เท่าบทสนทนาที่มีแต่ความอบอุ่น และความรักรักความห่วงใยของคนในครอบครัว หลังจากกินข้าวไปได้สักพัก แม่ก็เริ่มคิดว่าถึง

เวลาอันควรที่ตัวเองจะพุดธุระสำคัญกับผู้ใหญ่ทั้งสอง ก่อนหน้านั้นเธอผัดวัน
ประกันพวงมาสองหนแล้ว แต่ก็ไม่มีใครดูดา หรือตำหนิเธอเลย พวกท่าน
เข้าใจ และให้เวลา ครานี้ถึงตาที่มละจะลงมือทำอะไรสักอย่างให้สำเร็จ
จริงจังแล้ว

“แม่จ๊ะ พ่อจ๊ะ เร็ว ๆ นี้ที่จุฬาเขาจะมีสอบเข้ามหาลัยแล้ว หนูว่าจะไปสอบกับเขาด้วย หนูเอาแต่อยู่บ้านไปวัน ๆ มาสองปีแล้ว คราวนี้จะได้เรียนจบทำงานมีเงินมาเลี้ยงพ่อกับแม่บ้าง”

“แล้วมลพร้อมแล้วหรือลก” พ่อถามขึ้น

“พร้อมแล้วจะ หนูอ่านหนังสือทุกวัน ตอนนี้นำพร้อมแล้ว อยากเรียนจะแม่”

“ถ้าผมลพพร้อม แม่กับพ่อก็ไม่ขัดอะไร อยากได้อะไรเพิ่มกับออก
ทะเล” คราวนี้แม่เอ่ยขึ้นบ้าง

“ได้จะ ไหวหนึกออกว่าอยากได้อะไรเพิ่มจะบอกนะจ๊ะ”

บทสนทนาบนโต๊ะอาหารจบลงเท่านั้น ก่อนทุกคนจะก้มหน้า
ก้มตาจัดการข้าวในจานของตัวเอง

เมื่ออาหารจบลง มลรับหน้าที่เก็บกวาดและทำความสะอาด
ขณะที่พ่อกับแม่ขึ้นไปบนห้องแล้ว มลอดคิดไม่ได้ว่า ตอนนีฟิวสาวของตัวเอง
จะเรียนจบหรือยัง ป่านนี้จะทำอะไรอยู่ เธอจำได้ว่าอีกฝ่ายมักจะพูดอยู่เสมอ
ว่าอยากเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย แต่เราทั้งคู่ไม่เคยคุยกันไปถึงถึง
คณะที่อยากเรียน ตอนนีเธอเตรียมตัวพร้อมแล้วสำหรับเรียนต่อ ไม่ว่า
ฟิวสาวของเธอจะเรียนไปถึงไหนแล้ว แต่คนที่ทำอะไรเป็นระเบียบ และมีความ
ในตัวเองสูง ก็คงจะเข้าเรียนตั้งแต่ปีแรกก็จบ ม.ศ.๕ แล้ว

ขณะที่กำลังล้างจานอยู่เพียงลำพังในครัว มลก็ได้แต่นึกไปถึงชีวิตในวันมหาวิทยาลัยของตัวเองที่กำลังจะมาถึง การเข้าเรียนต่อในระดับ

มหาวิทยาลัยของเด็กในยุคนั้นเริ่มจากเรียนจบระดับชั้น ม.ศ.๕ จากนั้นก็สอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย หรือการสอบรวมกลาง หรือ Entrance Exam ที่มีข้อสอบรวมทุกวิชา และจัดสอบปีละครั้ง ซึ่งมลขอผลัดสอบกับที่บ้านมาสอบปีแล้ว ระหว่างที่ไม่ได้เริ่มเรียนพร้อมเพื่อนรุ่นเดียวกัน เธอก็ไม่นิ่งนอนใจหรืออยู่เฉย ๆ เพราะอ่านตำรา และหนังสือเตรียมสอบอยู่เสมอ จนคิดว่าตัวเองเตรียมตัวพร้อมแล้ว ได้แต่หวังว่าจะมีชื่อของเธออยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์ และบอร์ดของมหาวิทยาลัยในวันประกาศผลสอบ

ความพยายามตลอดสองปีที่มีผลอ่านหนังสืออย่างหนักด้วยตัวเองก็บรรลุผล

วันประกาศผลสอบ มลมีชื่ออยู่ในบอร์ดของคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เธอดีใจจนไม่สามารถหุบยิ้มได้ แต่ก็ยังมีคนที่อึดกว่ามากกว่าเธอ นั่นคือพ่อรงค์กับแม่สาย หญิงสาวมีความสุขที่ตัวเองทำตามความตั้งใจได้ แต่กลับรู้สึกดีใจมากกว่าที่ทำให้ผู้มีพระคุณมีความสุข

สี่ปีต่อมาลเรียนจบ สอบใบประกอบวิชาชีพพยาบาล และเริ่มทำงานในโรงพยาบาลรัฐบาลแห่งหนึ่งโดยไม่ต้องใช้ทุน เพราะพ่อรงค์กับแม่สายออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด เธอไม่ได้อยู่ที่สุพรรณบุรีอย่างเดิม แต่ย้ายเข้ามาทำงานในกรุงเทพมหานครแทน ชีวิตของมลในวัยยี่สิบสี่ปีไม่มีอะไรมากไปกว่าการตื่นเช้า เตรียมตัวมาทำงาน เข้าเวร และกลับหอพัก บางครั้งก็มีการอยู่เวรแทนเพื่อนที่ไม่ว่างบ้าง ทำให้เธอไม่ค่อยมีเวลากลับบ้านบ่อยเท่าตอนที่เรียนอยู่ ทำให้ได้เพียงส่งจดหมายหาคนทางบ้านทุกเดือนหรือนาน ๆ ครั้งก็คุยโทรศัพท์ทางไกลให้คลายความคิดถึง

ปีที่สามของการทำงาน...มลได้พบกับนายตำรวจคนหนึ่งที่โรงพยาบาลตอนที่ตัวเองใกล้ออกเเวรแล้ว นายตำรวจคนนี้เป็นตำรวจสืบสวน

จบใหม่ไฟแรง รูปร่างสูงใหญ่กว่ามาตรฐานชายไทยทั่วไป ตัดผมทรงสูง คิ้วเข้ม กรอบหน้าและสันกรามชัด ผิวเข้ม พอมองรวม ๆ องค์ประกอบทุกอย่างส่งผลให้เขาดูหล่อเหลา และมีรัศมีน่าเกรงขาม เขามาที่โรงพยาบาลเพื่อสอบปากคำพยาบาล คนไข้ รวมถึงผู้พบเห็นผู้ต้องสงสัยในคดีอะไรสักอย่าง มารู้ทีหลังว่าคนไข้เตียงยี่สิบที่เธอเคยดูแลคือผู้ต้องสงสัยที่ตำรวจจับตาดู คำถามที่ตำรวจนายนี้ถามเธอก็เช่นว่า เคยเห็นคนนี้ไหม เขามาโรงพยาบาลด้วยอาการอะไร รักษาตัวนานเท่าไร หรือว่ามีใครมาเยี่ยมบ้างหรือเปล่า มลรอสอบปากคำอยู่นานจนพ้ามืด เพราะเธอเป็นคนสุดท้าย

หลังจากพูดคุยเสร็จธุระ นายตำรวจคนนี้จึงอาสาไปส่งเธอที่หอพัก ที่แรกมลปฏิเสธ แต่เมื่อดูเวลาบนนาฬิกาข้อมือก็จำใจให้อีกฝ่ายไปส่ง เพราะเวลานี้รถเมล์สายที่วิ่งผ่านหอพักของตัวเองเริ่มน้อย และนาน ๆ ที่ จะผ่านมาสักคัน ถ้าไม่รีบกลับตอนนี้ วันพรุ่งนี้เธอคงต้องตื่นมาทำงานด้วยสภาพที่ไม่สดชื่น เพราะนอนไม่พอ

มลคิดว่าหลังจากวันนั้นเธอคงไม่ได้พบกับตำรวจคนนี้อีกแล้ว เพราะไม่มีธุระอะไรให้คุยกันอีก แต่ผิดจากที่เธอคาดไว้ทั้งหมด เพราะในเวลาใกล้ออกเเวรของวันนี้ก็มีนายตำรวจคนเดิมมาइनรออยู่หน้าห้องพัก คนใช้รวมที่เธอประจำอยู่ เธอแปลกใจและเดินผ่านเขาไปในที่แรก เพราะคิดว่าเจ้าตัวอาชญาจะสอบปากคำไม่เสร็จ แต่ก็ต้องประหลาดใจอีกครั้งเมื่อชายหนุ่มเดินตามหลังเธอมาด้อย ๆ และเริ่มแนะนำตัวอย่างเป็นกันเองครั้งแรก

“สวัสดีครับคุณพยาบาล จำผมได้ไหม”

“จำได้ค่ะ เมื่อวานเราเพิ่งเจอกัน คุณตำรวจมีธุระอะไรกับฉัน หรือเปล่าคะ ฉะนั้นก็ว่าสอบปากคำเสร็จแล้วเสียอีก”

“ครับ สอบปากคำเสร็จแล้ว วันนี้ผมตั้งใจมาหาคุณ” หญิงสาว ซ่อนตามองใบหน้าของอีกฝ่ายด้วยความงุนงง มลไม่เข้าใจว่าอีกฝ่าย ต้องการอะไรจากเธอ

“คะ มาหาฉันเหรอ”

“ครับ อ้อ ผมขอแนะนำตัวใหม่ นะครับ ตอนนั้นนอกเวลางาน ของผมแล้ว วันนี้ผมก็ตั้งใจใส่ชุดเครื่องแบบมาหาคุณด้วย ผมน่ะนะครับ” มลใส่สายตาพิจารณาชายหนุ่มตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้าอีกครั้ง พบว่า วันนี้เขาอยู่ในชุดเสื้อยืดสีขาวธรรมดา กับกางเกงขายาวสีน้ำตาลเป็นกันเอง มากกว่าชุดเครื่องแบบเมื่อวานอย่างที่เขาพูด ถึงตอนนี้เธอก็ยังไม่เข้าใจ สิ่งที่คุณตรงหน้าต้องการจากเธออยู่ดี มลรู้อยู่แล้วว่าอีกฝ่ายคือ **“ผู้หมวด นนท์”**

“คะ แล้วคุณมีธุระอะไรกับฉันเหรอคะ ตอนนี้นัดลงเวรแล้ว ถ้าไม่สบาย หรือรู้สึกเจ็บป่วยตรงไหน รบกวนคุณตำรวจเข้าไปข้างในได้ เลยคะ”

“ผมสบายดีครับ ไม่ได้เจ็บป่วยตรงไหน ที่จริง...ผมมารอรับ คุณ” หญิงสาวได้ยินอย่างนั้นก็เบือนหน้าหนีด้วยความรู้สึกประหลาด ในใจ จู ๆ หัวใจเจ้ากรรมก็เต้นแรงขึ้นเหมือนจะทะลุออกมานอกเสื้อ รู้สึก แก้มสองข้างร้อนผ่าว หากมลสามารถเห็นหน้าตัวเองตอนนี้ได้ เธอเดาว่า มันคงขึ้นสีแดงจัดเป็นลูกตำลึงสุก ทุกคนมักพูดว่าเธอเป็นผู้หญิงที่สวย แต่เพราะว่าหน้าที่การงานของตัวเอง ทำให้เธอไม่มีเวลาสนใจเรื่องอื่น นอกจากเรื่องงาน สำหรับมลแล้ว คนใช้ต้องมาก่อนเสมอ และนี่เป็นครั้งแรก ที่เธอถูกจุใจมาจากชายหนุ่มที่เพิ่งรู้จักกันอย่างจัง ทำเอาหญิงสาวทำตัวไม่ถูก ไม่รู้ว่าควรตอบอะไรออกไป เพราะไม่เคยมีใครกล้าแสดงออกกับเธอ อย่างเปิดเผยเช่นนี้ หรืออาจจะดี แต่เธอกลัวงูทวนลมไม่รับรู้

“กลับด้วยกันนะครับ เวลานี้รถผมสั้นน้อยแล้ว ผมอยากไปส่ง”

“คะ ฉันทามตรง ๆ นะคะคุณตำรวจ คุณต้องการอะไรจากฉัน คะ” สันประโยคของหญิงสาว ชายหนุ่มก็ยืนเงิบครู่หนึ่งคล้ายครุ่นคิด อะไรบางอย่าง

“ผมไม่อ้อมค้อมนะครับ ผมอยากทำความรู้จักคุณ” วันนั้น เป็นอีกหนึ่งวันที่มลมีสารทิศัชรบมาส่งถึงหน้าหอพักของตัวเอง

มลและนนท์ทำความรู้จักกันอยู่เกือบปี ก่อนเริ่มพัฒนาความสัมพันธ์จากคนรู้จักเป็นคนรัก ที่แรกมลค่อนข้างกังวลกับความสัมพันธ์นี้ เพราะเธอเพิ่งรู้ว่าอีกฝ่ายอายุน้อยกว่าเธอถึงเจ็ดปี แต่ความต่างของอายุ ก็ไม่เป็นปัญหาอย่างที่เธอคิดมากนัก ต่างฝ่ายต่างปรับตัว และเรียนรู้ซึ่ง กันและกันในทุก ๆ วัน หญิงสาวยอมรับว่าเธอเห็นอะไรบางอย่างในตัว ของชายหนุ่ม สิ่งนั้นทำให้เธอเริ่มตกหลุมรักเขามากขึ้น ทั้งความตั้งใจ มุ่งมั่น ขยัน และความเสมอต้นเสมอปลาย เขากุมหัวใจเธอได้อยู่หมัด

หลังจากนั้นประมาณสามปี นายตำรวจหนุ่มได้เลื่อนยศจาก ผู้หมวดเป็นผู้กอง เขาเริ่มมองไกลถึงอนาคตของตัวเองกับหญิงสาวคนรัก นนท์อยากสร้างครอบครัวแสนอบอุ่นกับมลเขาคิดว่านี่ถึงเวลาอันสมควรแล้ว เพราะทั้งคู่อายุเพิ่มมากขึ้นทุกวัน อีกทั้งเขารู้สึกว่าหน้าที่การงานของตัวเอง มันคงพอจะดูแลผู้หญิงคนหนึ่งแล้ว

เขาขอมลแต่งงานในคืนวันเสาร์ เป็นการเอ่ยขอปากเปล่าใน สถานการณ์ธรรมดา ๆ มันธรรมดาเสียจนหญิงสาวคิดว่าเขาพูดเล่นในครั้งแรก

คืนวันเสาร์ที่มีชายหนุ่มกับหญิงสาวคู่หนึ่งเดินเคียงข้างกัน ออกมาจากโรงพยาบาล เป็นอีกหนึ่งวันที่นมท์มารับมลหลังเลิกงานตามปกติ

เขาทำอย่างนี้มาหลายปี และทำมาเสมอตั้งแต่วันแรกที่เข้าเริ่มทำความรู้จักพยาบาลสาว วันนั้นนายตำรวจคุยโอ้อวดเรื่องการเลิฉนยศของตัวเองด้วยความปลื้มปิติใจ ไม่มีแหวน ไม่มีดอกไม้สักดอก มีเพียงคำพูดจากปากลูกผู้ชายที่ออกมาจากใจจริง ว่าเขาพร้อมจะดูแลผู้หญิงที่ตัวเองรักไปทั้งชีวิตแล้ว

“ผมได้เลิฉนยศแล้วนะ คุณจะเรียกผมว่าผู้หมวดไม่ได้แล้วต่อไปนี่เรียกผมผู้กองนนท์นะครับ” ชายหนุ่มเอ่ยกลั้วเสียงหัวเราะ พาให้พยาบาลสาวที่ฟังอยู่หัวเราะตามกับประโยคขี้เล่น

“คะ ๆ คุณผู้กอง”

“ไหน ๆ ผมก็เป็นผู้กองแล้ว แต่งงานกับผมไหมครับ”

“เฮ้ะ อะไรของคุณเนี่ย ใครเขาเอาเรื่องแต่งงานมาพูดเล่นกัน” มลุนงงไม่น้อย เมื่อจู่ ๆ คนรักของตัวเองก็เปลี่ยนเรื่องอย่างหน้าตาเฉย แม้จะตอบออกไปอย่างนั้น แต่แท้จริงในใจของเธอกลับกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ ริมฝีปากแทบกลั่นยิ้มเอาไว้ไม่อยู่

“ผมไม่เคยพูดเล่นเสียหน่อย เราแต่งงานกันนะครับ ผมอยากมารับคุณหลังเลิกงานจนเกษียณเลย”

“ตอนนี้ไม่ได้แต่งงานก็มารับทุกวันนี่คะ”

“โอ้ คุณ ผมหมายถึง ผมอยากมารับทั้งชีวิต อยากดูแลคุณตลอดไป แต่งงานกับผมนะ”

“คะ แต่งงานกัน” ทั้งคู่มองหน้ากันเจี๊ยบ ๆ ไม่มีใครพูดอะไรต่อ แต่สายตาที่เปี่ยมไปด้วยความรักและความสุขสื่อทุกอย่างแทนคำพูดหมดแล้ว รอยยิ้มที่ออกมาจากใจจริงปรากฏขึ้นบนริมฝีปากของคนทั้งสอง วันนี้คงเป็นอีกวันที่ชีวิตของมลเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่

ชีวิตแต่งงานของมลกับนนท์ดูสวยงามจนหลายคนอิจฉา สามีก็ขยันทำงานหาเลี้ยงครอบครัว ภรรยาก็เป็นพยาบาลที่รักของทุกคนช่างเหมาะสมกันอย่างถึงทองไปหยก แต่ใครจะรู้ว่าปัญหาอย่างหนึ่งที่ครอบครัวนี้กำลังเผชิญอยู่ คือการมีลูกยาก ไม่ว่าจะเป็นวิธีธรรมชาติหรือไปบนที่ไหนก็ไม่สำเร็จ ทั้งคู่ตัดสินใจงมมือกันไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล พบว่าปัญหามาจากร่างกายของมล หญิงสาวเครียดและกังวลมากเมื่อได้รู้ความจริง แต่นับว่ายังเป็นโชคที่ดีที่สามีของตัวเองไม่เคยกล่าวโทษเธอเลย อีกทั้งยังปลอบใจไม่ให้เธอหมดหวัง มลรู้ดีว่าถึงอีกฝ่ายไม่ได้แสดงท่าทีผิดหวังออกมาอย่างชัดเจน แต่ในใจลึก ๆ ก็คงเสียใจไม่น้อยอายุของมลเริ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จากเลขสามก็กลายเป็นเลขสี่ แต่ก็ยังไม่มีท่าทีว่าสองสามีภรรยาจะมีลูกได้

กระทั่งอายุของมลเริ่มย่างเข้าสู่สี่สิบปลาย ๆ ก็เริ่มหมดหวัง ทั้งคู่ต่างปลงกับเรื่องนี้ หยัดไขว่คว้าและหาความสุขชีวิตคู่ด้วยวิธีอื่น ทั้งใช้วันหยุดลาพักร้อนไปเที่ยวด้วยกัน หรือเลี้ยงลูก ๆ หลาน ๆ ของญาติแทน หัวใจที่เหี่ยวเฉาของมลและนนท์ก็คล้ายได้รับการเติมเต็มบ้าง มลกลับมาทุ่มเทกับงานมากกว่าเก่าจนได้เลื่อนขั้นเป็นหัวหน้าฝ่ายการพยาบาล ส่วนนนท์เองก็เป็นนายตำรวจน้ำดี มุ่งมั่น ตั้งใจทำงาน และยังไฟแรงเหมือนแรก ๆ ไม่เปลี่ยนไป จนตอนนี้ก็ได้เลิฉนยศเป็นสาร์วัตรใหญ่แห่งแผนกสืบสวนแล้วเช่นกัน

และแล้วในวันที่ทั้งมลและนนท์เลิกคิดเรื่องการมีลูกสักคนไปแล้ว มลตั้งครรภ์ในวัยห้าสิบปี ไม่เพียงแค่สร้างความดีใจให้กับสามีเท่านั้น แต่ตัวเธอเองก็ทั้งประหลาดใจ ดีใจ และกังวลในเวลาเดียวกัน ด้วยบุคลากรทางการแพทย์ต่างรู้ดีว่าการตั้งครรภ์ในผู้หญิงที่อายุมากแล้วค่อนข้างอันตรายกับทารก ทั้งเรื่องโรคต่าง ๆ การดูแลทั้งระหว่างตั้งครรภ์และ

หลังคลอด ความเครียด ความปessimisticใจที่กันอยู่ในอกของมด ตีใจที่ลูกมาเกิด ตื่นเต้นคิดไปไกลว่าลูกจะเพศอะไร เขาจะชอบกิน หรือทำอะไร โตขึ้นมาจะเป็นคนแบบไหน แต่มลคิดว่าถึงตอนนั้นตัวเองจะรับทุกอย่างที่ลูกเป็นให้ได้ และจะไม่บังคับอะไรลูกเลย ถึงอย่างนั้นความกลัวในใจก็ยังไม่หายไป เธอกลัวว่าเมื่อลูกเกิดมาจะมีร่างกายไม่แข็งแรง เพราะแม่ท้องตอนอายุเข้าเลขห้าแล้ว แต่ทุกวันของมลก็ผ่านไปเพราะสามัคคีอยู่ดูแล และปลอบโยนไม่ห่าง ตั้งแต่วันแรกที่ทราบ จนถึงวันที่เด็กคนนี้ลืมตามาดูโลก

วันที่เห็นหน้าลูกมันตื่นตื้นใจจนไม่สามารถอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้ สองสามีภรรยาได้แต่น้ำตาคลอมองไปที่เด็กน้อยเพศหญิงด้วยความสุขใจ มลเป็นคนตั้งชื่อลูกด้วยตัวเอง เธอหวังว่าลูกสาวของเธอจะเติบโตเป็นเด็กที่ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ มีความสุขในทุก ๆ วัน และได้ใช้ชีวิตอย่างที่ตัวเองชอบ เด็กคนนี้จะเป็นตัวแทนแห่งความรัก และการเกิดมาในเวลาที่เหมาะสมเหมือนปาฏิหาริย์ เป็นผู้นำความสุข และเติมเต็มชีวิตครอบครัวให้สมบูรณ์อย่างแท้จริง ชื่อของเด็กหญิงจึงมีความหมายว่าผู้นำ ผู้ที่ได้รับการแนะนำจากคนในครอบครัว มลตั้งชื่อลูกว่า “กุลนิดา”

วันครบรอบอายุสิบห้าปีของลูกสาวหัวแก้วหัวแหวน มลส่งต่อสมบัติติดตัวเพียงชิ้นเดียวของตัวเองให้ลูก สร้อยคอพร้อมจี้อักษรย่อ นามสกุลเดิมของตัวเอง เธอบอกลูกว่าเป็นของที่สืบทอดกันมารุ่นต่อรุ่น แต่ไม่เคยอธิบายเพิ่มเติมว่าเหตุใดอักษรย่อบนจี้จึงเป็นตัวอักษรสองตัวนี้ แม้ลูกจะคะยั้นคะยอถามเพียงใด เธอก็ตอบแค่เพียงว่าได้รับว่าตอนอายุสิบห้าปีเหมือนกัน และเป็นของที่รักษายาวนานมาตลอด ขอให้ลูกรักษาไว้เป็นอย่างดีต่อไป

ยิ่งโตขึ้นจากเด็กหญิงตัวน้อย ๆ ในตู้อบวันนั้น ก็กลายเป็นเด็กสาว

หน้าตาสวยคมถอดแบบแม่ของตัวเองเหมือนออกมาจากพิมพ์เดียวกัน ลูกสาวบ้านไหนหน้าตาเหมือนพ่อไม่รู้ แต่ลูกสาวบ้านนี้หน้าตาเหมือนแม่อย่างกับแกะ ไม่เพียงลักษณะภายนอก แต่ลักษณะนิสัย และบุคลิกก็ทำให้มลทวนนึกถึงตัวเองเมื่อยังเป็นเด็กเช่นกัน ทั้งก้ำกั้น หัวรั้น ไม่ชอบถูกบังคับ และหัวว ส่วนหนึ่งก็มาจากการที่ลูกสาวของเธอสนิทกับพ่อมากกว่า ตั้งแต่เล็กจนอายุสิบห้าปีก็มักจะเล่นอะไรอย่างเด็กผู้ชาย ชอบความท้าทาย และการผจญภัย อีกทั้งยังเคยแอบปากว่าอยากโตมาเป็นอย่างพ่อของตัวเอง มลก็ไม่รู้ว่าเด็กสาวอยากประกอบอาชีพตำรวจ หรืออยากเป็นคนเก่งอย่างพ่อ

เด็กสาววัยสิบห้าปีรูปร่างสูงโปร่งอย่างนักกีฬา หน้าตาสวยคม ตัดผมทรงวูล์ฟแพคตามกระแสปัจจุบัน ชอบเล่นกีฬาเป็นชีวิตจิตใจ จนสามารถผ่านการคัดเลือกเข้าทีมกีฬาของโรงเรียนได้ นำแปลกที่พิกหลัง ๆ มาเด็กสาวเริ่มมีคำถามมากมายกับแม่ของตัวเอง ส่วนมากคำถามเหล่านั้นมักเกี่ยวกับเรื่องราวในอดีตของแม่ อย่างตอนเด็ก ๆ สมัยของแม่เล่นอะไรกัน ไปเที่ยวที่ไหน สภาพบ้านในสมัยนั้นต่างกับบ้านที่เห็นในปัจจุบัน หรือเปล่า ที่แรกมลก็คิดว่าอาจเป็นเพราะสังคมที่เราเติบโตมาต่างกัน จึงเป็นเรื่องปกติที่เด็ก ๆ อาจอยากรู้ถึงความแตกต่างของบริบท แต่หลัง ๆ มามลก็เริ่มได้ยินคำถามเหล่านั้นบ่อยมากขึ้น จนเริ่มกลายเป็นหัวข้อสนทนาที่จริงจังมากกว่าการคุยเล่นเพื่อกระชับความสัมพันธ์ในครอบครัวไปแล้ว

มลตั้งปณิธานกับตัวเองมาตลอดว่าตัวเองจะไม่เลี้ยงลูกอย่างที่ถูกลี้นงมา เพราะเธอเข้าใจดีว่าการเลี้ยงเด็กคนหนึ่งควรให้เขาได้ลองทำทุกสิ่งที่เขาอยากทำ มลไม่ยอมบังคับ และกะเกณฑ์ทุกอย่างมากเกินไป จนลูกเติบโตเหมือนที่เธอทำในวัยสิบห้าปี มลจำไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นก่อนที่ตัวเองจะตื่นมาอยู่ที่สุพรรณบุรี แต่ที่จำได้ดีคือเธอตัดสินใจไม่กลับไปยัง

บ้านเกิด และใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น แม่ลึก ๆ แล้วจะมีความกลัวบางอย่างที่เกาะกินจิตใจมาตลอด แต่สาเหตุสำคัญก็มาจากการถูกบังคับตอนเด็ก ๆ สิ่งที่ต้องการมาตลอดคือการอิสระ และได้ลองทำทุกอย่างอย่างที่ตัวเองอยากทำ ที่นครสวรรค์ให้เธอไม่ได้ แต่ที่สุพรรณบุรี แม่สายกับพ่อรักให้เธอได้ มลเพียงแค่ว่าหากเลี้ยงลูกให้อยู่ในทางที่ตัวเองอยากให้เป็นมากเกินไป หรือคอยบังคับอย่างพ่อแม่คนอื่น ๆ จะทำให้ลูกเกิดความคิดอยากหนีออกจากบ้านเหมือนมดตอนวัยสิบห้าปี และเธอไม่ต้องการให้ลูกสาวต้องกดดันตัวเองมากเกินไป

“แม่คะ วันนี้ตอนเย็นหนูกลับช้าหน่อยนะคะ มีซ้อมกีฬา แล้วก็ว่าจะไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ในทีมต่อด้วย”

“โอเคจ๊ะ มีเงินพอหรือเปล่า เอาเพิ่มไหม เพื่อจะไปหาอะไรกินกันต่อ”

“ไม่เอาค่ะ ที่พอให้เมื่อวันจันทร์ยังไม่หมดเลย หนูยังมี”

“ยังงั้นถ้าไม่พอก็โทรหาแม่นะ จะกลับเองหรือให้แม่ไปรับ”

“หนูกลับเองค่ะ แต่เดี๋ยวดูอีกที ถ้าตึกมากหนูจะโทรหานะคะ”

หญิงวัยกลางคนพยักหน้ารับคำของลูกสาว ก่อนจะมองตามแผ่นหลังของเด็กสาวในชุดนักเรียนปกกะลาสีที่เดินออกจากบ้านไปจนลับสายตา จากเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ที่มาเกิดในวันที่ครอบครัวหมดหวังไปแล้ว เติบโตมาอย่างมีคุณภาพ จู ๆ มลก็รู้สึกน้ำตาารื้นอยู่ที่ขอบตาด้วยความปลื้มใจ

และแล้วสิ่งที่มลไม่คิดว่าจะเกิดขึ้นกับตัวเองก็มาถึง สิ่งที่เขาพยายามหลีกเลี่ยงมาตลอด มลคิดว่าตัวเองทำหน้าที่แม่ที่ดีมาตลอดด้วยการให้อิสระกับลูก จนกระทั่งวันหนึ่งบนโต๊ะอาหารที่มีเพียงสองแม่ลูก เด็กสาวพยายามไถ่ถามเรื่องราวในอดีตของแม่อย่างเคย โดยใช้ข้ออ้างว่า

ต้องทำงานส่งคุณครูที่โรงเรียน จึงขอให้แม่เล่าเรื่องต่าง ๆ ของตัวเองให้ฟังบ้าง เป็นอีกครั้งที่มลเลือกเล่าแต่ความทรงจำที่เด่นชัดในหัวของตัวเองให้ลูกฟัง โดยที่ไม่ได้แตะต้องความทรงจำบางส่วนที่อยู่ลึกภายในใจ เธอไม่เคยเล่าเรื่องราวในวัยก่อนสิบห้าปีของตัวเองให้ลูกฟังเลยสักครั้ง นั่นอาจเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เกิดความคลางแคลงใจระหว่างแม่ลูกก็เป็นได้

เธอคิดว่าลูกโกรธที่เธอไม่สามารถเล่าเรื่องในวัยเด็กของตัวเองให้ลูกฟังได้ แต่ในมุมมองของเด็กสาวอายุสิบห้าปี แท้จริงแล้วคนเป็นลูกแค่รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจที่ตัวเองพยายามทำความสนิทกับแม่แต่ก็เหมือนเข้าไม่ถึงสักที อีกทั้งยังรู้สึกว่าตัวเองเป็นแกะดำในกลุ่มเพื่อน เพราะไม่ถูกบังคับ หรือไม่เคยโดนโทรตามระหว่างออกไปเที่ยวด้วยกันเลยสักครั้ง เธอคิดว่าแม่ไม่รัก และยิ่งตอกย้ำความคิดแบบเด็ก ๆ เข้าไปอีก เมื่อชวนคุยบนโต๊ะอาหารแล้วไม่ได้รับคำตอบที่ต้องการ ซ้ำคนเป็นแม่ยังตอบปิด ๆ อย่างขอไปทีอีก

คืนนั้นมลไม่ได้พยายามอธิบายอะไรให้ลูกสาวเข้าใจ เธอเก็บโต๊ะอาหาร แต่ยังเอาผ้าชีครอบกับข้าวที่เหลือไว้เพื่อให้ลูกลงมาอุ่นกินตึก ๆ แล้วจึงเดินกลับห้องนอนของตัวเอง เพราะคิดว่าอยากคุยตอนที่ต่างฝ่ายต่างใจเย็นลงแล้ว ตอนนี้อยู่คนเดียวก็ยังมีแต่การปะทะอารมณ์ หญิงวัยกลางคนอาบน้ำ ทำธุระส่วนตัว และเข้านอนตามปกติด้วยหวังว่าพรุ่งนี้เป็นวันหยุด เธอจะปรับความเข้าใจกับลูกสาวแล้วออกไปกินข้าวนอกบ้านด้วยกันสักมื้อเพื่อกระชับความสัมพันธ์แม่ลูก เพราะช่วงนี้สามีไม่ค่อยว่าง ทำให้หน้าที่ดูแลบ้านและลูกตกมาอยู่ที่เธอเพียงคนเดียว เด็กสาวอาจจะเหงาและต้องการพูดคุยกับใครสักคน ซึ่งมลพยายามจะเป็นคนคนนั้นอยู่ เธอชมตาลงพร้อมกับแผนการคืนดีกับลูกสาวในวันพรุ่งนี้

เสียงนาฬิกาปลุกตูมรึเอนดังสนั่นทั่วบ้านบอกเวลาที่เที่ยงคืน บรรายากาครอบตัวเงียบสวดกัปกิตคล้ายทุกสรรพสิ่งหยุดนิ่งไร้ลมหายใจ เสียงหรีดหิ่งเรไรเงียบลงเหมือนเครื่องยนต์ดับสนิท โอความเย็นจากอากาศยามดึกสวดแผ่ปกคลุมทั่วตัวบ้าน หญิงสาววัยกลางคนนอนหลับใหลอยู่บนเตียงอย่างไม่ได้สติ ทั้งที่อากาศเย็นเยือกจับตัวหัวใจ แต่บนใบหน้าก็เริ่มมีริ้วรอยกาลเวลาของเธอกลับเริ่มมีเม็ดเหงื่อเล็ก ๆ ฟูตขึ้นตามกรอบหน้า ลมหายใจของคนที่อยู่ในห้วงนิทราหอบถี่ มือเหยียวนกำผ้าห่มแน่นโดยไม่รู้ตัว นอกจากบรรายากาข้างนอกที่เย็นเฉียบแล้ว มลยังรู้สึกภูโหวงและหนาวจับตัวหัวใจทั้งที่ยังหลับอยู่

สัมผัสเย็นฉ่ำเหมือนหยดน้ำ พักหนึ่งแปรเปลี่ยนเป็นความเย็นเยียบบาดผิวหนังเหมือนน้ำแข็ง แวบหนึ่งเธอเห็นแสงสว่างบนม่านน้ำ ก่อนจะจมดิ่งสู่ห้วงลึกของกันนที ขณะที่รู้สึกอึดอัดคล้ายหมดลม มีเสียงหนึ่งที่ได้ยินมาตลอดตั้งแต่อายุสิบห้าปีดังก้องอยู่ในโสตประสาท เสียงของกระทบกันอยู่ในกระสอบ แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนที่ผ่านมา มลเห็นเงาตะคุ่มของชายคนหนึ่งรู้สึกคุ้นเคย และบ้านไม้ยกได้สูงแล้วเปลือกตา สีเข้มก็เบิกโพลงขึ้นมาพร้อมกับเสียงหอบหายใจ

“ฝัน...อีกแล้วเธอ” มลเลื่อนมือขึ้นวางทาบนหน้าอกของตัวเอง ที่ขณะนี้ก้อนเนื้อข้างซ้ายเต้นแรงจนไม่เป็นจังหวะ แม้ว่าจะฝันอย่างนี้มาหลายสิบปี แต่เธอไม่เคยทำให้ชินได้เลยสักครั้ง มลจำรายละเอียดทุกอย่างในความฝัน รวมถึงจำความรู้สึกที่ตัวเองหวาดกลัวอะไรบางอย่างได้อย่างขึ้นใจ เธอเฝ้าหาคำตอบมาตลอดว่าความฝันนั้นเกี่ยวข้องกับอะไรกับเธอ แต่ไม่ว่าจะพยายามมากเท่าไรก็นึกไม่ออก ช้าบางครั้งก็มลพยายามคิดถึงความฝันมากเกินไปก็มักเกิดอาการปวดศีรษะจนต้องปล่อยผ่านไปอย่างนั้น

แสงจันทร์ที่สาดส่องลอดผ้าม่านเข้ามาทำให้พอมองเห็นสิ่งของในห้องกลาง ๆ หญิงวัยกลางคนเงยหน้ามองนาฬิกาบนหัวเตียง เป็นเวลาเที่ยงคืนนิด ๆ พลันเธอก็หวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อตอนเย็นที่มีปากเสียงกับลูกสาวขึ้นมา มลเอื้อมมือไปเปิดโคมไฟเล็ก ๆ ข้างเตียง ก่อนจะเดินไปยังประตู หวังจะออกไปดูลูกสาวว่าตอนนี้อยู่ในห้องนอนแล้วหรือยัง แต่ก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าประตูห้องของเด็กสาวไม่ได้ล็อก ปกติแล้วลูกของเธอเป็นเด็กหวงพื้นที่ส่วนตัว ก่อนเข้าห้องนอนต้องเคาะประตูเป็นสัญญาณทุกครั้ง เมื่อได้รับอนุญาตจึงสามารถเข้าไปในห้องนอนนั้นได้ อีกทั้งเมื่อเงยหูฟังดี ๆ ก็พบว่าภายในห้องหลังบานประตูเงียบเกินไป ผิดวิสัยเด็กที่ชอบเปิดเพลงกล่อมเด็กกล่อมตัวเองนอน มลจึงถือวิสาสะเปิดประตูเข้าไปดู

“หลับแล้วเธอลูก ทำไมไม่ปิดประตูจ๊ะ” เมื่อกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้องที่ตกแต่งด้วยสีขาวและดำตามประสาเด็กวัยรุ่นก็พบแต่ความว่างเปล่า โทรศัพท์มือถือวางทิ้งไว้บนเตียง ไร้ร่องรอยของเจ้าของห้อง แม้แต่เตียงนอนก็ไม่มีรอยยุบว่ามีร่างของใครเคยนอนมาก่อน มลเริ่มใจไม่ดีเพราะว่าตอนนี้เป็นเวลาดึกมากแล้ว อีกทั้งช่วงนี้ในละแวกบ้านก็มีปัญหาหาเสพติดที่สามีของเธอกำลังทำงานอยู่ด้วย

มลตั้งสติแล้วหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนเดินตรงไปที่ห้องทำงานของสามีที่เธอจะเข้าไปเฉพาะเวลาทำความสะอาดเท่านั้น เป็นอีกครั้งที่หญิงวัยกลางคนหัวใจเต้นระรัว ใบหน้าเริ่มมีความวิตกกังวล ที่นี้ก็ไม่มีแม้แต่เงาของลูกสาวสุดที่รักของเธอเลย มลรีบวิ่งลงไปชั้นล่างเพราะยังมีความหวังว่าบางทีลูกอาจจะหิวกลางดึกแล้วลงมาหาอะไรกินในครัวเหมือนอย่างเคย แต่หัวใจคนเป็นแม่ก็กระตุกวบซ้ำแล้วซ้ำเล่าเมื่อมองไปทางไหนก็มีแต่ความว่างเปล่า

มลพบที่บ้านหลังนี้ไม่มีใครอื่นแล้วนอกจากตัวเธอคนเดียว ในเวลาคับขันเช่นนี้เธอนึกอะไรไม่ออก นอกจากวิ่งกลับขึ้นไปในห้องนอนของตัวเองแล้วคว้าโทรศัพท์มือถือต่อสายถึงสามี รู้ดีว่าอาจเป็นการรบกวนเวลาทำงาน แต่เธอก็ไม่รู้ว่าจะทำอะไรแล้ว เธอเป็นคนเดียวที่มลหวังให้เป็นที่พักพิงในเวลานี้

“รับสิ รับสายหน่อย” ร่างเพรียวของหญิงวัยกลางคนเดินไปมาด้วยความกระสับกระส่ายขณะรออีกฝ่ายรับสาย เวลาไม่กี่วินาทีกลับยาวนานเหมือนผ่านไปเป็นชั่วโมง

“ฮัลโหล คุณคะ ทำงานอยู่หรือเปล่า”

“ผมเพิ่งพักสายตาอยู่ในห้องพัก เดี่ยวอีกแป๊บหนึ่งต้องไปประชุมแผนต่อแล้ว คุณมีอะไร ทำอะไรมาติดตีนป่านี”

“ลูก ลูกหายไปคะ ฉันหาทั้งบ้านแล้ว ไม่รู้ว่าไปอยู่ไหน คุณช่วยหน่อยได้ไหม ฉันไม่รู้ต้องทำยังไงแล้ว ดึกขนาดนี้หายไปไหน ฉันเป็นห่วงเขา”

“คุณใจเย็น ๆ ก่อนนะ เดี่ยวผมจะรีบจัดการงานแล้วรีบกลับตั้งสตินะ แล้วหาไปตั้งแต่ตอนไหน”

“ฉันไม่รู้ เมื่อตอนเย็นเรากำลังกินข้าวกันอยู่ แต่ทะเลาะกันนิดหน่อย ฉันเลยคิดว่าจะรอคุยพรุ่งนี้ตอนที่อารมณ์ดีแล้ว ฉันเห็นกับตาว่าลูกวิ่งขึ้นมาบนบ้านแล้ว แต่เมื่อกี้ฉันสะดุ้งตื่น พอเดินไปดูที่ห้องก็ไม่เจอ เลยเดินหาทั่วบ้าน แต่ก็ยังไม่เจอ คุณคะ คุณรีบกลับมาละ”

“โอเค ผมจะรีบกลับ เดี่ยวเราลองหาแถว ๆ บ้านก่อน คุณโทรเข้าโทรศัพท์ลูกหรือยัง”

“โทรไม่ได้ค่ะ โทรศัพท์อยู่ในห้องนอน”

“ผมจะรีบกลับ คุณใจเย็น ๆ ไว้ก่อนนะ”

หลังได้ยินปลายสายรับปากด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่าจะรีบกลับมา มลก็กังวลสาย แม้จะรู้ว่าในสถานการณ์อย่างนี้เธอควรตั้งสติและใจเย็นให้ได้มากที่สุด เพื่อคิดหาทางตามหาลูกสาวกลับบ้าน แต่เอาเข้าจริงเธอทำไม่ได้ ในใจร้อนรนเหมือนมีใครเอาไฟมาลน หญิงวัยกลางคนนั่งแทบไม่ติดเก้าอี้ จะให้เธอวางใจได้อย่างไร ในเมื่อไม่รู้เลยว่าตอนนี้ลูกไปอยู่ที่ไหน ปลอดภัยหรือเปล่า ถ้าหากว่าการที่เธอไม่เล่าเรื่องของตัวเองให้เด็กสาวฟังแล้วทำให้ลูกหนีออกจากบ้านไปอย่างนี้ เธอยอมเล่าทุกอย่างให้อีกคนฟังจนหมดเปลือกแล้ว ขอแค่ลูกกลับมา เธอยอมทุกอย่าง

สารวัตรบนทักกลับมาถึงบ้านในเวลาเกือบตีสี่เพราะต้องรอประชุมแผนการทลายแก๊งค์ยาเสพติดให้เสร็จก่อน เมื่อกลับมาถึงบ้านก็พบกับภรรยาของตัวเองนั่งอยู่บนโซฟาตัวใหญ่ในห้องนั่งเล่น ในหน้าสวຍที่แม้ผ่านกาลเวลาที่เธอหลงรักเต็มไปด้วยคราบน้ำตา นายตำรวจสวมกอดร่างของภรรยาพร้อมยกมือลูบที่ศีรษะของเธออย่างปลอบโยน ในเวลาอย่างนี้เขารู้ดีว่าอีกฝ่ายไม่สามารถตั้งสติได้ เขาจึงต้องเป็นที่พักพิงให้เธอ

“ไม่เป็นไร แกอาจจะออกไปบ้านเพื่อน เดี่ยวผมจะลองโทรหาเพื่อน ๆ ของแกดู คุณได้นอนบ้างหรือยัง”

“ถึงนอนตอนนี้ฉันก็คงนอนไม่หลับ ถ้าไม่เห็นลูกกลับมาอย่างปลอดภัย ยังไงเข้านอนไม่ลง”

“ถ้าอย่างนั้นคุณช่วยผมหาช่องทางติดต่อเพื่อน ๆ ลูกหน่อยได้ไหม เดี่ยวผมจะออกไปขับรถวนดูแถวนี้สักรอบ แล้วเดี๋ยวผมกลับมาเราจะลองโทรหาเพื่อนแกดู” มลพยักหน้ารับอย่างอ่อนแรง โชคดีที่เธอเลือกฝากชีวิตไม่ผิดคน ในยามที่อ่อนแอก็ยังมียกเป็นที่พักพิงให้เธอได้

สมัยนี้มีโซเชียลมีเดียที่ทำให้การติดต่อสื่อสารกันสะดวกสบายกว่าสมัยก่อนมาก แม้ว่ามลจะใช้ไม่คล่องมาก แต่ก็พอรู้ว่าต้องใช้

อย่างไร อีกทั้งเธอยังมีบัญชีเฟซบุ๊กที่ลูกสาวเคยสมัครและเพิ่มเพื่อนตัวเองเอาไว้ให้ เธอคิดว่าควรเริ่มหาจากตรงนี้ ใช้เวลาอยู่สักพักกว่าจะเริ่มใช้แอปพลิเคชันคล่องมือ เธอหาเบอร์โทรศัพท์ของเพื่อน ๆ ลูกสาวไม่เจอ แต่เธอคิดว่าอาจลองโทรผ่านอินเทอร์เน็ตในแอปพลิเคชันเฟซบุ๊กโดยตรงได้

ขณะที่สารวัตรนนท์ขับรถออกไปตามถนนในละแวกบ้านเพื่อตามหาเบาะแสของลูกสาว ส่วนมลที่คอยอยู่ทางบ้านก็พยายามตามหาช่องทางการติดต่อเพื่อนในกลุ่มของลูกสาวไปพร้อมกัน สายตาของนายตำรวจมองไปตามทางมืด ๆ ที่มีเพียงแสงสว่างจากไฟหน้ารถ กับไฟข้างทางอย่างสังเกต จากประสบการณ์ทำงานหลายสิบปีของตัวเองทำให้เขารู้ว่าแม้เพียงรายละเอียดเล็ก ๆ ที่ถูกมองข้าม หรือดูไม่เกี่ยวข้องก็อาจพาไปสู่คำตอบที่เราต้องการได้

สถานการณ์นี้ก็อาจนำประสบการณ์นั้นมาใช้ได้เช่นกัน ถ้าหากลูกสาวของเขาออกจากบ้านมาตามวิภาษจริง ๆ ก็ต้องมีเบาะแสบางอย่าง เช่น มีใครสักคนพบเห็น หรือกล้องวงจรปิดหน้าบ้านใครสักคนจับภาพได้ ซึ่งตอนนี้นายตำรวจมากความสามารถกำลังตามกลิ่นจากกลิ่นแวลล์ออกไปพร้อม ๆ กับการมองหาเบาะแสหลักซึ่งก็คือลูกสาวของตัวเองไปด้วย

สองสามีภรรยาต่างผิหว้างเมื่อพบว่าไม่มีเพื่อนคนไหนในกลุ่มของลูกสาวพบเห็น หรือมีเบาะแสการหายตัวไปของเด็กสาวเลยสักคน เมื่อครบยี่สิบสี่ชั่วโมงทั้งคู่จึงเข้าแจ้งความ ลงทุนประกาศตามหาคนหายทุกช่องทาง ไม่ว่าจะเป็นโซเชียลมีเดีย หรือบนหน้าหนังสือพิมพ์ แต่ก็ยังไม่มีการแจ้งเบาะแสเข้ามา กว่าสัปดาห์ที่สารวัตรนนท์หัวหมุนทั้งเรื่องคดีลูกสาว และคดีค้ายาเสพติด กับอดีตพยาบาลที่ออกจากบ้านทุกวันเพื่อไปตามสถานที่ต่าง ๆ ที่ตัวเองคิดว่าจะเจอลูกได้ แต่ก็ทำได้เพียงน้ำเหลว

สัปดาห์ที่สองมลออกมาใส่บาตรหน้าบ้านเพื่อหวังให้ธรรมะช่วยปลอบประโลมจิตใจ และคิดว่าผลบุญช่วยให้เธอเจอลูกสาวเสียที่เป็นสัปดาห์ที่หญิงวัยกลางคนได้พบกับอะไรใหม่ ๆ แม้ยังไม่เจอตัวลูกสาวหัวแก้วหัวแหวน แต่เหมือนได้ปลดล็อกอะไรบางอย่างในใจของตัวเองผ่านการระบายให้ใครสักคนฟัง คนที่จะไม่ตัดสินว่าสิ่งที่เธอทำลงไปนั้นถูกหรือผิด มลได้รู้ว่าที่จริงแล้วชีวิตคนเรา ไม่ว่าจะหนุ่มหรือแก่ ก็ยังต้องการคนรับฟัง

เสียงกุกกักจากห้องนอนของลูกสาวที่ไม่มีคนอยู่มาร่วมเดือนดังขึ้นกลางดึกคืนหนึ่ง มลอยู่บ้านเพียงคนเดียวเหมือนอย่างเคย จิตใจของเธอห่อเหี่ยว ไม่มีชีวิตชีวา เพราะสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับเธอหายไป แต่คืนนี้กลับเป็นคืนที่เธอรู้สึกเหมือนได้แสงนำทางชีวิตกลับคืนมา มลวิ่งออกมาจากห้องของตัวเอง ไขกุญแจเข้าไปในห้องข้าง ๆ หญิงวัยกลางคนยิ้มกว้างอย่างที่ไม่ได้ทำมาตลอดเดือน ก่อนจะตะโกนชื่อของใครบางคนออกมาด้วยความรู้สึกบางอย่างที่ท่วมท้นในใจ...

๑๒ นวพีกา
๑ วัน
๑ เดือน

บทที่ ๔
๑๒ นวพีกา
๑ วัน ๑ เดือน

เด็กหนุ่มผิวขาวซีดกลับมาในปี ๒๕๑๔ มีนง และนั่งประมวลผลกับตัวเองในห้องนอนลึกพักวาระเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดคืออะไร หลังจากตกตะกอนได้เขาก็รีบวิ่งออกมายังจุดเกิดเหตุอันเป็นสถานที่ที่เขาคิดว่าคือจุดเริ่มต้นของเรื่องราวต่าง ๆ เขาประหลาดใจเมื่อเห็นว่าที่หลังกอไผ่นั้นมีร่างของเด็กสาวคนหนึ่งยืนก้ม ๆ เงย ๆ และทำท่าทางเหมือนกำลังค้นหาบางอย่างอยู่ แต่เห็นจากข้างหลังก็ทำให้เจตน์หวนนึกไปถึงลักษณะของใครบางคนที่ตัวเองเคยเห็นผ่านรูปภาพเมื่อครั้งข้ามเวลาไปห้าสิบปีข้างหน้า ทรงผม ส่วนสูง ทุกอย่างถูกต้องทั้งหมด แต่ก็มีความคิดหนึ่งผุดเข้ามาในหัวของเขาว่าจะเป็นไปได้อย่างไร

เจตน์สาวเท้าตรงไปที่ร่างของเด็กสาวปริศนาอย่างไม่ลังเล หากเป็นเจตน์ก่อนหน้านี้ เขาคงปล่อยผ่านและไม่สนใจ แต่หลังจากตกอยู่ในสถานการณ์ที่น่าเหลือเชื่อเขาก็เปลี่ยนไป เด็กหนุ่มรู้ดีว่าไม่ควรละเลยสิ่งรอบตัว แม้เป็นเพียงรายละเอียดเล็ก ๆ ก็ตาม เจตน์เชื่อว่ามีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เรื่องราวต่าง ๆ คลี่คลายได้อย่างถูกต้อง

“นี่” เจตน์เอ่ยเรียกอีกฝ่ายด้วยท่าทางเก้ ๆ กัง ๆ ถึงแม้ว่าตัวเองจะพัฒนาทักษะการเข้าถึงคมมาบ้างแล้ว แต่นั่นก็เฉพาะกับเด็กผู้ชายรุ่นราวคราวเดียวกัน และผู้ใหญ่เท่านั้น เมื่อต้องเผชิญหน้ากับเพื่อนต่างเพศเขาก็ยังทำตัวไม่ถูกอยู่ดี

“เฮ้” เด็กสาวที่ถูกทักหันกลับมา เธอแสดงสีหน้างุนงง ด้วยมั่นใจว่าไม่เคยรู้จักกับเด็กหนุ่มตรงหน้ามาก่อน อีกทั้งยังคงระแวงระวังตัวอยู่เนื่องจากเธอยังไม่คุ้นชินกับสถานที่แห่งนี้

“เธอคือมสไซไหม” เด็กหนุ่มเอ่ยถามทั้งที่ในใจของตัวเองรู้คำตอบอยู่แล้ว ทั้งหน้าตา ท่าทาง ทรงผม ทุกอย่างประกอบกันลงตัวว่าคนตรงหน้าของเขาเป็นใคร แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังเลือกถามออกไปอย่างลองเชิง แต่

ปฏิกิริยาที่ได้รับกลับมากลับสร้างความประหลาดใจให้เขามากกว่า อีกฝ่ายขมวดคิ้วพร้อมแสดงสีหน้าสงสัย ราวกับว่าไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาพูด

“เธอไม่ใช่มสไซ...ฉันพูดถูกไหม” เจตน์ถามย้ำอีกครั้ง แต่ก็ยังได้รับการตอบกลับเช่นเดิม

“ไม่ คือ ฉันหมายถึง มสคือใคร” เด็กสาวเอ่ยถามกลับไปด้วยความงุนงง

“แล้วเธอชื่ออะไร” เจตน์ยังไม่ละความพยายามที่จะถามชื่อของอีกฝ่าย ที่แรกเขาคิดว่าเด็กสาวตรงหน้าแสรังทำเป็นไม่รู้เรื่องหรือเปล่า แต่เมื่อคิดดูดี ๆ ก็ตระหนักได้ว่าไม่มีเหตุผลอะไรที่คนเราต้องแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ต่อหน้าคนที่เพิ่งเคยพบกันเป็นครั้งแรก

“แล้วทำไมฉันต้องบอกด้วย” เด็กสาวพูดด้วยความไม่พอใจ

“เพราะฉันรู้ว่าเธอกำลังหาอะไรอยู่” เด็กสาวได้ยินอย่างนั้นก็ยังขมวดคิ้วเข้าหากันแทบเป็นปม ส่งสายตาลางแคลงไปให้อีกคน เธอกำลังคิดว่าสมัยนี้มีแต่คนประหลาดไม่น่าไว้วางใจ จู ๆ ก็พุ่งพรวดเข้ามาถามชื่อ โดยไม่แนะนำตัวก่อน

“ฉันมาเดินเล่นเฉย ๆ ไม่ได้จะมาหาอะไรสักหน่อย”

“แล้วเธอไม่อยากกลับบ้านหรือไง” มีครูหนึ่งที่เด็กสาวเปิดตากว้างด้วยความตกใจ ก่อนปรับสีหน้าให้เรียบเฉย เธอยังคงไม่ไว้วางใจเด็กหนุ่มตรงหน้า อีกทั้งยังมีคำถามมากมายผุดขึ้นมาในหัว เธอกำลังตีกับความคิดของตัวเองว่าควรเอ่ยปากขอความช่วยเหลือตรง ๆ หรือว่าควรปิดปากเงียบเอาไว้ก่อน อีกฝ่ายรู้ได้อย่างไรว่าเธออยากกลับบ้าน แล้วความหมายของคำว่า “กลับบ้าน” สำหรับเราเหมือนกันหรือไม่ เธอต้องระวังคำพูดมากกว่าเก่า เพราะกลัวว่าจะเผลอปล่อยฟรุ๊ตออกไป

“ที่นี้ที่บ้านฉัน”

“ที่นี่ไม่ใช่บ้านเธอ”

“แล้วนายจะมารู้ดีกว่าฉันได้ยังไง” เด็กสาวเปลอพุดออกมาเสียงดังด้วยความหงุดหงิด คิดในใจว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าช่างน่ารำคาญเสียเหลือเกิน เอาแต่เข้าซี่และทำเหมือนกับว่ารู้จักเธอดีอย่างไรอย่างนั้น คนสมัยนี้นิยมพูดจากับคนที่เพิ่งพบกันครั้งแรกอย่างนี้เธอ

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ฉันหมายถึง ฉันอาจจะช่วยให้เธอกลับบ้านจริง ๆ ของตัวเองได้”

“นายจะมาช่วยอะไรฉันได้ เราไม่เคยรู้จักกันสักหน่อย”

“บ้านไม้เลขที่เจ็ด สีขาว สองชั้น” ทันทีที่เด็กสาวตรงหน้าของเจตน์พูดจบ เขาก็รีบโผล่ขึ้นมา ความเงียบเข้าปกคลุมบรรยากาศระหว่างเด็กอายุสิบห้าสองคนอีกครั้ง ต่างคนต่างจ้องหน้ากันอย่างไม่มีใครยอมใคร เด็กหนุ่มตัวขาวสงสวยตาแสดงความจริงใจให้อีกฝ่าย หวังให้อีกคนสัมผัสได้และยอมให้ความร่วมมือ

“โอเค ฉันยอม แสดงว่านายรู้ว่าฉันไม่ใช่คนที่นี่” เด็กสาวยกมือสองข้างขึ้นพร้อมพยักหน้าเบา ๆ เป็นเชิงบอกว่าเธอยอมแพ้

“ไม่ใช่แค่รู้ว่าเธอไม่ใช่คนที่นี่ แต่ฉันรู้ว่าเธอคือกุลนิดา”

“นายรู้ได้ยังไง อย่างบอกนะว่ามาจากอนาคต ทะลุมิติมา แล้วต้องมาช่วยฉัน ถึงจะกลับไปโลกของตัวเองได้อะ”

“ก็ใช่ แต่ก็ไม่ใช่ สัญญามาลิว่าจะช่วยฉัน ถ้าเธอสัญญา ฉันจะเล่าทุกอย่างที่ฉันรู้ให้ฟัง” คราวนี้กุลนิดาองหน้าเจตน์อย่างไม่ค่อยวางใจ แต่สุดท้ายก็ยอมยื่นมือข้างหนึ่งออกไปข้างหน้า หวังจับมือทำสัญญา แต่อีกฝ่ายกลับย่นคิ้วลงคล้ายไม่เข้าใจว่าเธอต้องการอะไร

“จับมือไง จับมือ ทำสัญญาอะ”

“ไม่ได้ มันจะดูไม่ดี ผู้หญิงผู้ชายมาจับมือกัน”

“ไม่มีใครเขาสนใจเราหรอกนะ มา ถือว่าทำสัญญากันแล้วนะ”

กุลนิดาถือวิสาสะเอื้อมมือไปจับมือของเจตน์แล้วเย็บเบา ๆ สักพัก เธอสังเกตเห็นสีหน้าตื่นตกใจของอีกฝ่ายแล้วนึกขำอยู่ในใจ ในเมื่ออีกคนรู้แล้วว่าเธอไม่ใช่คนที่นี่ และอาจรูไปถึงว่าเธอย้อนเวลากลับมา ก็ไม่มีความจำเป็นต้องสำรวมกิริยาเป็นกุลสตรีเหมือนกับเด็กสาวในยุคสมัยนี้ กุลนิดาสามารถเป็นตัวเองอย่างที่เปิ่นมาตลอดได้

“นายชื่ออะไร”

“อ้อ ลืมบอกไป ฉันชื่อเจตน์” เด็กสาวพยักหน้ารับเบา ๆ เป็นอันเข้าใจ เธอทั้งตัวนั่งขัดสมาธิบนพื้นดินอีกครั้งโดยไม่สนใจว่าเสื้อผ้าที่สวมอยู่อาจเปื้อนได้ เจตน์เห็นอย่างนั้นก็นั่งลงบ้าง ที่แรกเด็กหนุ่มลังเลที่จะนั่งลงบนพื้นเพราะกลัวเสื้อผ้าเปรอะเปื้อนรอยดินและโคลน เพราะปกติเขาไม่ค่อยชอบออกจากบ้าน แต่เมื่อถูกคะยั้นคะยอให้ออกจากบ้านก็ต้องมาพบกับจุดเปลี่ยนครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิตทันที ใครจะไปคิดว่าแค่การเพิกเฉยของตัวเองในวันนั้นทำให้เกิดเหตุการณ์ลูกโซ่ตามมาอย่างคาดไม่ถึงเกิดมาสิบห้าปี เจตน์เพิ่งรู้สึกว่าได้ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่าก็เมื่อเร็ว ๆ นี้

“ไหนบอกว่าจะเล่าทุกเรื่องให้ฟัง”

“แล้วเธออยากรู้เรื่องไหน ลองถามมาก่อนสิ ฉันไม่รู้ต้องเริ่มจากตรงไหน แต่ที่จริง เธอควรจะได้เล่าสาเหตุที่มาอยู่ที่นี่ให้ฉันฟังก่อนนะ”

“แล้วทำไมฉันต้องเล่าก่อน”

“ก็...ฉันยังไม่ทันเรียบเรียงนะสิ ขอฟังเรื่องของเธอก่อน จะได้เรียบเรียงเรื่องที่จะเล่าให้ฟังไปด้วย” เจตน์ตอบกลับไปยังตะกุกตะกักใช้ไหวพริบขั้นสุดยอของตัวเธอเอาตัวรอดได้อย่างฉิวเฉียด เขาไม่ชอบบอกออกไปตรง ๆ ว่าที่ให้กุลนิดาเล่าเรื่องของตัวเธอก่อน เพราะเขาต้องการปะติดปะต่อเบาะแสทุกอย่างเข้าด้วยกัน ก่อนจะเลือกเล่าเฉพาะ

เรื่องที่ยกฝ่ายควรรู้เท่านั้น หากพูดออกไปตรง ๆ ก็คงโดนมองว่าเขาเปรียบและหาประโยชน์จากเด็กสาวมากเกินไป เจ้าตัวอาจรู้สึกว่ามันยุติธรรมและกลับไปไม่ให้ความร่วมมือได้

“โอเค ที่จริงก็ไม่แน่ใจนะ ว่ามาอยู่ที่นี้ได้ไง คือแบบ ตื่นมาก็มาอยู่ที่นั่นแล้วอะ” เจตน์ได้ฟังประโยคเมื่อครู่ก็ขมวดคิ้วหนักจนคิ้วสองข้างแทบชนกัน ก่อนหน้าเขาจะเฝ้ามองข้ามคำศัพท์แปลก ๆ ที่อีกฝ่ายใช้ เพราะเข้าใจว่าภาษาพัฒนาไปตามยุคสมัย แต่ประโยคเมื่อทีละดูเขาจนเก็บสีหน้าเอาไว้ไม่อยู่ โอเค...คือแบบ...คำพวกนี้มีความหมายหรือไม่หรือเป็นเพียงคำสรวลของคนสมัยใหม่ ถึงแม้ว่าเขาจะมีโอกาสไปใช้ชีวิตในปี ๒๕๖๘ มาแล้ว แต่ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะคลุกคลีอยู่กับแต่เด็กผู้ชายที่อยู่วัดอย่างเจ้งหรือเปล่า จึงไม่ค่อยมีคำศัพท์ประหลาดอย่างนี้ผ่านหูนัก

“แล้วจำได้ไหมว่าวันนั้นเกิดอะไรขึ้นบ้าง เธอเล่าตั้งแต่เข้าเลยก็ได้นะ ว่าทำอะไรบ้าง”

“อยู่ดี ๆ ก็มาถามอะไรแบบนี้ ฉันก็รู้สึกแปลก ๆ อยู่นะ ปกติไม่เคยมีใครมาถามว่าเมื่อวานทำอะไรบ้าง มีอะไรแปลก ๆ เกิดขึ้นไหม เคยได้ยินแต่พวกนักสืบในการ์ตูนสืบสวนพูด โหนเขาบอกว่าโลกไม่ได้สนใจเราขนาดนั้นไง ยังเห็นมีคนใส่ใจเรื่องของฉันมาก ๆ ยืนอยู่ตรงนี้อยู่เลย”

“เธอทำอะไรนะ”

“เปล่า” กุลนิดาตอบปิด เพราะนึกขึ้นได้ว่าเธอติดภาษาปากวัยรุ่นมากเกินไป อาจมีบางอย่างที่พูดออกไปแล้วอีกฝ่ายไม่เข้าใจ ก่อนเหยียด

“พอนึกดูดี ๆ วันนั้นก็ไม่ได้มีอะไรพิเศษนะ ก็ใช้ชีวิตปกติอย่างทุกวัน แต่เย็นวันนั้นฉันทะเลาะกับแม่ ตอนนั้นจำได้ว่าร้องไห้ซึ่มกโป่งวิ่งหนีเข้าห้องทำงานพ่อ เอ๊ะ นึกออกแล้ว ฉันว่าอันนี้อาจจะเป็นจุดเริ่มต้นที่

ทำให้ฉันมาอยู่ที่นี่ คือว่าพอฉันเข้าไปในห้องทำงานพ่อ ร้องไห้จนพอใจ ก็ไปเจอสมุดบันทึกเล่มหนึ่ง ฉันคิดว่าน่าจะเป็นบันทึกคดี หรือบันทึกงานสืบสวนละมั้ง มีหน้าหนึ่งที่เป็นคดีเด็กหายตัวไป แล้วที่หน้าปกคือเด็กในรูปหน้าตาคล้ายฉันเลย”

“แล้วยังไงต่อ” เด็กหนุ่มเอ่ยถามตาลูกวาว น้ำเสียงแสดงความตื่นเต้นอย่างปิดไม่มิด เขาคิดว่าสมุดบันทึกที่วางเป็นเล่มเดียวกันกับที่เขาเคยถือวิสาสะเปิดดูเมื่อตอนที่โผล่ไปในบ้านหลังนั้น ตอนนั้นเจตน์เริ่มมีความคิดบางอย่างแล่นเข้ามาในหัว เหมือนมีแสงเทียนสว่างขึ้นในความมืด เขากำลังเดินเข้าใกล้ความจริงมากกว่าที่เคย

“ก็ไม่มีงี้ เเก็บความสงสัยไว้กับตัวเอง ฉันถามใครไม่ได้ ตอนนั้นโกรธแค้นอยู่ จะให้ไปถามพ่อก็ไม่ได้ เพราะฉันแอบเข้าไปในห้องทำงานแบบไม่ได้รับอนุญาต ก็เลยกลับมานอนที่ห้องตัวเอง หลับไปตอนไหนก็ไม่รู้”

“จำอะไรได้อีกไหม ไม่มีเลยเธอ อะไรก็ได้”

“ฮืม...ไม่รู้สิ ถ้าจะมีอะไรสักอย่างก็คงเป็นฝันมั้ง ตอนนั้นถึงหลับก็ตื่น ฉันไม่รู้ว่าเป็นความจริงหรือความฝัน แต่จำได้ว่าทุกอย่างเงียบเย็น แล้วก็ได้ยินเสียงนาฬิกาตุ้มตุ้มดัง น่าจะประมาณเที่ยงคืนพอดี แล้วก็จำอะไรได้อีก พอตื่นขึ้นมาก็มาอยู่ที่นี่อย่างนี้แหละ” เจตน์พยักหน้ารับช้า ๆ อยากรบอกออกไปว่าไม่ใช่ความฝัน แต่ทุกอย่างคือเรื่องที่เกิดขึ้นจริง ตอนนี้เด็กหนุ่มเข้าใจอะไรเพิ่มขึ้นเล็กน้อย การที่เขาข้ามเวลาไปปี ๒๕๖๘ และการที่กุลนิดาย้อนกลับมาปี ๒๕๑๘ มีอย่างหนึ่งที่เหมือนกัน คือบรรยากาศรอบตัวในคืนนั้นจะเงียบสงบกว่าที่เป็นมา อากาศหนาวเย็นและมีเสียงนาฬิกาตุ้มตุ้มดังตอนเที่ยงคืนตรง พอลืมตาขึ้นมาก็พบว่ามาอยู่อีกช่วงเวลาหนึ่งแล้ว ดังนั้นการจะช่วยให้อีกฝ่ายกลับบ้านได้ อาจต้อง

อาศัยตัวแปรข้างต้นร่วมด้วย

“ฉันเล่าจบแล้ว ที่นี้ถึงตามายต้องเล่าบ้างแล้ว”

“เธอถามมาสิ ฉันจะตอบ ถ้าฉันตอบได้”

“มลคือใคร ตอนแรกนายเอาแต่พูดถึงคนชื่อมล ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าฉันไม่โง่เขลา ทำไมถึงยังถามถึงคนนั้นอยู่” เจตน์ได้ฟังอย่างนั้นก็มึนเงิบไปครู่หนึ่ง สมองทำงานอย่างหนักเพื่อหาเหตุผลมาเป็นข้ออ้างในการตอบกลับไป ที่บอกว่าจะตอบทุกคำถามที่ตอบได้นั้นไม่จริง เด็กหนุ่มตั้งใจจะตอบเฉพาะคำถามที่ตัวเองคิดว่าสมควรตอบเท่านั้น

“ที่จริง นั่นเป็นชื่อสมมติ ฉันพูดไปอย่างนั้น มลไม่มีตัวตนจริง ๆ หรือ ก็แค่อยากให้เธอพูดความจริงเท่านั้น”

“อ้อเธอ แล้วนายรู้ได้ยังไงว่าฉันชื่อกุลนิดา ฉันไม่เคยบอกใคร แม้แต่คนที่นึกคิดว่าฉันคือใครอีกคน แล้วนายรู้ได้ยังไง” เด็กหนุ่มพรูลมหายใจออกยาว ๆ เริ่มหมดมุกดตอบกลับเสียง ๆ

“นั่นก็เป็นเพราะ...ที่จริงฉันก็ข้ามเวลาไปปีที่เธออยู่เหมือนกัน ไม่รู้ว่าเพราะอะไรถึงไปโผล่ในบ้านของเธอ แล้วก็เห็นรูปกับสมุดในห้องเลยรู้ว่านี่คือเธอ” เจตน์โกหกครึ่งหนึ่ง และพูดความจริงครึ่งหนึ่ง เรื่องที่เขาข้ามเวลาไปปีพุทธศักราช ๒๕๖๘ ในบ้านไม้สองชั้นหลังสีขาวของเด็กสาวเป็นเรื่องจริง แต่สาเหตุที่เขารู้ว่าอีกฝ่ายคือใคร ไม่ใช่เพราะเห็นสิ่งของของเธอในห้อง แต่เป็นเพราะประกาศคนหาย และการพูดคุยกับหลายคนในละแวกบ้านหลังนั้นต่างหาก เจตน์ไม่มีเจตนาปิดบัง แต่เขาไม่มั่นใจว่าผลที่ตามมาหลังจากพูดความจริงว่าอีกฝ่ายถูกติดเป็นป้ายประกาศคนหายจะมีอะไรบ้าง จึงเลือกตอบออกไปอย่างนั้น

“อย่างนั้นเองเธอ แล้ว...นายได้เจอแม่ฉันบ้างหรือเปล่า” น้ำเสียง สีหน้า และแววตาของเด็กสาวเศร้าหมองลงยามพูดถึงแม่ เจตน์

ปลอบคนไม่เก่ง นี่เหมือนภาพซ้ำตอนที่เขาได้คุยกับหญิงกลางคนเจ้าของบ้านไม้หลังนั้น เขาไม่รู้ว่าควรพูดอย่างไรเพื่อให้กุลนิดารู้สึกดีขึ้น

“ฉันไม่ได้เจอแม่ของเธอหรอก แต่ก็เห็นหน้าเธอบอกว่าแม่เธอโง่ถามทุกคนแถวบ้านเลยนะว่าเห็นเธอไหม เชื่อฉันเถอะ เขารักเธอนะกุลนิดา”

“ดีใจจังที่นายบอกอย่างนั้น อย่างน้อยแม่ก็ยังเป็นห่วงฉัน” เกิดความเงิบเข้าปกคลุมระหว่างเด็กสองคนอีกครั้ง คราวนี้รู้สึกถึงความอึดอัดที่น้อยลง ต่างคนต่างทอดมองออกไปทางคลองที่มีสายน้ำเย็นไหลเอื่อย

“แล้วที่บอกว่าคิดเด็กหาย รู้อะไรมากกว่านี้ไหม”

“อ้อ สิบบอกเลย ก็รู้แค่ว่าเด็กคนนั้นหายตัวไปหนึ่งวัน แล้วก็กลับมาหนึ่งวัน จากนั้นก็หายไปเลยแบบที่ไม่มีใครรู้ว่าไปไหน มีผู้ต้องสงสัยสี่คน ซึ่งตอนนี้ฉันได้เจอแล้วสองคน” เจตน์เริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวได้ชัดเจนมากขึ้นจากคำบอกเล่าของอีกฝ่าย มีข้อมูลบางอย่างที่เขาหลงลืม ทำให้ตกหล่นไปบ้าง แต่ตอนนี้กลับนึกขึ้นได้อีกครั้ง หายไปหนึ่งวันอาจหมายถึงวันที่เขาเห็นเหตุการณ์เด็กสาวคนหนึ่งพลัดตกน้ำ ส่วนกลับมาหนึ่งวันอาจหมายถึงกุลนิดาที่บังเอิญโผล่มาในช่วงเวลานี้แทน ถ้าสิ่งที่เขาคิดไม่ผิด ความต่างของเวลาในแต่ละยุคสมัยที่หนึ่งวันเป็นหนึ่งเดือน หนึ่งเดือนเป็นหนึ่งวันทำให้สมุดบันทึกเขียนว่า “กลับมาหนึ่งวัน” เมื่อกุลนิดา กลับยุคของตัวเองได้ ตัวตนของเด็กคนนั้นก็จะหายไปจริง ๆ แต่เด็กสาวข้าง ๆ จะได้เบาะแสอะไรเพิ่มเติมจากการพบเจอผู้ต้องสงสัยสองคนบ้างหรือไม่

“ฉันว่าฉันรู้แหละว่าเด็กคนนั้นหายไปไหนมาหนึ่งวัน ก่อนกลับมาหนึ่งวัน แล้วก็หายไปเลย”

“นายหมายถึงอะไรกันแน่”

“วันนั้นฉันอยู่ในเหตุการณ์ วันที่เด็กที่หน้าคล้ายเธอตกน้ำนะ

ฉันก็มาแถมน้ำพอกดี แล้วก็ยืนมองอยู่ห่าง ๆ ตอนนั้นน่าจะประมาณเกือบเที่ยงล่ะมัง เพราะฉันจำได้ว่าพี่เลี้ยงมาเรียกกลับไปกินข้าวที่บ้าน”

“แล้วไงต่อ เล่าต่อสิ” กุลนิดาเริ่มรู้สึกสนุกขึ้นเรื่อย ๆ จนลืมไปว่าเมื่อครู่ตัวเองกำลังเศร้าเพราะคิดถึงบ้าน เลือคนักสืบในตัวพล่งพล่านตอนนี้เธอรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นตัวละครนักสืบในวรรณกรรมสืบสวนสอบสวนอย่างไรร้อย่างนั้น ขั้นตอนการสืบหาความจริง และรวบรวมเบาะแสเป็นอย่างไรเองหรือ ตอนที่พ่อของเธอทำงานจะพบกับช่วงเวลาที่ย่ำแย่บ้างไหม หรือว่าสนุกกับหลักฐานตรงหน้ากันแน่

“ฉันจำได้ไม่ลืม เพราะเป็นวันที่ทำให้ชีวิตฉันเปลี่ยนไป วันนั้นฉันยืนมองเด็กคนนั้นก้ม ๆ เงย ๆ เด็ดดอกไม้ใบหญ้า ทำท่ากำลังรอใครสักคนมาเล่นด้วย ลักพักเธอก็ทำท่าทางแปลก ๆ แล้วก็มาหลบหลังกอไผ่ พอมีเด็กผู้ชายมาตะโกนเรียกเธอก็กระโจนลงน้ำไปเลย ตอนนั้นฉันไม่ได้สนใจ เพราะเห็นว่าเธอว่ายน้ำคล่อง คิดว่าอยากเล่นน้ำกับเพื่อน”

“ไม่ แก้วไม่ได้ลงไปเล่นน้ำ แก้วตกน้ำต่างหาก” เด็กสาวได้ยินอย่างนั้นก็ท้วงขึ้นมาเสียงดัง เธอรู้ดีว่าสิ่งที่อีกฝ่ายเล่ามาเป็นความเข้าใจผิด เพราะได้ฟังจากปากของผู้ร่วมเหตุการณ์อีกคนอย่างชัดมาแล้ว

“ฉันเข้าใจผิดมาตลอดเลยเธอ”

“ก็คงจะเป็นแบบนั้น แต่เมื่อก่อนายพูดว่าแก้วทำท่าแปลก ๆ แล้วก็วิ่งมาหลบตรงกอไผ่ไม่ใช่ไหม” ถึงปากจะพูดออกไปว่าเห็นเด็กสาวที่ชื่อว่า “แก้ว” ทำท่าทางแปลก ๆ ก่อนวิ่งมาหลบหลังกอไผ่แล้วพลัดตกน้ำไป แต่ความจริงแล้ว เจตนไม่ได้พูดออกไปว่าตัวเองเห็นอะไรมากกว่านั้น ไม่ใช่เพราะเป็นความลับอะไร แต่เพราะอยากพิสูจน์ทุกอย่างให้มันใจเสียก่อน จึงจะบอกความจริงกับอีกคน

“ฉันว่าเราลองไปฝั่งนู้นกันไหม ฉันอยากไปคุยกับเจ้าของบ้าน

หลังนั้นมากเลย แต่ไม่รู้จะข้ามไปยังไง” กุลนิดาพูดต่อเมื่อเห็นว่าเด็กหนุ่มตัวขาวขำ ๆ ไม่ตอบอะไร เธอปรายตาไปยังบ้านไม้ยกใต้ถุนสูงที่ตั้งอยู่ริมคลองฝั่งตรงข้าม ก่อนหน้านั้นเคยพยายามหาทางข้ามไปด้วยตัวเองแล้ว แต่ก็ไม่เป็นผล เพราะเธอไม่ใช่คนพื้นที่ และไม่รู้อะไรเกี่ยวกับที่นั่นเลย ในเมื่อตอนนี้มีเจ้าถิ่นอยู่ด้วย ก็อาจพอมีทางอยู่บ้าง เธอคิดเอาเองว่าอย่างน้อยการได้พูดคุยกับเจ้าของบ้านหลังนั้น อาจทำให้มันกะไรออกบ้าง ยิ่งถ้าเขาเห็นเหตุการณ์ในวันเกิดเหตุด้วยแล้ว ยิ่งเป็นประโยชน์กับเธอ

“ได้สิ ถ้าเธออยากไป ถ้าเดินย้อนขึ้นไปหน่อยทางตลาด จะมีทั้งเรือข้ามฟากแล้วก็สะพาน”

“ดีเลย งั้นเรารีบไปกันเถอะ” เด็กสาวมุดลูกขึ้นพรวดพราด ใช้สองมือปิดกระโปรงตัวเองลง ๆ ทำเอาเด็กหนุ่มที่นั่งมองอยู่ถึงกับส่ายหัวให้ท่าทางแค้น ๆ ของเธอ เจตนได้แต่คิดว่านั่นเป็นการกระทำที่ไร้ประโยชน์ เพราะหากจะปิดแค่นั้น ก็ไม่ต่างอะไรกับปล่อยให้เสื้อผ้าเลอะเทอะอย่างเดิม

เจตนลุกขึ้นตาม ก่อนเดินนำหน้ากุลนิดาไปทางตลาด ในใจเธอแต่คิดทบทวนเรื่องราวต่าง ๆ ที่พบเจอมา การได้เจอกับกุลนิดาในเวลานี้ช่วยเติมเต็มเรื่องราวที่ขาดหายไปให้เข้าใกล้คำว่าสมบูรณ์มากขึ้น แต่ข้อมูลทุกอย่างที่เขารับมามากเกินไป จนไม่สามารถเรียบเรียงให้เข้าที่เข้าทางได้ในระยะเวลาสั้น ๆ

กุลนิดายังคงค้นหาความจริงว่าเด็กสาวในสมุดบันทึกที่หน้าคล้ายเธอคือใคร และเธอหายไปได้อย่างไร ขณะที่เจตนรู้ดีว่าความสัมพันธ์ของเด็กสาวสองคนนั้นคืออะไร และคล้ายว่าจะรู้สาเหตุของการหายตัวไปแล้ว เพียงแต่เขายังไม่มั่นใจมากนัก

สิ่งที่เด็กหนุ่มต้องการเบาะแสเพิ่มเติมคือเรื่องของพ่อต้องสงสัยทั้งสี่ราย จากคำบอกเล่าของกุลนิดาที่เจตนก็ไม่มั่นใจว่าจริงเท็จมากแค่ไหน

เพราะเขาไม่รู้ว่าใครเป็นคนเล่าให้อีกฝ่ายฟัง ได้ความว่าแก้วพลัดตกน้ำ และหากนำมารวมกับสิ่งที่เขารู้มาก็อาจสรุปได้ว่า แก้วพบเห็นเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัย จนเธอต้องวิ่งมาซ่อนตัวที่หลังกอไผ่ จากนั้นเธอก็อาจพลัดตกน้ำไปขณะที่กำลังจะวิ่งหนี ทุกอย่างเหมือนเข้าที่ของมัน แต่เจตน์กลับรู้สึกว่ยังมีบางอย่างที่ขาดหายไป อะไรบางอย่างที่เขาไม่รู้ว่หมายถึงอะไร บางทีอาจเป็นเหตุการณ์บางอย่างที่หายไป

เด็กหนุ่มมัวแต่คิดอะไรมากมายในหัวจนเดินมาถึงสะพานไม้ข้ามฝั่งโดยไม่รู้ตัว เขาหันไปมองคนที่เดินตามหลังมาเพื่อดูให้แน่ใจว่อีกฝ่ายยังไม่ได้หลงทางไปไหน ตอนนั้นเองที่หางตาของเจตน์สังเกตเห็นอะไรบางอย่างแวบ ๆ ก่อนที่สิ่งนั้นจะหายไปจากสายตา เขาหันกลับมามองกุณิดาที่ทำหน้าตื่นตาตื่นใจกับสิ่งรอบตัว แล้วเอ่ยขึ้น

“ตรงนี้แหละ รีบไปกันเถอะ เดี่ยวจะมีตก่อน” เจตน์พูด

“ไม่เห็นต้องรีบ ข้ามสะพานแล้วเดินไปอีกแป๊บเดียวก็ถึงแล้ว”

คราวนี้เป็นกุณิดาพูดขึ้นมาอย่างอารมณ์ดี

“เธอนี้แปลกคนจริง ๆ เมื่อกี่ยังเร่งฉันอีก ๆ ตอนนี่กลับบอกว่าไม่ต้องรีบก็ได้ ฉันตามเธอไม่ทัน” ขาสองข้างยังคงก้าวนำหน้าเด็กสาว ขณะที่ปากยังบ่นออก อีกฝ่ายไม่มีสีหน้าสลด ซ้ำยังทำหน้าที่เล่นใส่เขา อาจเป็นเจตน์เองที่ไม่ชินกับการเห็นเด็กผู้หญิงสักคนทำกิริยาเหมือนม้าติดกะโหลกเช่นนี้ เหมือนว่หนึ่งเดือนที่เขาข้ามเวลาไปจะไม่ได้ทำให้ชินหรือปรับตัวกับลักษณะท่าทางบางอย่างของคนในยุคนั้นได้

“ก็มันอยู่ไม่ไกล อีกอย่าง ฉันไม่เคยได้เห็นอะไรแบบนี้เลยนะ บ้านไม่มีริมคลอง คนพายเรือ สะพานไม้ อะไรแบบนี้ไม่มีให้คนรุ่นหลัง ๆ ดูแล้วนี่ ฉันก็แค่อยากค่อย ๆ เดินดูไป ตั้งแต่เกิดจนโตพอรู้เรื่องก็เห็นแต่ตึกสูง ๆ รถเยอะแยะเต็มถนน ไหนจะคนเบียดกันบนรถไฟอีก” กุณิดา

เอ่ยพลางทอดสายตาไปรอบ ๆ ด้วยความชอบใจ บรรยากาศ และวิถีชีวิตของคนต่างจังหวัดในอดีตน่าสนใจมากสำหรับเธอ กุณิดากลับเก็บเกี่ยวความสวยงาม และความสบายใจท่ามกลางบรรยากาศเช่นนี้เอาไว้ให้มากที่สุด เพราะไม่รู้เลยว่าจะมีโอกาสได้เห็นอะไรอย่างนี้อีกไหม หากเธอได้กลับไปปี ๒๕๖๔ แล้วก็ไม่แน่ใจว่จะหาภาพแบบนี้ในต่างจังหวัดได้เหมือนกัน

เจตน์ลอบมองเด็กสาวที่เดินตามหลังค่อย ๆ แล้วก็จุกคิดขึ้นมาได้ว่เป็นอย่างว่ที่อีกฝ่ายพูดมาทุกอย่าง เด็กอายุสิบห้าในสมัยเขายังอยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ มีอากาศบริสุทธิ์ให้หายใจ มีที่กว้าง ๆ ให้วิ่งเล่น อีกทั้งต้นไม้ แม่น้ำลำคลอง ธรรมชาติต่าง ๆ ก็ยังอุดมสมบูรณ์กว่า ส่วนเด็กสมัยใหม่ ไม่ใช่แค่กุณิดา แต่รวมถึงเจตน์ที่เพิ่งอายุแค่สิบสาม กลับไม่มีพื้นที่ให้วิ่งเล่นเหมือนตอนนี้ มองไปทางไหนก็มีแต่รถยนต์วิ่งไปมา แม้นยามค่าคืนก็ยังมีความเสี่ยงต่าง ๆ และเสี่ยงจุกจุกอยู่ตลอดเวลา เหมือนกับว่เป็นเมืองที่ไม่เคยหลับไหล ไม่มีเวลาให้พักหายใจ ทั้งคนและธรรมชาติ “งั้นก็ค่อย ๆ เดินก็ได้ แต่รีบขึ้นอีกหน่อยเถอะ มีอย่างอื่นต้องไปทำอีก”

“ก็ได้ ๆ ค่อย ๆ แต่รีบ ๆ” กุณิดากลอกตามองบน เรงผีทำให้เดินไปเทียบกับเด็กหนุ่มแทนที่จะเดินตามหลังอย่างเก่า

ไม่มีใครพูดอะไรอีก ทั้งคู่พากันเดินข้ามสะพาน สิ่งแวดล้อมรอบตัวไม่ต่างกับฝั่งที่เพิ่งเดินจากมามากนัก เพียงแค่บ้านเรือนบางตากว่า หัวใจดวงน้อย ๆ ของเด็กสาวเต้นแรงขึ้นเมื่อมองไปข้างหน้าแล้วเห็นบ้านไม้ยกใต้ถุนสูงใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ และยิ่งเต้นแรงขึ้นอีกเมื่อเห็นว่าผู้หญิงมีอายุคนหนึ่งก้ม ๆ เงย ๆ อยู่ตรงใต้ถุนบ้าน คล้ายกำลังปิดกวาดทำความสะอาด มาถึงขนาดนี้แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องได้อะไรกลับไปบ้าง

เมื่อเดินเข้าไปใกล้มากพอ เหมือนเจ้าของบ้านรับรู้ถึงการมาเยือน

ของผู้มาใหม่ ผู้หญิงคนนั้นเงยหน้าขึ้นมองเด็กสองคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า
แวบหนึ่งที่เห็นหน้าหญิงสูงวัย กุลนิตารู้สึกคล้ายกับว่าเธอเคยเห็นเจ้าของบ้าน
หลังนี้มาก่อน แต่พอนึกดูดี ๆ กลับไม่ใช่ เธอไม่เคยเจอผู้หญิงคนนี้ แต่เธอ
หมายความว่าเธอรู้สึกเหมือนเคยเห็นใครสักคนที่หน้าตาแบบนี้มาก่อน
ต่างหาก แต่นึกอย่างไรก็ไม่ออกว่าใครสักคนที่หน้าตาแบบนี้เป็นใครกันแน่

“มาทำอะไรกันลูก” เจ้าของบ้านวางไว้กวาดในมือพากับแคร่ไม้
แล้วหันมาพูดกับเด็ก ๆ

“คือว่า...”

“เพื่อนฉันตกน้ำจะ ตรงปากน้ำนั่น ไม่รู้ว่าบ้าเห็นอะไรบ้างไหม”

เจตนารับเอ่ยแทรกขึ้นมาเมื่อเห็นว่ากุลนิตากำลังจะพูดบางอย่าง เด็กหนุ่ม
หันไปทำท่าทำเอานิ้วแตะปากเป็นเชิงส่งสัญญาณให้อีกคนเงียบ เจตนาของ
เขามีเพียงต้องการสื่อสารแทนเท่านั้น ไม่มีอย่างอื่นแอบแฝง เพราะเขารู้ดีว่า
เด็กสาวข้าง ๆ มักเผลอพูดคำศัพท์แปลก ๆ ออกมา อาจทำคนฟังเกิด
ความสับสนได้

“มีแต่คนมาถามเรื่องนี้ บ้าไม่เห็นอะไรหรอก วัน ๆ ก็ออกไป
ทำไร่นา ทอนเที่ยง ๆ ไม่มีใครอยู่บ้านหรอก บ้าก็เพิ่งรู้ว่ามึงเด็กตกน้ำ
ตอนกลับจากนาแล้ว” กุลนิตาขมวดคิ้ว เมื่อได้ยินบางอย่างไม่ชอบมาพากล
จากปากหญิงเจ้าของบ้าน เธอใช้มือดึงชายเสื้อของเด็กหนุ่มสองสามครั้ง
เพื่อบอกข้อม ๆ ว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง โชคดีที่อีกฝ่ายเข้าใจในสิ่งที่เธอ
จะสื่อ จึงเอ่ยถามต่อ

“มีคนมาถามด้วยหรือจะ ใครมาถามบ้าบ้าง”

“อัย ไม่มียะบอกลูก บ้าก็พูดไปอย่างนั้น เมื่อกี้บ้าบอกเธอว่า
มีคนมาถาม แก่แล้วสงสัยจะหลง ๆ สิม ๆ อย่าสนใจคำพูดคนแก่เลยลูก”
หญิงสูงวัยตอบกลับมายุ่งอย่างนั้น ไม่รู้ว่ากุลนิตาเชื่อคำบอกเล่านั้นหรือไม่

แต่เจตนาก็กลับคิดว่าสิ่งที่ได้ยินเมื่อครูไม่ใช่เรื่องจริง เพราะเขาสังเกตเห็นว่า
ขณะที่หญิงเจ้าของบ้านพูดประโยคนั้น สายตาไม่กลั่มองตรงมาที่พวกเขา
กลับมองออกไปข้างนอกอย่างคนปกปิดบางอย่าง ทำให้เด็กหนุ่มรู้ได้ว่า
ต้องมีคนอื่นมาถามเรื่องนี้จริง ๆ

เจตนากวาดสายตาไปรอบ ๆ บริเวณบ้านอีกครั้ง เพิ่งเห็นว่า
ทางหลังบ้านมีต้นกล้วยหลายต้นปลูกเรียงกันคล้ายเป็นสวนกล้วยขนาดย่อม
อาการตาผาดกลับมาอีกครั้ง เมื่อเด็กหนุ่มไ้มองทางเต่าเพ่งมองไปทาง
หลังบ้านดี ๆ ก็พบกับอะไรบางอย่างที่หายแวบเข้าไปหลังต้นกล้วย เป็น
ครั้งที่สองของวันที่เขาคิดว่าตัวเองนอนพักผ่อนไม่เพียงพอ

เด็กหนุ่มเหลือบตามองคนข้าง ๆ เพื่อดูว่าอีกฝ่ายเห็นอย่างที่ตัวเอง
เห็นหรือไม่...แต่เมื่อเห็นว่ากุลนิตาเอาแต่มองไปที่เจ้าของบ้านอย่าง
ต้องการพูดอะไรสักอย่างก็สรุปได้ว่า เธอคงไม่รู้เรื่องอะไรเลย

“บ้าคะ แล้วบ้าไม่เห็นอะไรแปลก ๆ เลยหรือคะ”

“แปลกยังโง่ละลูก อะไรที่ว่าแปลกนะ บ้าก็อยู่ที่นี้มาจนหัวขาว
ไม่เห็นมีอะไรแปลกอย่างที่ว่า”

“หนูไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นคะ หมายถึงสองสามวันมานี้
มีอะไรที่ผิดปกติไหมคะ แบบที่ไม่เคยเกิดขึ้น แต่มันก็เกิดขึ้นนะคะ”

เด็กหนุ่มเห็นสีหน้าฉงนของคนแก่กว่าก็เข้าใจได้ทันทีว่าคำพูด
ของกุลนิตาฟังดูพิลึกสำหรับคนเฒ่าคนแก่ในสมัยนี้ เขาจึงต้องยื่นมือเข้ามา
ช่วยแก้สถานการณ์

“พวกฉันหมายถึงว่า บ้าเห็นคนแปลก ๆ เห็นอะไรพิลึก ๆ บ้าง
ไหมจะ” เจตน์ว่า

“อ้อ อย่างนั้นเองหรือ ไม่มีหรอก บ้าบอกแล้วว่าวัน ๆ ก็เอาแต่
ทำงานง ๆ หาเช้ากินค่ำอย่างนี้ไม่มีเวลาไปสนใจเรื่องคนอื่นหรอก แต่

หาข่าวหาปลากินให้ผ่านไปแต่ละวันก็เหนื่อยแล้ว” เจตน์พยักหน้ารับเบา ๆ ยอมรามือไม่เข้าซื้ออะไรต่อ เพราะรู้สึกได้ว่าผู้หญิงคนนี้ไม่ค่อยอยากให้ความร่วมมือกับพวกเขามากเท่าไร เช่นเดียวกับกุลนิดาที่ถอนหายใจออกมาเบา ๆ เพราะไม่มีเบาะแสอะไรเพิ่มเติมอย่างที่คิดไว้ ทุกอย่างไม่เป็นดั่งใจเธอ ที่แรกคิดเพียงแต่ว่าขอแค่ได้ข้ามฝั่งมาพูดคุย แม้เพียงนิดเดียวก็คงพอมีข้อมูลที่เป็นประโยชน์บ้าง แต่ความเป็นจริงกลับตรงข้าม เธอไม่ได้อะไรเพิ่มเติมจากการพูดคุย ซ้ำยังสัมผัสได้ว่าเจ้าของบ้านหลังนี้ไม่ต้อนรับแขกมากนัก แม้จะไม่เอ่ยปากไล่ตรง ๆ แต่การตอบคำถามอย่างขอไปทีก็แสดงออกแทนหมดแล้ว

เด็กสาวดึงแขนเสื้อเด็กหนุ่มอีกครั้ง คราวนี้เธอขยับเข้าไปใกล้ แล้วกระซิบกระซาบกับอีกคนแทนการพูดออกมาด้วยเสียงปกติ

“นี่ กลับกันเถอะ ดูทำแล้วคงไม่ได้อะไรเพิ่ม”

“แค่นี้ก็ถอดใจแล้วเหอะ” เจตน์หันมาตอบกลับเสียงเบา แม้ว่า จะเห็นด้วยกับกุลนิดาอย่างเต็มที่ว่าควรถอยทัพกลับไปก่อน แต่อีกใจหนึ่ง ก็ประท้วงขึ้นมาว่า อย่าเพิ่งยอมแพ้ง่ายยังไม่ได้คำตอบในสิ่งที่ต้องการ

“จะอยู่ต่อทำไมเล่า ดูหน้าเจ้าของบ้านสิ” เด็กหนุ่มผิวขาวซีด ไม่ได้ขำเลียงมองตามที่อีกคนบอกแต่ถึงอย่างนั้นก็รู้ดีว่าสีหน้าของเจ้าของบ้านเป็นอย่างไร เพราะเขาสังเกตมาตั้งแต่เริ่มพูดคุยกันประโยคแรก ก็ดูไม่เป็นมิตรและไม่ค่อยอยากพูดคุยกับพวกเขาลักเท่าไรจริง ๆ

“อ้อ จะ ถ้าอย่างนั้นพวกฉันคงต้องกลับบ้าน เดี่ยวใกล้จะมืดแล้ว ฉันขอบคุณป้านะจ๊ะ” เจตน์ยกมือไหว้ขอบคุณ และกล่าวลาผู้ใหญ่ กุล เห็นอย่างนั้นก็ทำตาม ก่อนรีบหันหลังเดินกลับไปยังทางที่จากมาด้วยความรู้สึกหมองมัว

การใช้ชีวิตในสมัยนี้มันยากกว่าที่เธอคิดไว้ตั้งเยอะ ตอนลืมตา

ตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเองมาอยู่ในที่ที่ไม่คุ้นเคยก็รู้สึกตื่นเต้น และประหม่า แต่ตอนนั้นยังไม่มีเวลากลับ มันเป็นความกระหายใคร่รู้ในจิตใจมากกว่า ว่าที่นี่คือที่ไหน เธอมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง พอได้รู้เรื่องราวบางอย่างที่ เชื่อมโยงกับคดีเด็กหายในสมุดบันทึกของพ่อ ก็ยิ่งทำให้อยากค้นหาความจริง มากเข้าไปอีก ตอนนั้นเองที่กุลนิดารู้ว่า เบาะแสทุกอย่างไม่ได้หาง่าย อย่างที่เธออ่านในหนังสือ หรือดูในโทรทัศน์ เธออดใจไปพักหนึ่ง นั่งเด็ดหญ้า หายใจทิ้งสักพัก ก่อนเริ่มมีหวังเพราะเจตน์เข้ามาทัก แสงไฟปลายอุโมงค์ ที่เคยริบหรี่กลับสว่างโชติ แต่ตอนนี้มันกลับกลายเป็นเหมือนแสงหิ่งห้อย อีกครา เธอไม่ได้อะไรเพิ่มจากสิ่งที่ตัวเองคาดหวังเลยสักนิด

สิ่งที่เธอก็ยังมีเท่าเดิม หรืออาจเพิ่มขึ้นเล็กน้อย เด็กสาวที่ หายตัวไปเมื่อห้าปี มีอายุสิบห้าปี เธอหายไปหนึ่งวัน แล้วก็กลับมาหนึ่งวัน จากนั้นเธอก็หายไปไม่กลับมาอีกเลย กุลได้พบกับผู้ต้องสงสัยสองจากสื่าย นั้นคือกานและพิมล ซึ่งเป็นพี่สาวกับพี่เลี้ยง ทั้งคู่มีท่าทางลับ ๆ ล่อ ๆ และ ทำตัวเหมือนคนมีความลับตลอดเวลา จนเธอรู้สึกไม่ไว้วางใจ แต่จาก การแอบฟังบทสนทนาของทั้งคู่ก็ทำให้เธอคิดว่าสองคนนั้นอาจมีส่วน เกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของแก้วไม่มากนักพอนำมาประกอบกับคำ บอกเล่าจากเพื่อนใหม่ที่ว่า ก่อนแก้วพลัดตกน้ำ มีท่าทางลูกลี้ลู่กลนแปลก ๆ แล้ววิ่งมาหลบที่หลังกอไผ่ เป็นไปได้หรือไม่ว่าเหตุการณ์นี้แหละที่จะเป็น กุญแจไขปริศนาทุกอย่าง แก้วเห็นอะไร หรือกลัวอะไร ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึก หงุดหงิด เพราะความคาดหวังเดียวจากพยานที่เธอเพิ่งเล็งไว้พังทลายลง ไปเมื่อครู่นี้เอง

“แล้วเธอจะอย่างไรต่อ” เจตน์เอ่ยถามขณะหยุดชะงักที่ ดินสะพาน สายตาของเขาล่อกล่ก เดี่ยวมองไปทางบ้านไม้หลังที่จากมา กลับกับมองไปหน้าคู่สนทนา โชคดีที่กุลนิดาไม่ได้สังเกต หรือเอ่ยถามอะไร

“ไม่รู้สิ ฉันไม่รู้เลยว่าต้องทำยังไง ตอนนี่ยังคิดอะไรไม่ออก”

“ที่จริงฉันคิดว่าเธอได้อะไรมากกว่าที่ตัวเองคิดนะ”

“นายหมายถึงอะไร”

“ไม่รู้สิ ฉันอาจจะแค่พูดให้เธอรู้สึกดีไปอย่างนั้น แต่ฉันคิดว่าเด็กคนนั้นซื่อมลเสียอีก ที่ไหนได้ ซื่อแก้ว”

เจตน์พูดทิ้งท้ายไว้เท่านั้น ก่อนตีหน้ามึนไม่ยอมตอบคำถามอะไรเพิ่มขึ้นอีก ทำเพียงเอ่ยปากบอกให้กุลนิดารีบกลับบ้าน เพราะเราใช้เวลาอยู่บริเวณนี้ตั้งแต่ช่วงเที่ยงจนตอนนี้ก็ตกเย็นแล้ว หากไม่รีบกลับบ้านก่อนมืดจะโดนคุเอา ที่แรกเด็กสาวทำท่าทางไม่พอใจ แต่เมื่อรู้ตัวว่าเข้าเข้าไปเท่าไรเจตน์ก็คงไม่ปริปาก จึงยอมแพ้แล้วหันหลังเดินไปตามทางกลับบ้าน

“ขอบใจมากนะ ถึงนายจะช่วยอะไรฉันไม่ค่อยได้ก็เถอะ แต่ยังใจก็ขอบใจ” กุลเอ่ยขอบคุณเพื่อนใหม่โดยไม่หันกลับไปมองร่างของอีกฝ่ายแม้แต่หน่อย เธอตั้งหน้าตั้งตาเดินกลับบ้านพร้อมกับความคิดในหัวที่กำลังตีกัน

จู่ ๆ ก็มีความคิดหนึ่งผุดเข้ามาในหัว เป็นความคิดที่ทำให้เด็กสาวต้องสะดุ้งหัวแรง ๆ เพื่อไล่ความคิดบ้า ๆ นั้นออกไป “คิดว่าเด็กคนนั้นซื่อมลเสียอีก ที่ไหนได้ซื่อแก้ว” อย่างนั้นหรอ น้ำเสียงของเจตน์ดังซ้ำ ๆ ในโสตประสาทของเธอ เขวากันว่าความคิดบางอย่างที่โผล่ขึ้นมาในเวลาที่ยวนตัว มักจะเป็นความคิดที่ใช้ไม่ได้ เพราะขาดการกลั่นกรองและไตร่ตรอง ในกรณีนี้ กุลนิดาก็ได้แต่อธิษฐานให้สิ่งที่เธอเพิ่งคิดอยู่แค่ในความคิดของเธอ อย่าให้มันเป็นความจริงเลย

ระหว่างทางกลับบ้านกุลเอาแต่คิดซ้ำ ๆ ว่าเธอแม้แต่เสียเวลากับการตามหาสาเหตุการหายตัวไปของแก้วจนหลงลืมจุดเริ่มต้นจริง ๆ

ว่าอะไรที่ทำให้แก้วไปที่ริมคลองในวันนั้น พอนึกย้อนดูดี ๆ ก็จำได้ว่าเจตน์เคยพูดออกมาว่าแก้วเด็ดดอกไม้ไปไม่มาเตรียม คล้ายว่ารอใครสักคนมาเล่นด้วย เธอเริ่มเข้าใจเหตุการณ์ในวันนั้นมากขึ้น เพราะเมื่อเอาคำพูดของชาติกับเจตน์มารวมกัน แล้วลองลำดับเรื่องราวดู จะเป็นไปได้ไหมว่า ที่จริงแล้ววันนั้นงานคือคนที่แก้วรอ เด็กสาวอาจจะรอพี่สาวของเธอให้ออกมาเล่นด้วยกัน แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้งานไม่ได้มาตามนัด จึงขอให้ชาติช่วยมาเรียกแก้วกลับไปกินข้าวก่อน แล้วค่อยออกไปเล่นพร้อมกับสามคนในตอนบ่าย ถึงแม้ว่าสิ่งที่เธอได้ยินมาคือ งานไม่ชอบออกมาเล่นข้างนอกกับแก้ว แต่จากคำบอกเล่าของชาติกลับชี้ไปในทิศทางที่เธอคิด

หากเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ชิ้นส่วนสุดท้ายที่จะทำให้ปริศนานี้คลี่คลายจริง ๆ คือเหตุการณ์ก่อนที่ชาติจะมาเรียกแก้วกลับบ้านต่างหาก ตอนนั้นแก้วเห็นอะไร ถ้าเธอหาคำตอบเรื่องนี้ได้ ไม่ใช่แค่คดีจะคลี่คลายอย่างถูกต้อง แต่ปมบางอย่างที่อยู่ในใจของกุลนิดาเอง ก็อาจจะคลายออกเช่นกัน

เด็กสาวสาวเท้าไวขึ้น เร่งความเร็วเพื่อให้ถึงบ้าน เพราะตอนนี้เธอมีจุดมุ่งหมายใหม่ นั่นคือการพูดคุยกับงานให้รู้เรื่อง แน่่อนว่าไม่ว่าจะเป็นคำถามอะไร อีกฝ่ายคงไม่ตอบตรง ๆ ดังนั้นจึงเป็นความท้าทายอีกอย่างของกุล ที่ต้องคิดหาวิธีหลอกลวง และเก็บข้อมูลให้ได้มากที่สุด เธอกลับมาถึงบ้านประมาณห้าโมงเย็น นำแปลกที่ทั้งบ้านเงียบสนิทเหมือนไม่มีคนอยู่ มีเพียงเสียงกุกกักเบา ๆ จากทางโรงครัวนอกตัวบ้านเท่านั้น กานกับมลไม่อยู่บ้าน เป็นอีกครั้งที่กุลนิดาารู้สึกว่าตัวเองคว้าน้ำเหลวซ้ำ ๆ เธอหงุดหงิดจนผลอสั่งเสียงออกมา ในหัวก็เริ่มคิดหาทางอื่น เพราะไม่อยากรปล่อยเวลาไปอย่างสูญเปล่า ถ้าเป็นจริงอย่างในสมุดบันทึกที่ว่าแก้วกลับมา

ที่บ้านหนึ่งวัน ก่อนจะหายไปอย่างไร้ร่องรอย นั่นหมายความว่ากุลเหลือเวลาอีกแค่ครึ่งเดียว หหมดคืนนี้เธออาจกลับไปในยุคสมัยของตัวเองแล้วก็ได้ ถ้าหากต้องกลับไปโดยไม่รู้ความจริง ก็คงค้างคาใจมากแน่ ๆ

กุลนิดารีบวิ่งขึ้นไปยังชั้นสอง หุดยืนอยู่หน้าประตูห้องซึ่งมีป้ายชื่อ “กาน” แขว่นเอาไว้ มีเพียงอย่างเดียวที่เธอคิดขึ้นมาได้ในเวลานี้ กุลจะใช้โอกาสนี้เข้าไปค้นหาเบาะแสในห้องกาน เด็กสาวไม่คิดว่าตัวเองจะเจอหลักฐานการลักพาตัว หรือเรื่องอะไรร้ายแรง แต่ก็อาจมีบางอย่างที่พิสูจน์ข้อสันนิษฐานของเธอได้ว่ากานเป็นคนนัดแก่วอกออกไปข้างนอกเอง บางทีเธออาจรู้ไปถึงสาเหตุที่กานทำอย่างนั้นด้วยก็ได้ สิ่งนั้นไม่ได้มีผลกับรูปคดีมากเท่ากับผลทางจิตใจของกุลนิดา

เจตน์ยืนมองกุลนิดาเดินออกไปจนลับสายตา คล้อยหลังที่เด็กสาวเดินออกไปจนเขามั่นใจว่าอีกฝ่ายจะไม่วนกลับมาแล้ว เจ้าตัวก็เดินกลับไปข้ามสะพานอีกครั้ง แล้วตรงไปยังบ้านไม้หลังเดิม ตอนนี้อยู่ที่ได้อายุได้เกือบสิบขวบแล้ว สายตาของเด็กหนุ่มเห็นว่ามียอหน้ากอดไว้บริเวณต้นบันได จึงมั่นใจว่าหญิงเจ้าของบ้านอยู่บนบ้านแล้วแน่นอน เจตน์เดินลอดใต้ประตูไปทางหลังบ้านที่มีดงต้นกล้วย เขาหุดยืนนิ่ง ๆ ลักพัก ก่อนจะเอ่ยอะไรบางอย่างขึ้น

“นั่นใคร ออกมาเถอะ ฉันเห็นพวกเธอตั้งแต่ตอนอยู่ฝั่งโน้นแล้วตามฉันมาทำไม” ลิ่นเสียงของเด็กหนุ่มตัวขาว ก็มีร่างของผู้หญิงสองคนค่อย ๆ เดินออกมาจากหลังดงกล้วย คนหนึ่งดูแล้วอายุน่าจะมากกว่าเขา ส่วนอีกคนหน้าตาถอดแบบเด็กผู้หญิงที่หายไปราวกับมาจากพิมพ์เดียวกัน อีกทั้งยังมีบางส่วนของม้ายคล้ายกับกุลนิดาด้วย

เด็กหนุ่มที่กักเอาเองว่าสองคนตรงหน้าคงเป็นพี่สาวของเด็กคนนั้นกับพี่เลี้ยง

“หะ เห็นตั้งแต่แรกเลยหรอ” เด็กสาวที่ถูกจับได้เอ่ยถามขึ้น

“ตั้งแต่ก่อนข้ามสะพานมาฝั่งนี้ พวกเธอเป็นใคร ฉันคิดว่าเราไม่รู้จักกัน ทำไมถึงต้องตามฉัน” เด็กสาวตรงหน้าเงิบไปครู่หนึ่ง พี่เลี้ยงของเธอทำท่าจะพูดแทน แต่ก็ถูกยกมือห้ามไว้ก่อนจึงทำได้เพียงสงบปากสงบคำอย่างเดิม

“ฉันไม่ได้ตามนาย”

“หมายความว่าอย่างไร ไม่ได้ตามฉัน”

“ฉันไม่ได้ตามนาย ฉันตามเด็กผู้หญิงอีกคนหนึ่งต่างหาก” เจตน์เริ่มเข้าใจสถานการณ์ตรงหน้ามากขึ้น หากที่อีกคนพูดเป็นความจริงหมายความว่าเขาไม่ใช่เป้าหมายของสองคนนี้ แต่เป็นกุลนิดาต่างหากที่ถูกจับตามองอยู่ มีสาเหตุอะไรให้คนตรงหน้าของเขาต้องสะกดรอยตามเด็กสาวคนหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่พวกเธอควรจะเข้าใจว่ากุลนิดาเป็นแก้วด้วยซ้ำ

“ตามเด็กคนนั้นทำไม” เด็กหนุ่มเพียงคนเดียวในวงสนทนาเอ่ย

“ฉันลืต้องถามว่านายคุยอะไรกับน้องสาวฉัน” เด็กสาวที่หน้าตาคล้ายกับกุลนิดาถามกลับด้วยน้ำเสียงไม่เป็นมิตรนัก

“ไม่มีอะไรสำคัญมาก” เจตน์เลือกตอบกลับด้วยน้ำเสียงนิ่ง ๆ และใบหน้าเรียบเฉย

“ถ้าอย่างนั้นทำไมต้องมาหาบ้านเก่าที่บ้านด้วย” เด็กหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย อีกคนรู้จักเจ้าของบ้านหลังนี้ใช่มั้ยหรอ แม้เจตน์จะมีเบาะแสอยู่ในมือมากกว่าคนอื่น แต่ก็ยังขาดข้อมูลที่จะเชื่อมโยงส่วนต่าง ๆ เข้าด้วยกันอยู่หลายจุด หากเขาลองพูดคุยกะกับเด็กสาวตรงหน้าดูดี ๆ เราอาจแลกเปลี่ยนข้อมูล และร่วมมือกันได้ ไม่รู้ว่าทำไมสัญชาตญาณ

บางอย่างในตัวของเธอจนกำลังบอกว่า สองคนตรงหน้าของเขาคจะเป็นส่วนสำคัญในการคลี่คลายเรื่องราวนี้

“แล้วถ้าอย่างนั้นทำไมถึงอยากรู้ว่าฉันคุยอะไรกับน้องสาวเธอ”

“กะ ก็ ฉันเป็นห่วงน้อง”

“ไม่ใช่ว่าตั้งใจมาตามจับผิดอะไรหรอกเธอ” มีหนึ่งอย่างที่เจตน์พัฒนาขึ้นหลังจากข้ามเวลาไปอนาคต และใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นหนึ่งเดือนเต็ม ๆ คือการใช้คำพูดต่อรองเพื่อให้ได้คำตอบที่ต้องการกังขึ้นอีกทั้งยังรู้สึกตัวเองเป็นคนมีชั้นเชิงในการเจรจามากขึ้นด้วย

“ไม่ใช่ธุระก่งการของนายเสียหน่อย”

“เธอสงสัยอะไรอยู่หรือเปล่า ถึงได้ตามคุณน้องสาวตัวเองอย่างนี้ทำไมไม่ไปถามเองตรง ๆ เล่า ทำอย่างนี้คงไม่ได้คำตอบที่เธอต้องการหรอก” เด็กสาวเริ่มขมวดคิ้ว แสดงสีหน้าไม่ค่อยพอใจนัก เธอไม่ชอบที่อีกฝ่ายแสดงออกราวกับว่ารู้ทันทุกอย่าง ทั้ง ๆ ที่อายุก็น่าจะพอ ๆ กันทำไมอีกฝ่ายถึงเอาแต่ทำตัวเหนือกว่าอยู่ได้

“ฉันไม่ได้สงสัยอะไร ใช้ไหมที่พืมล” เด็กสาวหันไปถามพี่เลี้ยงที่ยืนอยู่ข้างหลัง คนถูกป้ายมีท่าทางงุนงงเล็กน้อยก่อนเอ่ยตอบแบบตะกุกตะกัก

“อะ อ้อ ค่ะ ๆ คุณหนูตามพี่มาหาแม่ ละ แล้วก็เจอคุณหนูแก้วพอดี เรายกเลยรอดูเฉย ๆ ไม่ได้สงสัยอะไรเลยคะ” เจตน์เผลอหลุดข้าเบา ๆ จนต้องยกมือขึ้นป้องปากแสวงทำเป็นไอเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายจับได้ ท่าทางลูกลึกลกกับน้ำเสียงตะกุกตะกักทำให้เด็กหนุ่มรู้ได้ทันทีว่าสิ่งที่ได้ฟังนั้นไม่ใช่ความจริง ปากบอกว่าไม่สงสัย แต่การกระทำตรงกันข้ามทุกอย่าง มีหนึ่งอย่างสะกิดใจเจตน์ นั่นคือการที่พี่เลี้ยงสาวบอกว่า “มาหาแม่”

แม่ของเธอคือใคร เป็นไปได้หรือไม่ว่าคนพวกนี้จะมีเรื่องราวที่เขาไม่รู้ เพราะเมื่อสังเกตดูดี ๆ ก็พบว่าหน้าตาของเธอมีสวนคล้ายกับเจ้าของบ้านไม่หลังนี้อยู่มาก ทั้งตา และจมูก

“แล้วแม่ของพี่อยู่ไหนเล่า ตอนนี้เด็กที่ซื้อแก้วก็กลับไปแล้วทำไมถึงยังอยู่ตรงนี้อีก ไม่ใช่ว่าที่จริงแล้วก็มีเรื่องอยากคุยกับฉันกันหรอกเธอ” เด็กหนุ่มเอ่ยถามขึ้นยืดยาว เขาเริ่มจากเอ่ยถามหาบุคคลที่อีกฝ่ายกล่าวอ้าง ก่อนยกเหตุผลที่ตัวเองคิดขึ้นมาใช้ลงเชิงเด็กสาวที่กำลังจ้องมาอย่างไม่สยบอารมณ์

“แม่พี่ก็เป็นเจ้าของบ้านนี่ไงคะ...” เด็กสาวผู้เป็นเจ้านายยกมือขึ้นตะครุบปากของพี่เลี้ยงเอาไว้แทบไม่ทัน ก่อนเอ่ยขึ้นแทน

“ใช่ ที่จริงแล้วฉันก็มีเรื่องอยากคุยกับนายด้วยเหมือนกัน นายรู้จักกับแก้วตั้งแต่เมื่อไร”

“เมื่อไหร่ เพิ่งเคยพบกันครั้งแรก” เจตน์ไม่แน่ใจว่าเด็กสาวตรงหน้าจะเชื่อคำพูดของเขาแค่ไหน แต่เขาพูดความจริงทั้งหมด เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้พบกับกุลนิศาตัวเป็น ๆ แต่หากเป็นแก้วตัวจริง ก็คงตอบยากอยู่เหมือนกัน ข้าเขายังไม่รู้จะอธิบายอย่างไรให้น่าเชื่อถืออีกด้วย

“ไม่จริง ทำไมถึงพูดคุยสนิทสนมกันขนาดนั้นด้วย บอกฉันมาตรง ๆ เธอว่าพวกนายคุยอะไรกัน” เด็กสาวยังไม่ละความพยายาม เธอมั่นใจว่าเด็กหนุ่มตัวชากับน้องสาวของตัวเองต้องพูดคุยกะไรบางอย่างที่มากกว่าการทำความรู้จักกันตามประสาเพื่อนใหม่ ทั้งนี้เธอแค่ต้องการพิสูจน์สิ่งที่ตัวเองคิด ว่าแก้วคนนี้เป็นน้องสาวของเธอจริงหรือไม่ ซึ่งความมั่นใจของเธอก็พุ่งสูงขึ้นจนเกือบเต็มร้อย หลังจากเห็นแก้วคนนี้พูดคุยกับเพื่อนต่างเพศอย่างสนิทสนม รวมถึงเล่นกันอย่างถึงเนื้อถึงตัว เพราะแก้วตัวจริงมักเว้นระยะห่างกับเพื่อนต่างเพศเสมอ จริงที่ว่าน้องสาวของเธอ

อัยยาศัยดี ขอบพุดคุยกับผู้คน แต่เธอสั่งเกตตลอดว่าแก้วมักไม่แตะตัวผู้ชาย แม้แต่เพื่อนสนิทที่โตมาด้วยกันอย่างชาติก็ตาม เป็นไปไม่ได้เลยที่ใครสักคนจะเปลี่ยนไปมากถึงเพียงนี้ในเวลาชั่วข้ามคืน

“ถ้าฉันบอกสิ่งที่เธออยากรู้ เธอก็ต้องบอกสิ่งที่ฉันอยากรู้ด้วย ยื่นหมูยื่นแมวกัน” เด็กหนุ่มพุดทวงสัญญาขึ้นมาบ้าง

“ก็ได้ ถ้าฉันตอบได้ ฉันจะตอบ” กานตอบ

“เธอตอบได้อยู่แล้ว เพราะฉันแค่อยากรู้อเรื่องของคนบ้านนี้” สิ้นประโยคของเจตน์ เด็กหนุ่มสังเกตเห็นสีหน้าปลง ๆ อีกฝ่าย และเสียงถอนหายใจเบา ๆ

“ถ้าอย่างนั้นก็ถามมาเถอะ ฉันจะตอบเท่าที่ตอบได้ ฉันไม่รู้หรอกว่านายอยากรู้อเรื่องพวกนี้ไปทำไม แต่อย่างน้อยถ้ามันทำให้ฉันได้คำตอบในสิ่งที่ตัวเองสงสัย ฉันก็ยอมให้ความร่วมมือ”

กุลนิดาเอื้อมมือไปเปิดประตูห้องของกานช้า ๆ ก่อนแทรกตัวเข้าไปข้างในห้อง ภายในห้องแทบไม่ต่างอะไรกับห้องของแก้วที่เธอใช้เป็นที่อยู่ชั่วคราว เพอร์นิเจอร์ทุกชิ้นเหมือนกันทุกประการ คล้ายกับสิ่งทำเป็นคู่ ซึ่งกุลนิดาปักใจว่าเป็นอย่างนั้น เพราะเธออ่านนิยายเกี่ยวกับคู่แฝดมาเยอะ และพบว่าพ่อแม่มักสั่งของใช้ให้เหมือน ๆ กัน โดยที่บางครั้งก็ไม่ถามความคิดเห็นจากลูก ๆ ของตนก่อน ข้าวของทุกอย่างถูกจัดเอาไว้อย่างเป็นระเบียบ กุลจึงเริ่มสำรวจจากโต๊ะเครื่องแป้งโล่ง ๆ ที่มีของไม่กี่อย่างวางเอาไว้ ก่อนหน้านี้เธอมองเข้ามาจากหน้าต่าง ทำให้พลาดรายละเอียดสำคัญบางอย่างไป เพราะเห็นได้ไม่ชัดมากนัก

เด็กสาวเปิดลิ้นชักออกมา พบกับกล่องโลหะขนาดเล็กกว่าฝ่ามือ

เธอถือวิสาสะเปิดมันออกดู ก่อนพบว่าข้างในบรรจุสร้อยข้อมือเอาไว้หนึ่งเส้น พิจารณาดูดี ๆ พบว่ามีจี้บางอย่างห้อยไว้กับสร้อยเส้นนี้ด้วย กุลนิดามองของในมือด้วยความรู้สึกสับสน ก่อนหน้านี้อเธอได้แต่อธิษฐานให้สิ่งที่เธอคิดไม่เป็นความจริง แต่ยิ่งปฏิเสธ ก็ยิ่งหนีความจริงจากหลักฐานทุกอย่างไม่ได้ ปมในใจของเธอเฝ้าถึงคราวคลายออกแล้ว เด็กสาวเก็บของกลับที่เดิมตั้งใจจะเดินออกไปข้างนอกก่อนเจ้าของห้องจะกลับมา แต่หางตาก็ปะทะกับอะไรบางอย่างข้างเตียง เธอเดินอ้อมไปฝั่งนั้น ก่อนก้มลงหยิบสมุดปกแข็งเล่มนั้นขึ้นมาดู

คนสมัยนี้นิยมเขียนบันทึกประจำวันกันอย่างนั้นเธอ หรือเป็นเฉพาะกับลูกหลานของบ้านที่พอมิเงินเท่านั้น กุลนิดาพลิกหน้ากระดาษไว ๆ เพราะเธอคิดว่าหากเริ่มอ่านตั้งแต่หน้าแรกคงต้องใช้เวลาพอสมควร ในขณะที่มีเวลาจำกัดเช่นนี้ การเริ่มอ่านจากหน้าล่าสุดอาจทำให้ได้ข้อมูลช่วงที่ต้องการไวกว่า เมื่อเข้าใจถึงความจริงก็เริ่มเกิดความคาดหวังขึ้นมาอีกครั้ง ถ้าครั้งนี้เธอต้องพบกับความล้มเหลว ก็ถือเสียว่าเป็นบททดสอบความอดทนของเด็กอายุสิบห้าก็แล้วกัน

แผ่นกระดาษหน้าสุดท้ายที่มีร่องรอยการขีดเขียน เป็นลายมือตัวกลมมีระเบียบบ่งบอกลักษณะนิสัยของเจ้าตัวว่าเป็นคนเจ้าระเบียบอยู่พอควร บนกระดาษมีคราบบางอย่างเป็นวง ๆ รวมถึงบางส่วนของหน้านั้นพองขึ้นคล้ายกับกระดาษเปียกน้ำ แล้วถูกทำให้แห้ง กุลนิดาไม่รู้วารอยแปลก ๆ พวกนี้มาจากอะไร แต่เมื่อไล่สายตาอ่านข้อความในนั้นไปเรื่อย ๆ เธอก็เริ่มเข้าใจอะไร ๆ มากขึ้น ทั้งที่มาของรอยแปลก ๆ บนกระดาษ และความจริงที่เธอตามหาอยู่

คำสารภาพจากพี่สาวที่โง่เขลา

วันนี้เป็นวันรวมญาติ แก้ววิ่งมาชนฉันออกไปเล่นข้างนอกตามประสาของน้อง ฉันคิดว่าคงเป็นเพราะน้องไม่ยอมคบปะและพูดคุยกับพวกผู้ใหญ่ จึงพยายามหาทางออกไปข้างนอก ฉันทนแรงรบราษของน้องไม่ไหว พี่พิมจึงยื่นมือเข้ามาช่วย เขาบอกให้ฉันโกหกน้องว่าจะตามไปเล่นด้วยทีหลัง ให้แก้วไปรอที่ริมคลอง แต่ที่จริง ฉันไม่ได้คิดจะไปตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

ฉันมองน้องวิ่งออกไปจนลับสายตา จากนั้นก็เริ่มรู้สึกว่าการทำแบบนี้มันไม่ถูกต้อง ถึงจะรำคาญมากแค่ไหนก็ไม่ควรไปคั่นน้องแบบนี้ ฉันหันไปปรึกษาพี่พิมอีกครั้ง แต่เขาก็บอกว่าแก้วออกไปเล่นอย่างนี้ทุกวัน ไม่ต้องกังวลอะไรหรอก ฉันจึงได้แต่นั่งทำธุระของตัวเองเงียบ ๆ และคิดว่าเมื่อได้เวลากินข้าวเที่ยง จะให้คนไปเรียกน้องกลับมา แล้วค่อยไปเล่นด้วยกันจริง ๆ ในตอนบ่าย

ฉันรู้ว่าเหตุผลเรื่องสุขภาพไม่ดีของตัวเองไม่ควรเอามาเป็นข้ออ้างในการกระทำสิ่งผิดอย่างนี้ พอคิดจะไปตามน้องกลับมาก็ไม่ทันเสียแล้ว...วันนี้เป็นวันที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตของพี่สาวคนหนึ่ง และเป็นวันที่ฉันจะรู้สึกเสียใจไปตลอดเมื่อนึกถึง

พี่ชอโทษนะแก้ว น้องพี่

กานชิวา

พออ่านจบก็ทำให้กุลนิดาเข้าใจแจ่มแจ้ง และปะติดปะต่อเรื่องราวได้เองโดยอัตโนมัติ วันที่เกิดเหตุ กานโกहन้องสาวตัวเองให้ออกไปเล่นริมคลองเพื่อตัดรำคาญ โดยที่เพิ่งรู้สึกผิดภายหลัง จึงตั้งใจจะตามแก้วกลับบ้านตอนเที่ยง และชดใช้ความผิดด้วยการออกไปเล่นด้วย

จริง ๆ ตอนบ่ายแทน แต่ทุกอย่างก็หายไป เมื่อแก้วพบเจอกับเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้เธอรู้สึกกลัว จนต้องวิ่งไปซ่อนตัวหลังกอไผ่ริมคลอง ขณะที่ชาติเดินไปพบเข้า แก้วคงตกใจจนพลัดตกน้ำ เรื่องราวทั้งหมดเป็นแบบนี้ใช่ไหม ปริศนาสุดท้ายที่กุลต้องไขให้ออกก่อนจะถูกส่งกลับในปี ๒๕๖๘ คือการตามหาความจริงว่า แก้วเห็นอะไร

กุลนิดาสงสารแก้วจับใจ เด็กสาวที่หายตัวไปเพราะพลัดตกน้ำที่บ้านไม่มีใครรู้ว่าเธอเป็นตายร้ายดีอย่างไร หรือใช้ชีวิตสุขสบายมากนัก ไฉน เด็กคนหนึ่งเติบโตมาในครอบครัวที่เคร่งครัด และคอยบังคับให้ทำนู่นนี่จนต้องหนีออกไปเล่นข้างนอกคนเดียวบ่อย ๆ แก้วคงคิดว่าพี่สาวเป็นที่พึ่งเดียวของตัวเอง และคงเป็นคนเดียวที่เข้าใจเธอ สุดท้ายการตัดสินใจที่ผิดพลาดของกานก็ทำร้ายน้องสาวของตัวเอง แต่กุลก็ไม่คิดว่า เป็นความผิดของกานทั้งหมดหรอก หวนนึกไปถึงจุดเริ่มต้นที่ทำให้ตัวเองมาอยู่ที่นี้ ความจริงคงเป็นเพราะทะเลาะกับแม่แล้วแอบเข้าไปในห้องทำงานของพ่อ ตอนนี้เธอเริ่มเข้าใจทุกอย่างได้ด้วยตัวเอง ว่าที่เธอคิดว่าแม่ไม่สนใจ คิดว่าตัวเองเป็นแกะดำเพราะมีอิสระเลือกทำในสิ่งที่ต้องการได้มากกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ ความจริงแล้วเป็นเพราะแม่รักเธอมาก ๆ ต่างหาก

เด็กสาวคล้ายคนสติหลุด เธอเดินออกจากห้องนอนของกานอย่างคนหมดแรง วันนี้ทั้งวันใช้ทั้งสมอง และร่างกายหนักกว่าที่เคย อีกทั้งความจริงก็บีบคั้นหัวใจจนเกินความต้านทานของเด็กอายุสิบห้าอย่างเธอ กุลนิดาอาจไม่ค่อยเข้าใจปัญหาของพี่น้อง เพราะเธอเป็นลูกคนเดียว แต่เมื่อลองเปรียบตัวเองเป็นแก้วและเปรียบกานเป็นแม่ เธอจึงเข้าใจว่า ตัวเองกับแก้วเหมือนกันขนาดไหน พวกเราต่างต้องการการยอมรับจากคนในครอบครัว และคนที่ตัวเองไว้ใจเท่านั้นเอง

กุลนิดาเดินกลับมาในห้องของตัวเอง แม่เจ้าของตัวจริงจะหายตัว

ไปหนึ่งวันเต็ม ๆ แต่ร่องรอยการใช้ชีวิตของเจ้าตัวในท้องนี้ก็ทำให้กุลน้ำตาไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว เธอไม่รู้ว่าความรู้สึกของตัวเองตอนนี้เกิดจากความเข้าอกเข้าใจแก้ว หรือเป็นเพราะความจริงที่เธอรับรู้ในวันนี้กันแน่ เด็กสาวเอนตัวลงนอนบนเตียง แล้วหลับตาลง พอถึงเวลาอาหารก็คงมีคนวิ่งขึ้นมาเรียก ตอนนี้เธอจะขอพักกาย พักใจจากเรื่องราวแสนวุ่นวายพวกนี้ก่อน

ร่างโปร่งของกุลนิดาหลับสนิทอยู่บนเตียงเป็นเวลานาน จากท้องฟ้าสีส้มอมม่วง ก็กลายเป็นสีดำสนิทของกลางคืนเข้ามาแทน บรรยากาศกลางดึกคืนนี้ช่างพิศวง ไม่มีแม้แต่เสียงของแมลง และสัตว์เล็กสัตว์น้อย คล้ายว่าสรรพสิ่งทุกอย่างภายนอกถูกแช่แข็งเอาไว้ สายลมเย็นยะเยือกพัดมาวูบหนึ่ง ก่อนความหนาวเย็นจะปกคลุมทั่วอาณาบริเวณ ท่ามกลางทุกสิ่งรอบตัวที่หยุดนิ่ง มีเพียงนาฬิกาลูกตุ้มเรือนเก่ากลางบ้านที่ส่งเสียงดังบอกเวลาเที่ยงคืนตรง

กุลนิดาสะดุ้งเฮือก เปิกตาโพล่ง เด้งตัวลุกขึ้นจากเตียง เธอรู้สึกเหมือนถูกมวลสารอะไรบางอย่างจูดกระชากรุนแรงจนตกใจตื่น เด็กสาวหันซ้ายขวาสำรวจรอบตัวก็เกิดความมึนงง เธอกวาดสายตามองรอบตัวอีกครั้ง พบกับบรรยากาศคั่นตา แต่มีบางอย่างผิดปกติไป ข้าวของทุกอย่าง รวมถึงเตียงที่เธอนอนอยู่ มีผ้าสีขาวคลุมกันฝุ่นเอาไว้ ที่นี้คือห้องของเธอไม่ผิดแน่ เธอกลับมาในยุคของตัวเองจนได้ แต่ทำไมสิ่งของในห้องจึงดูเหมือนไม่ผ่านการใช้งานมาสักพัก เกิดอะไรขึ้นกันแน่

เด็กสาวรีบลุกขึ้นยืน พุ่งตัวไปที่ประตูหวังจะเปิดออก แต่กลับไม่เป็นผล ประตูล็อกจากข้างนอก กุลนิกย้อนไปถึงเรื่องเล่าของแม่สมัยที่

ยังทำงานเป็นพยาบาล แม่เล่าให้ฟังว่าเมื่อแม่เข้าเฝ้า และพ่อดังทำงานบ้านก็เงียบไม่มีคนอยู่ จึงต้องล็อกประตูห้องทุกห้องในบ้าน รวมถึงประตูหน้าบ้านด้วย สมอของเธอมวลผลอะไรไม่ทัน รู้แค่เพียงต้องหาทางออกไปข้างนอกให้ได้ ตอนนีกุลเหมือนกระต่ายตื่นตูมที่คิดไปต่าง ๆ นานาว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง และทุกความคิดที่แล่นเข้ามาก็มีแต่อะไรแย่ ๆ พ่ออาจยังทำงานหนัก แล้วแม่ล่ะ แม่ไปไหน แม่ก็ออกไปข้างนอกด้วยเธอ สองมือทุบประตูไม่อย่างแรง สลับกับหมุนลูกบิดซ้ำ ๆ ปากก็ตะโกนขอความช่วยเหลือจากคนในบ้าน

“แม่คะ พ่อ มีใครอยู่ไหม เปิดประตูให้หนูหน่อย” กุลนิดาทุบประตู และตะโกนอย่างคนบ้าคลั่ง ในใจหวังให้มีใครสักคนได้ยิน แม่สิสิ ๆ จะเป็นกังวลว่าในบ้านมีเพียงเธอคนเดียว

“ใครอยู่ข้างนอกบ้าง ช่วยหนูที เปิดประตูให้หนูหน่อย หนูอยากออกไปข้างนอก” ตอนที่เด็กสาวเริ่มรู้สึกเหนื่อยและเจ็บคอ ก็มีเสียงฝีเท้าตึงตังวิ่งขึ้นบันไดใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ทำให้กุลนิดาใจชื้นขึ้นมาอีกครั้ง ไม่ว่าจะเป็ใครก็ตามที่วิ่งขึ้นมา เธอก็รู้สึกขอบคุณมาก ๆ ยิ่งถ้าเป็นแม่ เธออยากกระโดดกอดให้เต็มรัก

บานประตูเปิดออกพร้อมกับหญิงวัยกลางคนที่มีสีหน้าตกใจแววตาของเธอดูเหนื่อยล้า ใบหน้าชูปตบ แม่ของเธอดูโหมลงไปตามันดาเหมือนคนไม่ได้หลับอย่างเต็มที่ กุลนิดาเฝ้ากอดคนตรงหน้าเอาไว้แน่นด้วยความดีใจ เด็กสาวร้องให้ออกมาอย่างไม้อาย เธออธิบายความรู้สึกของตัวเองออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ รู้แค่เพียงว่า เมื่อเห็นหน้าแม่ก็รู้สึกว่ปัญหาทุกอย่างจบลง และเธอปลอดภัยแล้ว กุลลืมเรื่องราวปริศนาสุดท้ายที่ตัวเองยังหาคำตอบไม่ได้ไปจนสิ้น เอาแต่พุ่มพวยสะอึกสะอื้นในอ้อมกอดของหญิงผู้เป็นที่รัก

“น้องกุล ไปไหนมาลูก หายไปไหนมา แม่เป็นห่วงแทบแย่” น้ำเสียงของผู้เป็นแม่ลั่นเครือ มือที่เริ่มเหี่ยวของเธอยังลูบผมลูกสาวเพื่อปลอบขวัญอยู่อย่างนั้น เป็นเวลาร่วมเดือนที่ไม่ได้เห็นหน้าลูก เราไม่ได้เจอ ไม่ได้พูดคุยปรับความเข้าใจกันก่อนการจากลาด้วยซ้ำ เธอหวังมาตลอดว่า จะมีโอกาสได้กอดลูกสาว และอธิบายทุกอย่างให้เราเข้าใจกันอีกครั้ง ในที่สุดคำขอก็เป็นจริง กุลนิดากลับมาสู้อ้อมกอดของเธอแล้ว

“หนู...หนูไม่ได้หายไปไหนเลยคะ หนูอยู่ที่นี้ อยู่ในห้องมาตลอด”

“ไม่จริง หนูหายไปเป็นเดือน พ่อกับแม่ทั้งโทรหาเพื่อน ๆ หนู ทั้งประกาศหาคนหาย แม่ออกจากบ้านทุกวัน ไปทุกที่ที่คิดว่าน้องกุลจะไป แต่แม่ก็ไม่เจอ รู้ไหมว่าแม่เป็นห่วงหนูที่สุดเลยนะ” กุลนิดาหมองกับคำบอกเล่าของผู้เป็นแม่ เธอไม่มีทางนับวันผิด เธอใช้เวลาอยู่ในปีพุทธศักราช ๒๕๑๘ เพียงหนึ่งวัน แต่ทำไมแม่ถึงบอกว่าหนึ่งเดือน เกิดอะไรขึ้นระหว่างที่เธอไม่อยู่ที่บ้านกันแน่ หรือเวลาที่นี้กับในอดีตไม่เท่ากันอย่างนั้นหรือ

กุลนิดาไม่เคยสนใจภาพยนตร์ หรือดูอะไรเกี่ยวกับการย้อนเวลาเลย เธอจึงไม่ค่อยเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น หนึ่งวันของเธอในปี ๒๕๑๘ คือหนึ่งเดือนในปี ๒๕๖๘ อย่างนั้นหรือ หากเธอไม่ได้ไปเห็นด้วยตาของตัวเองมาก่อน คงไม่คิดว่านี่คือเรื่องจริง นอกจากย้อนเวลากลับไปแล้ว ระยะเวลา และสถานที่ก็ยังไม่ใช่ที่เดิมอีกด้วย ทุกอย่างบนโลกไม่มีคำว่าบังเอิญ เมื่อตั้งสติ และเลิกฟุ้งฟายแล้ว กุลลองคิดทบทวนทุกอย่างดูอีกครั้งอย่างตั้งใจ ว่าอะไรคือความเชื่อมโยงที่ทำให้เธอย้อนกลับไปในสถานการณ์นั้น ทั้ง ๆ ที่เธอแทบไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับจังหวัดนครสวรรค์เลย อีกทั้งยังไม่มีส่วนรู้เห็นเรื่องคดี

หากจะมีอะไรสักอย่างที่ทำให้เธอไปอยู่จุดนั้น มีเพียงเหตุผลข้อเดียวที่เด็กอายุสิบห้าอย่างเธอจะคิดออก นั่นคงเป็นเรื่องของปมในใจ

การย้อนกลับไปครั้งนี้ทำให้เด็กสาวรู้สึกเหมือนกับปัญหาในใจที่ขมวดเป็นปมคล้ายสายหูฟังถูกคลายออก กุลเข้าใจการกระทำของแม่มากขึ้น ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าแม่รักเธอมากแค่ไหน

ตอนที่ประตูเปิดออกแล้วแม่เป็นคนแรกที่กุลเห็น เธอดีใจจนพูดไม่ออก ความสุข ความอึดอเมทะลักลั่นใจ อ้อมกอดของแม่อบอุ่นที่สุดจริง ๆ ถ้าวันนั้นเธอใจเย็นและรับฟังให้มากขึ้น ก็คงไม่ต้องเก็บไปน้อยใจชั่วข้ามคืน

“น้องกุลหัวโหมลูก กินอะไรมาหรือยัง อาบน้ำอาบท่านอนรอนะ เตี่ยวแม่ลงไปทำอะไรให้กิน” คนแก่กว่าผละกอดออก ก่อนลูบหัวลูกสาวเบา ๆ อีกครั้ง แล้วจึงหมุนตัวเดินลงบันไดไป โดยไม่รอฟังคำตอบจากอีกฝ่ายเลย

กุลนิดาเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ายังมีบางอย่างค้างคาในใจเธอ แม้ตอนนี้มันจะไม่สำคัญเท่าการได้กลับมาที่บ้านของตัวเอง แต่เธอก็ยังอยากรู้คำตอบที่แท้จริงอยู่ดี ไม่รู้ว่หลังจากที่เธอกลับมาแล้ว มีเรื่องราวอะไรเกิดขึ้นต่อไปบ้าง แต่มีสิ่งที่เธอรู้ดีอยู่แก่ใจคือพวกเขาไม่มีทางหาตัวแก้วเจอดังนั้นสิ่งที่กุลอยากรู้มากกว่าคือ เหตุการณ์ที่หายไปต่างหาก เรื่องราวทุกอย่างจบลงอย่างไรกันแน่

คิดได้ออย่างนั้น เด็กสาวก็เดินไปยังห้องทำงานของพ่อ เธอหวนนึกถึงวันที่วิ่งร้องไห้ขึ้นมาในห้องนี้ วันนั้นเป็นครั้งแรกที่เธอได้รับรู้ถึงเหตุการณ์เด็กหายตัวไปเมื่อห้าสิบปีที่แล้ว ผู้ต้องสงสัยสี่รายคือพี่สาว พี่เลี้ยงของพี่สาว และอีกสองคน ซึ่งหลังจากที่ย้อนเวลากลับไป เธอจึงได้รู้ว่าแต่ละคนชื่ออะไร ที่น่าแปลกคือพจน์ คนสวนของบ้านก็หายตัวไปในช่วงเวลาเดียวกัน ทำให้ตกเป็นผู้ต้องสงสัย โดยที่กุลคิดเอาเองว่าเขาคงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของแก้ว วันนี้เธอตัดสินใจกลับเข้าไป

ในห้องทำงานห้องเดิมอีกครั้ง เพราะหวังว่าสมุดบันทึกของพ่อเล่มนั้น อาจมีอะไรบางอย่างเปลี่ยนแปลงไป

กุลนิดาตรงไปยังชั้นหนังสือของพ่อ หยิบสมุดบันทึกที่คุ้นตา ขึ้นมาเปิดอย่างคล่องแคล่ว เธอจำได้ว่าเธอเคยเปิดเจอบัตรนั้นแถว ๆ กลางเล่ม เด็กสาวไล่สายตาอ่านลายมือหวัด ๆ ด้วยความตั้งใจ มีข้อเท็จจริง บางอย่างในสมุดบันทึกนี้ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างที่เราคาดคิด รายละเอียด ข้อมูลส่วนตัวของแก่วัยคงเหมือนเดิม ต่างกันตรงผู้ต้องสงสัยสี่ราย เหลือเพียงรายเดียว ชื่อของ “พจน์” เด่นหราอยู่บนหน้ากระดาษในฐานะ ผู้ต้องสงสัยที่เหลืออยู่

จากการให้การของพยาน พจน์หายตัวไปตั้งแต่วันก่อนแก่ว ตกน้ำ ซึ่งเป็นข้อมูลที่กุลรู้อยู่แล้วจากการแอบฟังกานกับพิมลคุยกัน แต่ มีสิ่งน่าสนใจหนึ่งอย่างที่ทำให้กุลแปลกใจ พจน์ไม่ได้ถูกจับกุมในข้อหา ลักพาตัว แต่ตำรวจออกหมายจับในฐานะลักทรัพย์ วันที่เกิดเหตุ พจน์ ลงมือขโมยของในบ้านของภรรยาเก่าที่ถูกสลากกินแบ่งรัฐบาลรางวัลใหญ่ มีพยานให้การว่าก่อนก่อเหตุ พจน์บากหน้าไปขอเงินจากภรรยาเก่าที่ แยกกันอยู่ แต่เจ้าตัวไม่ให้ ซ้ำยังไล่ตะเพิด จึงเป็นแรงจูงใจในการก่อเหตุ แต่สิ่งที่ไม่เปลี่ยนไปคือเด็กสาวในรูปยังถูกระบุว่าเป็นผู้สูญหาย ไม่มีใคร เจอตัวเธอ แต่กุลคิดว่าตัวเองรู้ ว่าตอนนี้แก่วอยู่ที่ไหน กำลังทำอะไรอยู่ แก่วในตอนนี้ง่ายังมีชีวิตที่ดี

ขณะที่กุลกำลังจะเก็บสมุดบันทึกเข้าที่เดิม หางตาก็เหลือบไป เห็นตัวหนังสือเล็ก ๆ ที่มุมกระดาษ เป็นรายชื่อของพยานแจ้งเหตุ “**เจตน์ กานชิวา พิมล**” ส่วนทองใบที่เป็นโจรออกปล้นชาวบ้านในตอนนั้นก็พ้น ข้อกล่าวหา เพราะในบันทึกระบุว่าตำรวจพบศพของเขาในพื้นที่จังหวัด ใกล้เคียง สาเหตุมาจากการปะทะกับผู้มีอิทธิพลท้องถิ่น และถูกเก็บ

เด็กสาวกลับมายังห้องของตัวเอง จัดการธุระส่วนตัว แล้วจึง ลงมาห้องครัวเพื่อดูว่าแม่ทำอาหารไปถึงไหนแล้ว อีกทั้งเพราะเธอเพิ่งผ่าน เรื่องราวที่เหลือเชื่อมา จึงทำตัวเป็นลูกเปิดเดินตามกันแม่แจ ยังไม่ทันที่ จะวิ่งถึงที่หมายก็มีเสียงกตกริ่งดังมาจากหน้าบ้าน

“น้องกุลออกไปดูให้แม่หน่อยจะว่าใครมา” กุลนิดาหมุนตัวกลับไป ทางประตูบ้าน ก่อนรีบวิ่งออกไปข้างนอกเพื่อดูว่าคนที่มากดกริ่งเป็นใคร ตามคำสั่งของแม่ เธอเห็นเด็กผู้ชายรูปร่างอ้วนจ้ำม่ำยื่นโบกไม้โบกมือให้ อยู่ตรงรั้ว

“ใครคะ”

“ผมชื่อเจ้ง เป็นเด็กวัด เอาของมาให้คุณน้าบ้านนี้”

“แป็บหนึ่งนะ ขอใส่รองเท้าแป็บหนึ่ง มา ๆ” เด็กผู้ชายคนนั้น เอาแต่จ้องหน้ากุลนิดาไม่วางตา ตั้งแต่ที่เธอเดินออกมา จนวิ่งมาถึง ประตูรั้วก็ยังไม่หยุดมอง นั่นทำให้เด็กสาวรู้สึกสงสัย แต่ก็เก็บคำถามเอาไว้ ไม่ได้พูดอะไรออกไป เธอยื่นมือผ่านรั้วออกไปรับซองกระดาษสีขาวมาไว้ในมือ

“ที่เป็นลูกสาวของคุณน้าเธอ กลับมาตั้งแต่ตอนไหนเนี่ย”

“ใช่ ๆ ที่เป็นลูกสาวบ้านนี้” กุลนิดาเลือกตอบเพียงคำถามเดียว เพราะเธอไม่รู้ว่าจะตอบคำถามเรื่องการหายตัวไปของตัวเองอย่างไร ให้ พูดว่าตัวเองย้อนเวลากลับไปในอดีตแค่หนึ่งวัน แต่ไม่รู้ว่าในปัจจุบันผ่านไป หนึ่งเดือนแล้ว...ก็คงไม่มีใครเชื่อ

“แล้วอันนี้จัดหมายของใครเธอ” กุลเอ่ยถามอีกครั้ง

“อ้อ ของเพื่อนผมเอง ก่อนหน้านี้มีเด็กวัดมาใหม่คนหนึ่ง มาอยู่ เป็นเดือน ๆ เลย แต่อยู่ดี ๆ เมื่อคืนก่อนมันก็หายไปไหนไม่รู้ ไม่บอกไม่กล่าว นึกจะมาก็มา นึกจะไปก็ไป พอผมไปค้นดูใต้หมอนก็เจอซองจดหมายนี้แหละ

เห็นจำหน้าของถึงน้ามล ก็เลยหยิบมาให้เองซะเลย”

“โอเค ชอบใจมากนะน้อง” กุลนิดาเอ่ยขอบคุณเด็กวัดตัวอ้วน เธอหันหลังเตรียมเดินเข้าบ้าน แต่จู่ ๆ ก็มีความคิดบางอย่างผุดขึ้นมาในหัว บางทีเธออาจจะเปิดอ่านจดหมายฉบับนี้ก่อน เพราะรู้สึกตึงใจ

“เอ้อ พี่ ผมลืมบอก เพื่อนผมชื่อเจตน์ ช่วงที่พี่หายไประ มั่น แวะมาคุยกับแม่ที่ทุกวันเลย ว่างเป็นไม่ได้ ต้องวิ่งแจ้นมาบ้านนี้” เจ้งวิ่งกลับมาเพื่อพูดเพียงประโยคเดียว ก่อนจะวิ่งตรงไปยังร้านอาหารตามสั่ง ที่อยู่เอียงกัน

กุลนิดาได้ยืนเช่นนั้นก็ยิ่งมั่นใจมากกว่าเดิมว่าตัวเองต้องเปิดอ่านจดหมายฉบับนี้ก่อนถึงมือแม่ เจตน์คนนี้ จะใช้เจตน์เพื่อนใหม่ของเธอ หรือเปล่า ถ้าใช่ก็แปลกในตอนแรกที่อีกฝ่ายทำท่าทางเหมือนรู้เรื่องของเธอดี ก็อาจเป็นเพราะเจตน์ข้ามเวลามาคาบเกี่ยวระหว่างช่วงที่เธอหายตัวไปเช่นกัน ดังนั้นเธอจึงไร้ข้อสงสัยแล้วว่า เหตุใดเจตน์จึงรู้เรื่องของเธอยะเยอมาก เด็กสาวเปิดอ่านจดหมายนั้นด้วยหัวใจลั่นระรัว

ถึง คุณน้ามล

กราบสวัสดีคุณน้านะจ๊ะ ฉันชื่อเจตน์ เด็กวัดที่ชอบมารบกวน คุณน้าที่บ้านบ่อย ๆ ฉันไม่รู้ตัวตัวเองจะได้กลับบ้านตอนไหน แต่ฉันเขียนจดหมายนี้ไว้หวังให้ความทรงจำส่วนที่ขาดหายของคุณน้ากลับมา เพื่อวันที่ลูกสาวกลับมา คุณน้าจะเล่าให้เธอฟังได้

ฉันใช้เวลาพูดคุย รวบรวมข้อมูลทุกอย่างเพื่อปะติดปะต่อเรื่องราวพวกนี้ให้สมบูรณ์ที่สุด ถึงฉันจะยังไม่รู้ทุกอย่าง แต่ฉันมีหนึ่งเรื่องที่มั่นใจ หลังจากฉันคุยกับคุณน้า จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายสารภาพผิดจากฉัน ต่อไปนี้เป็นเหตุการณ์ในความทรงจำที่หายไป

วันนั้นฉันยืนอยู่ริมคลอง เห็นเด็กสาวคนหนึ่งเด็ดดอกไม้ไปหมู่บ้าน มาเล่น เธอชะเง้อคอมองเหมือนรอใครสักคน จากนั้นเธอก็มองไปที่บ้านไม้ฝั่งตรงข้าม พอฉันหันไปมองตาม ก็เห็นว่าบ้านหลังนั้นมีขโมยขึ้น ฉันไม่เห็นหน้าขโมย แต่ฉันคิดว่าคุณน้าคงพลัดตกน้ำเพราะตกใจเสียงเรียกของเพื่อน ฉันหวังว่าคุณน้าจะเอาความทรงจำที่หายไปกลับมาได้ และปรับความเข้าใจกับลูกสาวสำเร็จ

เจตน์

กุลนิดาอ่านจดหมายจนจบก็รู้สึกขุ่นเคืองในใจเล็กน้อย ทั้ง ๆ ที่ลงเรือลำเดียวกัน แต่ข้อมูลสำคัญอย่างนี้เจตน์กลับเลือกปิดปากไม่บอกเธอ เด็กสาวยืนนิ่งใช้ความคิดของตัวเองอยู่สักพัก จดหมายฉบับนี้เขียนถึงแม่ของเธอก็จริง แต่มีแวบหนึ่งที่เธอคิดว่าไม่ควรเอาจดหมายไปให้แม่ การที่ใครสักคนหนึ่งจำเหตุการณ์ที่กระทบกระเทือนจิตใจไม่ได้ แต่กลับจำเรื่องราวอื่น ๆ ได้ทั้งหมด และเลือกทิ้งตัวตนเพื่อใช้ชีวิตอยู่ที่ใหม่ เธอไม่มั่นใจว่าหากความทรงจำนั้นกลับมาจะเป็นผลดี หรือผลเสียมากกว่ากัน

กุลนิดาเพิ่งรู้ว่าแม่ของตัวเองประสบอุบัติเหตุทางน้ำหลังจากอ่านจดหมายจบ เธอเข้าใจทุกอย่างมากขึ้นว่าเพราะอะไรแม่จึงเล่าเรื่องวัยเด็กของตัวเองให้ฟังอย่างละเอียดไม่ได้ มันไม่ใช่เพราะแม่ไม่อยากให้เธอรู้ แต่มันเป็นเพราะแม่จำไม่ได้จริง ๆ ต่างหาก กุลเพิ่งมาเอะใจว่าระหว่าง “แก้ว” กับ “มล” มีบางอย่างที่เชื่อมโยงกันมาตลอด ถ้าเธอคิดได้เร็วกว่านี้ ก็อาจจะถามข้อมูลจากเจตน์ได้ตรงจุดมากกว่านี้ แก้ว...มล... แก้วกมล ชื่อจริงของแม่คือ “แก้วกมล”

แม้ว่าเธอจะไม่มีข้อมูลแน่ชัดทุกอย่าง แต่เมื่อนำเบาะแสทุกอย่างมารวมกัน แล้วเรียบเรียงออกมาดี ๆ กุลนิดาก็ได้ข้อสรุปแล้วว่าเพราะ

อะไรแม่ของเธอจึงตกใจกับการพบเห็นเหตุการณ์ยกเค้ามามากถึงเพียงนั้น นั่นเป็นเพราะว่าผู้ร้ายเป็นคนที่ตัวเองรู้จัก กุลนิดาเอะใจมาลั้ลลพหึ่ง แล้วว่าเด็กผู้หญิงที่ชื่อแก้วคนนั้น ก็คือ “มล” แม่ของเธอ ตอนที่เธอเข้าไปในห้องของกาน จี้ลั้งทำที่ห้อยกับสร้อยข้อมือเป็นช้อยอ “จว” ลักษณะของ มันเหมือนกับจี้สร้อยคอที่แม่ให้เธอมาทุกประการ

เมื่อกุลคิดดูดี ๆ ก็ตกตะกอนได้ว่า เธอโค่นเจตน์หลอกเข้าเต็มเปา อีกฝ่ายรู้แทบทุกอย่าง สามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้อย่างสมบูรณ์แบบ แท้กลับมหาลอกถามข้อมูลบางอย่างจากเธอเพื่อสนับสนุนความคิดของตัวเอง โดยจงใจปิดบังสิ่งที่ตัวเองรู้

“น้องกุลลูก สรุปรใครมาจ๊ะ แม่ทำกับข้าวเสร็จ มากินข้าวกัน” เสียงตะโกนเรียกจากในบ้านทำให้เด็กสาวได้สติอีกครั้ง เธอตัดสินใจฉีกกระดาษแผ่นนั้นแล้วทิ้งลงถังขยะหน้าบ้าน กุลนิดาเลือกให้แม่ของเธอไม่ต้องกลับไปเจ็บปวดกับความทรงจำในอดีตที่หายไป เธอสัญญากับตัวเองว่า จะไม่เข้าชี้ให้แม่พูดถึงเรื่องที่ตัวเองไม่อยากจะนึกถึง และจะไม่คิดว่าแม่ไม่สนใจอีกต่อไป

เด็กสาววิ่งกลับเข้ามาในบ้าน เธอนั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดียวกับวันนั้น ก้มหน้าก้มตากินอาหารฝีมือแม่ด้วยความคิดถึง แม้จะเป็นเวลาแค่วันเดียวที่ห่างกัน แต่ช่วงเวลาที่ได้กินข้าวด้วยกัน มีความสุขที่สุดแล้ว และยังสุขเข้าไปอีกเมื่อมีข่าวดีจากคุณพ่อที่ต่อสายตรงมาที่บ้านว่า วันนี้ปิดคดีสาเหตได้ ตอนเย็นจะกลับมากินข้าวที่บ้านด้วย

“แม่คะ หนูขอโทษที่วันนั้นพูดไม่ดี แล้วก็ทำตัวไม่น่ารักนะคะ” กุลนิดาเอะขึ้นเสียงอ่อยหลังจากช่วยแม่เก็บโต๊ะอาหารเรียบร้อยแล้ว ยิ่งความจริงทุกอย่างกระจ่างแล้ว เด็กสาวก็ยิ่งรู้สึกผิดมากกว่าเก่า เธอรู้ว่าคำขอโทษของตัวเองอาจทดแทนความเสียใจของแม่ในวันที่เราทะเลาะ

กันไม่ได้ แต่อย่างน้อยเธอก็หวังว่าแม่จะให้อภัย

“น้องกุล ไม่เป็นไรเลยนะลูก แม่ก็ขอโทษที่ไม่เคยอธิบายอะไรให้ฟังเลย ถ้าน้องกุลอยากอยากรู้อะไร ถามแม่ได้เลยนะจ๊ะ แม่อยากอธิบาย อยากเล่าให้น้องกุลฟัง แต่อย่าคิดว่าแม่ไม่สนใจ แม่รักน้องกุลมากนะ”

“หนูสัญญาว่าจะไม่ทำแบบนี้กันอีกแล้วคะ หนูขอโทษนะคะ หนูเข้าใจทุกอย่างแล้ว เราเข้าใจกันแล้วนะคะ”

“ไม่ต้องขอโทษแล้วจ๊ะ แม่ไม่เคยโกรธน้องกุลเลย ขึ้นไปพักผ่อนนะเดี๋ยวตอนเย็น ๆ ลงมารอคุณพ่อกัน” เด็กสาวพยักหน้ารับ ก่อนหมุนตัววิ่งขึ้นบันไดไปยังห้องของตัวเอง ปมที่ค้างคาในใจของเธอมาทลอดคลี่คลายออกแล้ว เธอรับรู้เหตุผลที่ทำให้แม่เลี้ยงเธอมาอย่างอิสระ ได้ลองทำทุกอย่างที่อยากทำได้มีชีวิตอย่างที่ตัวเองเลือกเอง ทุกอย่างเป็นเพราะวัยเด็กของแม่ตรงข้ามกับเธอทุกอย่าง แม่คงต้องการให้เธอได้มีชีวิตแบบที่เด็กวัยสิบห้าปีควรมี ที่คิดมาตลอด และม่แ่น้อยใจที่แม่ไม่สนใจ ไม่จำกัดอิสระของตัวเองอย่างพ่อแม่เพื่อนคนอื่น ความจริงแล้วนี่คือวิธีการแสดงความรักของครอบครัวเธอต่างหาก

เวลาโพล้เพล้ใกล้ถึงกำหนดการกลับบ้านของพ่อ กุลนิดารู้สึกตื่นเต้นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน วันนี้ทั้งวันเธอเอาแต่ทำตัวเป็นลูกแห่งติดแม่ ทั้งอ่อน ทั้งตามติดไม่ห่าง จนเมื่อแม่ขอตัวลงมาเตรียมอาหารเย็น กุลจึงได้ยอมห่างออกมาบ้าง เธอสังเกตว่าวันนี้กับข้าวบนโต๊ะเยอะกว่าปกติ ที่แรกเด็กสาวคิดว่าแม่ทำเป็นรางวัลเอาใจพ่เพราะปิดคดีใหญ่ได้ แต่วินาทีถัดไปก็รู้เหตุผลจากปากของแม่

“วันนี้พ่อบอกว่าจะพาเจ้านายเก่ามากินข้าวด้วย น้องกุลอยากกิน

อะไรเพิ่มไหมจะ เดี่ยวแม่จะทำอีกสักอย่างสองอย่าง”

“ไม่เอาแล้วคะแม่ เทานี้ก็เต็มโต๊ะแล้ว นากินทั้งนั้นเลย พ่อใกล้ถึงริยงคะ”

“น่าจะใกล้ถึงแล้วจะ เมื่อไหร่มาบอกว่าจะถึงหน้าปากซอยแล้ว วันนี้มีผู้ใหญ่มากินข้าวกับเราด้วย น้องกุลทำตัวดี ๆ นะจ๊ะ”

“โอ้ แม่คะ ลูกแม่เป็นเด็กเรียบร้อยจะตายคะ” สองแม่ลูกระเบิดเสียงหัวเราะออกมาพร้อมกันหลังจบประโยคของเด็กสาว แม้ว่าพ่อจะชอบเล่าเรื่องการทำงานของตัวเองให้กุลฟังมากขนาดไหน แต่พ่อไม่เคยเล่าถึงเพื่อนร่วมงานเลยสักครั้ง กุลนึกาชื่นชมพ่อของตัวเองมาตลอด เพราะทุกครั้งที่พ่อเล่าถึงการลงพื้นที่ การได้คลี่คลายคดีต่าง ๆ ก็มักจะเล่าด้วยสีหน้าและแววตามีความสุข จนเธอกล้าพูดว่านี่คือตำรวจที่รักในอาชีพของตัวเองมากที่สุดในโลก วันนี้มีโอกาสจะได้เจอเพื่อนร่วมงานของพ่อแล้วอดคิดไม่ได้ว่าจะมีเรื่องอะไรสนุก ๆ ให้ฟังหรือเปล่า

เด็กสาวหุฟุ้งทันทันเมื่อได้ยินเสียงรถยนต์บีบแตรอยู่หน้าบ้าน เธอจำเสียงรถของพ่อได้แม่นยำ กุลนิดารีบออกวิ่งไปที่ประตู เห็นร่างกำยำของผู้ชายอายุห้าสิบปลาย ๆ กำลังเดินลงจากรถมาเปิดประตูรั้ว กุลรู้สึกเหมือนเวลาที่ไม่ได้เจอพ่อผ่านมาเป็นปี เธอรอจนพาหนะที่คุ้นตาจอดสนิทและดับเครื่องลง จึงวิ่งปรีเข้าไปเตรียมกระโดดกอดพ่อ แต่ยังไม่ทันที่จะได้ทำตามความคิด ก็มีรถยนต์อีกคันขับเข้ามาจอดเทียบข้าง ๆ รถของพ่อ กุลนิดาคิดว่าคงเป็นเจ้านายเก่าที่พ่อโทรมาบอกแม่เอาไว้

“กุลมานี่ลูก เดี่ยวสวัสดิ์ลุงเจตน์กับป้ากานหอยนะ ลุงเจตน์เป็นเจ้านายเก่าพ่อ เกษียณไปได้หลายปีแล้ว วันนี้เขามาทำธุระแถวนี้พอดี พ่อก็เลยชวนมากินข้าวด้วยกันที่บ้าน” เด็กสาวขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่อได้ยินชื่อของคนที่จะมาร่วมโต๊ะอาหารกับครอบครัวเธอในวันนี้ ความ

บังเอิญไม่เคยมีอยู่บนโลกใบนี้ แต่โลกจะเหวี่ยงคนกลุ่มหนึ่งให้กลับมาเจอกันในตอนที่เราผ่านไปหลายสิบปีแล้วจริง ๆ เหรอ

“เมื่อไหร่จะมาคุยกับป้า แต่ไม่ได้คำตอบที่ฉันอยากรู้ เธอรู้ไหมว่ามีอะไรแปลก ๆ ในวันนี้ของเธอคนน้ำบ้าง” เด็กหนุ่มผิวซีดเหยยถามอย่างตรงประเด็น เขาไม่อยากจะปล่อยให้โอกาสที่จะได้เบาะแสสำคัญหลุดลอยไปอีก

“ฉันก็ไม่รู้ว่เรื่องนี้จะเกี่ยวกับสิ่งที่นายตามหาหรือเปล่า แต่วันนั้นมีขโมยขึ้นบ้านนี่” เด็กสาวตอบกลับด้วยท่าทางเป็นกันเองมากขึ้น

“แล้วเธอรู้ไหมว่าใครเป็นคนทำ” ผู้หญิงสองคนมองหน้ากันอยู่ครู่หนึ่งด้วยสีหน้าลำบากใจ พวกเธอขังใจว่าควรจะพูดออกมาดีหรือไม่เกิดความเจ็บระหว่งคนทั้งสามอยู่ครู่หนึ่ง กระทั่งเด็กสาวถอนหายใจออกมาเบา ๆ และยอมปริปากพูด

“รู้สิ พ่อพี่ฟิลเป็นคนทำ”

“แม่พี่บอกว่าพ่อมาตะโกนขอเงินอยู่หน้าบ้าน พ่อไม่ให้ก็ตามดื้ออยู่อย่างนั้นจนรำคาญ แม่ก็เลยตำแล้วก็ไล่ออกไป ไม่รู้ว่าพ่อรู้ได้ยังว่าแม่ถูกห่วย เพราะแม่ไม่ได้บอกใครเลย ขนาดพี่เองก็เพิ่งรู้ พี่คิดว่าพ่อคงจะโกรธ และเสียหน้า ก็เลยมาขโมยของ เพราะตอนนั้นแม่ไปขึ้นเงินแล้วก็ซื้อทองมาเก็บไว้ดินหอยแล้ว” เจตน์นั่งเงียบสักครู่ เขาเป็นพยานที่อยู่ในเหตุการณ์ เขาเห็นทุกอย่างที่แก้วเห็น เพียงแต่ไม่รู้ว่ใครร้ายคือใครเท่านั้น ตอนนี่เจตน์กำลังเข้าใจถึงความจริงที่ตัวเองตามหาอยู่มากขึ้นใช้ไหม

“พ่อของพี่ฟิลชื่อลุงพจน์ เป็นคนสวนที่บ้านของฉัน” เพียงแค่ประโยคเดียวจากปากของเด็กสาว ทำให้เจตน์ปลดล็อกทุกอย่างได้อย่าง

สมบูรณ์ ถ้าหากว่าวันนั้นแก้วเห็นหน้าขโมย และพยายามซ่อนตัว แต่ถูกเพื่อนวิ่งมาเรียกก่อน เธอจึงตกใจเพราะกลัวว่าคนร้ายจะรู้ตัวว่ามีผู้พบเห็นเหตุการณ์ จึงรีบวิ่งหนี แต่ก็พลัดตกน้ำไปก่อน เนื่องจากดินบริเวณริมตลิ่งทั้งแฉะและลื่น เมื่อคิดได้อย่างนี้ทุกอย่างก็เริ่มเข้ารูปรายมาขึ้น ถ้าอย่างนั้นสาเหตุที่ความทรงจำแก้วกมลในวัยหกสิบห้าปีแยกกันเป็นสองส่วน ก็คงเป็นเพราะเธอไม่อยากจำเรื่องราวส่วนนั้น เด็กสิบห้าปีคงเสียขวัญมากพอสมควรกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“ทีนี้ฉันถามนายได้หรือยัง ฉันตอบคำถามที่นายอยากรู้แล้วนะ”

“เธอว่ามาสิ”

“นายรู้อะไร และคุยอะไรกับน้องสาวฉันบ้าง บอกฉันได้ไหม ฉันแค่รู้สึกว่เด็กคนนั้นแปลกไป ไม่เหมือนเดิม บางทีเขาอาจจะพูดอะไรกับนายบ้าง” เจตน์นั่งเงียบ พลังครุ่นคิดตามสิ่งที่อีกฝ่ายพูด เขาพยายามทำความเข้าใจว่าสิ่งที่เด็กสาวตรงหน้าต้องการคำตอบจริง ๆ คืออะไรกันแน่

“ถ้าเธอคิดว่าไม่ใช่ ก็เป็นอย่างนั้นแหละ มันใจในความคิดตัวเองเถอะ ตอนนี้อาจจะทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว แต่เราสามารถทำให้เรื่องนี้ถูกต้องได้โดยไม่แพะรับบาปนะ” เด็กหนุ่มเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ คนเป็นพี่น้องกัน ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันทุกวัน มีหรือที่เมื่อมีใครสักคนเปลี่ยนแปลงไปเพียงเล็กน้อยจะจับสังเกตไม่ได้ เขาสรุปเอาเองว่าคนตรงหน้า เกิดสงสัยกุณิดาขึ้นมาว่าทำไมน้องสาวตัวจริงของตัวเอง ซึ่งก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ เจ้าตัวจึงคิดว่าเขาต้องรู้อะไรบางอย่าง จึงคอยคาดคั้นอยู่อย่างนี้ เด็กหนุ่มเลือกไม่ตอบออกไปตรง ๆ แต่ก็ยังให้คำตอบที่ยืนยันความคิดของอีกฝ่ายออกไปแบบอ้อม ๆ และเขาเลือกพูดความคิดเห็นของตัวเองปิดท้ายเพื่อโน้มน้าวให้เด็กสาวยอมร่วมมือด้วย

“ฉันไม่รู้ว่าคุณหมายถึงอะไร”

“แล้วทำไมพวกเธอถึงรู้ว่าใครเป็นคนร้าย”

“พี่พิมล บอกเขาไปสิ” เด็กสาวพยักพยิดไปทางคนโตกว่า

“คะ คือ พี่ฟังมาจากแม่ แม่บอกว่าวันนั้นตอนแม่กลับมาถึงบ้าน แล้วเห็นว่าทองที่ซื้อมาหายไป แม่ก็รู้ได้เลยว่าคนทำต้องเป็นพ่อแน่ ๆ เพราะทั้งกลิ่นเหล้า กลิ่นดอกบ๊อบ เศษดอกบ๊อบ ยังติดกันอยู่ในบ้าน”

“ดอกบ๊อบเหรอ” เด็กหนุ่มพึมพำเบา ๆ กับตัวเอง แต่เพราะบรรยากาศรอบตัวที่เริ่มมืด และเงียบสนิท ก็ทำให้อีกฝ่ายได้ยินสิ่งที่เขาเปลือพุดออกมาด้วย

“แถวนี้ก็มีแต่บ้านฉันที่ปลูกต้นบ๊อบ ไม่มีบ้านไหนปลูกแล้ว ก่อนลุงพจน์หายตัวไปก็ตัดกิ่งต้นบ๊อบทิ้งไว้ด้วย” เจตน์พยักหน้ารับเบา ๆ อย่างเข้าใจ แต่หลักฐานเพียงเท่านี้ไม่หนาแน่นพอให้มัดตัวคนร้ายได้

แม้หลักฐานทุกอย่างจะบ่งชี้ไปยังพจน์ แต่ก็ยังเป็นเพียงหลักฐานแวดล้อมเท่านั้น กลิ่นเหล้าที่ติดตัว เพราะเจ้าตัวติดเหล้า ต้องกินเป็นประจำ และกลิ่น กับเศษดอกบ๊อบที่ตกอยู่ในบ้าน ที่แรกเจตน์ก็ไม่เข้าใจว่าแคดดอกไม้เป็นหลักฐานมัดตัวได้อย่างไร แต่เมื่อได้ฟังคำยืนยันจากปากของเด็กสาวที่เป็นเหมือนเจ้านายของพจน์ว่า ในละแวกนี้มีบ้านของเธอหลังเดียวที่ปลูกดอกบ๊อบเอาไว้ กอปรกับการหายตัวของพจน์ในเวลาไล่เลี่ยกัน เด็กหนุ่มก็เข้าใจได้ทันทีว่าพจน์คือขโมยตัวจริง

“แค่นี้มันไม่มากพอ” เจตน์พูด

“นายกำลังหาอะไรกันแน่ ฉันตามไม่ทัน แต่เชื่อฉันเถอะว่าอย่าเข้าไปยุ่งเลย ลุงพจน์ไม่มาทำงานตั้งแต่ก่อนที่แก้วจะตกน้ำแล้ว”

“ถ้าเธอเอาแต่คิดว่าอย่าเข้าไปยุ่งเลยอยู่อย่างนั้น ทั้ง ๆ ที่เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง แต่เธอกลับนิ่งเฉยไม่ยอมทำอะไรเลย เธอก็จะอยู่กับที่

เธอไม่มีบทเรียนจากเรื่องของน้องสาวเลยเธอ เธอถึงลงพจนจะไม่ได้อีกสักแก้วตักน้ำ แต่ก็ขโมยของนะ ฉันคิดว่าถ้าเป็นแก้ว คงไม่ยอมมอมงคนขโมยของเฉย ๆ หรือ” เจตน์รู้ว่าสิ่งที่ตัวเองพูดออกไปอาจกระทบกระเทือนจิตใจเด็กสาวตรงหน้าไม่น้อย แต่เขามีเจตนาดี ยอยากเตือนสติให้อีกฝ่ายกล้าเผชิญหน้ากับสิ่งที่ไม่ถูกต้องมากกว่านี้ เพราะเจตน์ก็เคยตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกันนี้แล้วครั้งหนึ่ง จริงอยู่ว่าตอนที่เห็นแก้วมอลตักน้ำ เขาเข้าใจผิดว่าเด็กสาวตั้งใจกระโดดลงไปเอง จึงไม่ใช่ความผิดที่เขาที่เลือกกลับบ้านหลังจากที่เลี้ยงมาเรียก แต่ความผิดของเจตน์คือการที่ตัวเองเลือกเมินเฉยกับการโจรกรรมต่างหาก ที่จริงเขาก็ไม่ต่างอะไรกับคนร้ายที่ลงมือขโมยเลย

“ฉันไม่ได้คิดอย่างนั้น แต่เราเป็นแค่เด็ก ไม่มีผู้ใหญ่ที่โหดมาฟังเสียงของเราหรอก” เด็กสาวที่ถูกกล่าวหาว่าเพิกเฉยกับสิ่งที่ไม่ถูกต้องเอ่ยขึ้นบ้าง นั่นทำให้คราวนี้เจตน์กลายเป็นฝ่ายที่น้ำท่วมปากแทน เขามัวแต่คิดไปข้างหน้าอย่างเดียวว่าจะแก้ปัญหारेื่องนี้ให้ถูกต้องได้อย่างไรบ้าง โดยที่ลืมคำนึงถึงระหว่างทางที่จะไปถึงจุดนั้นได้ เจตน์เผลอคิดอะไรเกินตัว และยังขาดความรอบคอบ แต่กับเด็กสาวที่ตัวเองมองว่าดูล่อนแอ และไม่สู้คน กลับเตือนสติเด็กหนุ่มได้อย่างตรงจุด

“ฉันก็ไม่เห็นด้วยกับการปล่อยคนผิดลอยนวลไป แต่เรื่องนี้นั่นเกินตัวเด็กกลับหัวอย่างพวกเรานะ นายควรปล่อยวางแล้วปล่อยให้พวกผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องจัดการดีกว่า”

“ถ้าอย่างนั้นเมื่อไรละ เมื่อไรพวกผู้ใหญ่จะจัดการ” เป็นครั้งแรกตั้งแต่ยื่นมือเข้ามายุ่งกับเรื่องนี้ที่เจตน์รู้สึกไม่มั่นใจในตัวเอง แม้แต่ตอนที่เขาต้องทำความเข้าใจกับคนใหม่ ๆ ขณะที่ข้ามเวลาไป ก็ยังไม่รู้สึกประหม่าหรือขาดความมั่นใจมาอีกเพียงนี้ น้ำเสียงของเด็กหนุ่มอ่อนลงจนคู่สนทนา

จับสังเกตได้

“ไม่ใช่วันนี้ เราแยกย้ายกันกลับบ้านเถอะ เริ่มมืดแล้ว ตอนนี้อคิดยังงี้ก็ยังไม่ออกหรอก เพราะนายเหนื่อยเกินไป บางทีพรุ่งนี้เช้า นายอาจจะคิดอะไรได้ก็ได้” เด็กสาวพูดทิ้งท้ายไว้เท่านั้น ก่อนหันไปส่งสัญญาณให้พี่เลี้ยงเดินตามหลังออกไป ทิ้งให้เจตน์ยืนอยู่จมกับความคิดของตัวเองอยู่อย่างนั้น

“สวัสดิ์คะลุงเจตน์ สวัสดิ์คะป้ากาน” กุลนิดาหัวใจเต้นรัว เด็กสาวหายใจแทบไม่ทั่วท้อง เธอยกมือไหว้แขกของพ่อโดยที่ไม่แม้แต่จะเงยหน้ามองอีกฝ่าย กุลไม่รู้ว่ตัวเองรู้สึกอย่างไรกันแน่ เธอกลายเป็นเด็กขี้อายไม่สู้สายตาคนชั่วขณะ ในใจคิดไปต่าง ๆ นานาถึงเหตุการณ์ต่อจากนี้ เธอจะทำหน้าอย่างไร ถ้าลุงเจตน์กับป้ากานเป็นคนเดียวกันกับเจตน์และกานเมื่อห้าสิบปีที่แล้ว เราเริ่มรู้จักกันในฐานะเพื่อน และเป็นกันเองแต่ตอนนี้สถานะของเราเปลี่ยนไป

เด็กสาวตัดลิ้นใจค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นสบตาผู้ใหญ่สองคนอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ กาวนาให้สิ่งที่คิดไม่เป็นจริง แม้ว่าจะรู้อยู่แก่ใจว่าเป็นเพียงฝันลม ๆ แล้ง ๆ ชายสูงอายุรูปร่างสูงโปร่ง มีกล้ามเนื้อ ดูสุขภาพดีกว่าอายุ แค่เห็นสีผิวขาวซีดก็ทำให้กุลนิดารู้ได้ทันทีว่าเจตน์คนนี้ กับเจตน์เมื่อห้าสิบปีที่แล้วคือคนเดียวกัน เมื่อไล่สายตามองไปที่ใบหน้า ก็ยิ่งตอกย้ำว่าโลกมันกลมมากจริง ๆ ผู้หญิงอีกคนที่ยืนอยู่ข้างกันสวมชุดกระโปรงยาวคลุมเข่าสีชมพู ลายดอกไม้ หวนให้เธอนึกถึงครั้งแรกที่ได้เจอเธอ เธอคือกานสีขาวจริง ๆ

เด็กสาวคงนึกสงสัยว่าพ่อของตัวเองไม่เอะใจเลยเธอ ว่าทำไม

หน้าตาของภรรยาเจ้านาย ถึงคล้ายกับภรรยาตัวเอง แต่ก็ได้คำตอบจากการบอกเล่าของแม่ระหว่างช่วยกันเตรียมโต๊ะอาหารว่าภรรยาของเจ้านายเก่าพอใช้ชีวิตอยู่ต่างจังหวัดที่บ้านของตัวเอง นาน ๆ ที่จะลงมากรุงเทพฯ เพราะส่วนใหญ่จะเป็นเจ้านายของพ่อจะเป็นคนขับรถไปหาในวันหยุด นี่จึงเป็นครั้งแรกของพ่อและกุลที่ได้พบภรรยาของเจ้านายเก่า

“ให้พระเถอะหลาน ดีใจที่ได้เจอกันอีกครั้งนะ กุลนิดา” ชายสูงอายุพูดด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร พร้อมส่งยิ้มให้เด็กสาว กุลสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินอย่างนั้น เจตน์ยังชอบใช้คำพูดกระตุ้นอารมณ์ของคู่สนทนาอยู่เหมือนเดิม ถ้าหากว่าตอนนี้เรายังเป็นเด็กอายุสิบห้าเท่ากัน กุลคงต้องโต้ตอบอะไรสักอย่างกลับไปเป็นแน่

“สวัสดิ์จะ เป็นกุลจริง ๆ ลินะ หลานป้า” เมื่อได้ยินอย่างนั้นก็ทำให้เด็กสาวขมุกอีกครั้ง แม้ว่าจะเป็นประโยคทักทายธรรมดา ๆ และน้ำเสียงไร้ซึ่งการกดดัน หรือประชดประชัน แต่กุลกลับรู้สึกแปลก ๆ เสียอย่างนั้น เด็กสาวรู้ได้ด้วยตัวเอง ว่ากานคงรู้ตั้งแต่ตอนนั้นแล้วว่าตัวเองไม่ใช่แก้วมกลตัวจริง แม้จะไม่ว่าอีกฝ่ายจับผิดได้จากอะไร แต่เมื่อพิจารณาจากคำพูดดี ๆ ก็ดีใจออกมาได้อย่างเดียวว่า เธอถูกจับได้ตั้งแต่เริ่ม

“พี่เคยเจอกุลมาก่อนหรือครับ” ผู้กองนันทพของกุลนิดาเอ่ยถามอดีตเจ้านายของตัวเองด้วยความสงสัย

“อ้อ ไม่ ไม่เคย หรือว่าเคย ไม่ค่อยแน่ใจ ฉันก็แก่แล้ว หลง ๆ ลืม ๆ สงสัยเป็นคนหน้าเหมือน” คำพูดของเจตน์ฟังดูคล้ายการแก้ตัวมากกว่าการปฏิเสธ

“อ้อ ผมก็คิดว่าน่าจะคนหน้าเหมือน เพราะพี่เพิ่งเคยมาบ้านผมครั้งแรก ไปครับ เข้าบ้านกัน มลคงเตรียมอาหารรอแล้ว น้องกุลพาลุง

กับป้าเข้าบ้านลิลูก” เด็กสาวได้ยินอย่างนั้นก็พยักหน้ารับทำตามคำสั่งของพ่ออย่างจำยอม เธอเดินนำแขกสองคนเข้ามาไปในบ้าน

“กาน บอกหลานไปสิ ถ้าไม่พูดตอนนี้ก็อาจจะไม่มีโอกาสแล้วนะ” เจตน์เอ่ยขึ้น

“แก้วมกล...ชื่อจริงของแก้วคือแก้วมกล แก้วก็คือมล มลก็คือแก้ว แก้วพูดมาตลอดว่าไม่ชอบให้คนเรียกว่าแก้ว ไม่ชอบชื่อที่บ้านตั้งให้ เพราะมันทั้งดูบอบบางและแตกสลายง่าย แก้วไม่ชอบที่ตัวเองโดนบังคับตลอดเวลา ก็เลยเป็นเด็กที่หัวแข็งนิดหน่อย เวลาออกไปเล่นข้างนอก หรืออยู่ที่โรงเรียน เขาก็จะชอบให้เพื่อนเรียกว่ามล” กานชีวาพูดขึ้น ขณะที่ทั้งสามคนยังไม่หยุดเดิน

กุลนิดาเหลือบมองไปข้างหลังของแขกสองคน เห็นพ่อกำลังเอี้ยวตัวหยิบของในรถโดยที่ไม่ได้มองมาทางพวกเธอ จึงกล่าสนทนากับเจตน์และกานมากขึ้น สิ่งที่ได้ยินเมื่อครูไม่ได้ทำให้เด็กสาวตกใจมากนัก เพราะเธอรู้อยู่แล้วว่าแก้วคือแม่ของตัวเอง และเป็นคนเดียวที่เหมือนกับเด็กที่หายตัวไปในกระแสน้ำวันนั้น เธอไม่ได้ตั้งใจหาคำตอบว่าทำไมชื่อของแม่ในอดีต กับปัจจุบันจึงไม่เหมือนกัน คิดแค่เพียงว่าแม่อาจเปลี่ยนชื่อเพราะตากับยายที่สุพรรณบุรีให้เปลี่ยน แต่เมื่อได้ฟังข้อเท็จจริงจากกานชีวา ก็ทำให้เธอเข้าใจอะไร ๆ ได้มากขึ้น

“ลุงพจน์เป็นขโมย วันที่แก้วมกลตกน้ำ เขาเห็นลุงพจน์กำลังขโมยของในบ้านหลังนั้น พอจะวิ่งหนีก็พลัดตกลงไปในน้ำ คิดว่าคงกลัวลุงพจน์จะว่ายน้ำตาม ก็เลยพยายามว่ายน้ำออกไปไกล ๆ จนหมดแรง แล้วก็ลอยไปตามน้ำ จนได้ไปอยู่กับครอบครัวใหม่นั้นแหละ” คราวนี้เป็นเจตน์ที่พูดบ้าง กุลเสริมทำเป็นเปิดประตู และถอดรองเท้าเข้า ๆ เพื่อรอฟังสิ่งที่ผู้ใหญ่ทั้งสองจะเล่าต่อจากนี้

“แล้วเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้นเธอ...คะ” กุลนิดาใช้คำพูดเป็นกันเองในครั้งแรก ก่อนนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้ตัวเองอายุน้อยกว่าทั้งคู่มากแค่ไหน

“ฉัน...ลงกับป่า ขอให้พี่พิมพ์ช่วยหาหลักฐานอื่น ๆ แล้วก็ขอความช่วยเหลือจากพ่อของตัวเองที่เป็นปลัด พอมีเส้นสายอยู่บ้าง ถึงจะจับตัวลุงพจน์มารับผิดไม่ได้ แต่การหายตัวไปของแก้วกมลในตอนนั้นก็ไม่มีใครต้องมาเป็นแพะรับบาป...ตอนนี้ทุกคนก็รู้แล้วว่า แก้วกมลมีชีวิตที่ดีแล้ว” เจตน์เองก็พลอยใช้สรรพนามเป็นกันเองอย่างที่เคยคุยกับเด็กสาวแต่ก็ไหวตัวทัน และอธิบายเรื่องราวต่อจากนั้นอย่างคล่องแคล่ว การได้ข้ามเวลามาในปี ๒๕๖๘ ของเจตน์ คงเป็นเหตุการณ์ที่เขาารู้สึกว่าอยากขอบคุณอะไรก็ตามที่ทำให้เกิดเรื่องนี้ขึ้น เพราะจากเด็กหนุ่มไม่เข้าสังคม พุตน้อย และไม่มีควมฝัน กลายเป็นคนที่มีจุดยืนหนักแน่น รักความถูกต้อง และคลั่งคลายคดีนี้ให้ถูกต้องได้ ไม่มีใครต้องเป็นแพะรับบาปในสิ่งที่ตัวเองไม่ได้ทำ ถึงแม้คนผิดจริง ๆ ในเรื่องนี้เพียงคนเดียวอย่างพจน์จะหายตัวไป และตามจับกลับมารับโทษไม่ได้ แต่เจตน์ก็ช่วยให้กัน และพิมพ์หลุดพ้นข้อกล่าวหาได้

ส่วนหนึ่งที่เจตน์สามารถเรียบเรียงเรื่องราวทุกอย่างได้อย่างสมบูรณ์แบบ นั้นคงเป็นเพราะการเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างวัดกับบ้านไม้สองชั้นสีขาวกลางซอยหลังนี้ด้วย การพูดคุยกับมัลทำให้เขารู้ว่ามีเบาะแสสำคัญที่ช่วยยืนยันตัวตนได้อีกหนึ่งอย่าง นั่นคือจ๊อจ๊อขรย่อ “จว” เจตน์ค่อนข้างมั่นใจว่านั่นคือนามสกุลจิรวงศ์

หลังจากกลับไปปี ๒๕๑๘ ได้ เขาก็พบกับกุลนิดาที่หลงยุคก่อนพยายามแลกเปลี่ยนข้อมูล หลังจากแยกย้ายกัน เจตน์ก็ได้พบกับกานชิวา ตอนนั้นเองที่เจตน์วัยสิบห้าปีรู้สึกว่ามีใจในตัวเธอว่าการต่อจิ๊กซอว์หนึ่งพันชิ้นได้สำเร็จ เขาเรียบเรียงเนื้อเรื่องส่วนที่ขาดหายไปได้

อย่างสมบูรณ์ แต่เพื่อสนับสนุนความคิดของตัวเอง หลังจากวันนั้น เจตน์ก็ไล่ถามข้อมูลจากคนนั้นคนนี้ หนักที่สุดก็คงเป็นการเข้าขีให้พ่อช่วยหาข้อมูล หรือสอบถามจากคนรู้จักให้ ส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องของครอบครัวจิรวงศ์ นอกจากนั้นก็ยิ่งขอให้พ่อช่วยเรื่องคดีของพจน์อีกด้วย

“หนูไม่อยากให้แม่จำเรื่องราววันนั้นได้ เพราะการที่คนเราลืมอะไรไป แปลว่ามันเป็นความทรงจำที่ไม่ดี หนูคิดว่ามันคงจะดีกว่าถ้าเราไม่พูดถึงเรื่องราววันนั้น เพราะหนูไม่อยากให้แม่รู้สึกกลัว พ่อเคยเล่าให้ฟังว่าแม่ชอบนอนฝันร้าย ฝันว่าเห็นคนขนอะไรก็ไม่รู้ แต่ไม่เห็นหน้า แล้วตัวเองก็จมน้ำ ทุกวันนี่ก็ยังฝันอยู่ เราเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับแค่สามคนนะคะ หนูขอร้อง” เด็กสาวพูดขอร้องผู้ใหญ่สองคนเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่ทุกคนจะเดินเข้าไปในบ้าน เพราะพ่อของเธอกำลังเดินเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ บทสนทนาทุกอย่างจึงจบลงเท่านี้

“น้องจะจำฉันได้ไหมเจตน์” กานชิวากระซิบถามคนข้างกายของเธอด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล การได้กลับมาเจอน้องสาวในรอบหลายสิบปีจะเป็นอย่างไร แก้วกมลจะยอมรับเธอไหม เกิดคำถามมากมายในใจของเธอ แม้จะอายุป็นี่แล้ว แต่ความกลัวก็เกิดขึ้นในจิตใจของมนุษย์ทุกเพศทุกวัยอยู่ดี

“แก้วกมลจำได้ทุกอย่าง ยกเว้นแต่เรื่องของตัวเองตกน้ำ ฉันไม่มีพี่น้อง แต่เชื่อฉันเถอะว่า คนเป็นพี่น้องกันตึงถึงใจไม่ขาด ทำใจสบาย ๆ เถอะ วันนี้จะต้องเป็นวันที่ดีของพวกเราทุกคน เริ่มต้นใหม่กันนะ” เจตน์เลื่อนมือลงไปประสานกับมือของภรรยาตัวเองเอาไว้แน่นอย่างให้กำลังใจ เขากลับมาที่บ้านไม้สองชั้นหลังสีขาวอีกครั้ง ในวัยอันควรของตัวเองพร้อมกับกานชิวาที่อยากเปิดอกคุยทุกอย่างกับน้องสาวของตัวเอง

“ผมกลับมาแล้วคุณ” นนท์เอ่ยทักทายภรรยาของตัวเองที่ยืนรออยู่ในครัว ก่อนปรากฏร่างของคนอีกสามคนที่ยืนอยู่ข้างหลังเขา

สายตาของหญิงเจ้าของบ้านมองไปที่ผู้มาใหม่สามคน หนึ่งคนคือกุลนิดาลูกสาวของเธอ ส่วนอีกสองคนไม่คุ้นตา ผู้ชายผิวขาวซีด ไร้ผมทางเต่า มองดูก็รู้สึกคุ้นเคย เขาทำให้มลินึกถึงเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่เคยมาอยู่เป็นเพื่อนพูดคุยกับเธอระหว่างที่ตามหาตัวกุลนิดา แต่ภายในระยะเวลาไม่นาน จะโตขึ้นมากขนาดนี้เลยหรือ สุดท้ายเธอก็หันไปมองผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนอยู่ถัดไป ชุดกระโปรงสีชมพูลายดอกไม้ทำให้ความทรงจำเก่า ๆ ย้อนกลับมา แก้วกมลนึกถึงใครบางคนที่คุณรักมากขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ

“พี่กาน...”

เรื่องราวของเด็กสาวคนหนึ่งที่ถูกเลี้ยงดูมาอย่างเข้มงวด เธอมักถูกจำกัดอิสระ จนไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างที่ตัวเองต้องการ กลายเป็นเด็กหัวแข็ง ดื้อรั้น และต่อต้าน เด็กคนนี้มีพี่สาวที่เป็นเหมือนพื้นที่ปลอดภัยเดียวของตัวเอง เธอมักเล่าทุกอย่างให้พี่สาวของตัวเองฟัง สองพี่น้องรักใคร่สนิทกันดี มีเพียงอย่างเดียวที่อาจทำให้เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจกัน นั่นคือพี่สาวไม่ค่อยชอบออกไปเล่นข้างนอกกับเธอ

วันหนึ่งเธอพบเห็นเหตุการณ์ไม่ชอบมาพากล ระหว่างที่กำลังตกที่นั่งลำบาก เธอพยายามจะวิ่งหนี แต่ก็พลัดตกลงไปในคลอง เด็กสาวจึงว่ายน้ำออกไปด้วยแรงทั้งหมดที่มี ว่ายน้ำให้ไกลที่สุด เพราะกลัวถูกคนร้ายเห็นหน้า แต่ยิ่งว่ายน้ำยิ่งหมดแรง รู้ตัวอีกทีก็ไม่มีที่ให้เธอขึ้นฝั่งเสียแล้ว

เด็กสาวคนนั้นตื่นขึ้นมาในบ้านหลังใหม่ บ้านหลังนี้ให้ชีวิต ให้อิสระ

ตามใจ และทำให้เธอได้มีชีวิตอย่างที่ตัวเองอยากมีมาตลอด ที่นี้...ความกลัวบางอย่างไม่สามารถตามเธอมาได้ เธอทิ้งชีวิตเก่าและเริ่มต้นใหม่ มีครอบครัว มีเพื่อน มีคนรัก และมีลูกสาว

“แก้วกมล” ไม่ได้หายไปไหน เศษเสี้ยวของแก้วกมลยังอยู่ในตัวของเด็กสาวที่เติบโตมาเป็นหญิงสาวจนเป็นแม่คน

“แก้ว” อาจหายไป แต่ก็ได้ “มล” ตัวตนที่เธออยากมีตั้งแต่แรกมาแทน

จบบริบูรณ์

ขอขอบคุณ

ตลอดระยะเวลา ตั้งแต่กระบวนการเริ่มหาข้อมูล คิดโครงเรื่อง
ลงมือเขียน จนกลายเป็นวรรณกรรมสืบสวนสอบสวนเรื่อง ๑๒ นาฬิกา
๑ วัน ๑ เดือน ได้รับคำแนะนำ และกำลังใจจากหลายคน

ขอขอบคุณคณาจารย์ทุกท่านที่คอยชี้แนะ และให้คำปรึกษา

ขอบคุณครอบครัวที่ให้การสนับสนุนทุกด้าน ทั้งกำลังใจ และ
ทุนทรัพย์

ขอบคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ที่เสียสละเวลาเป็นกลุ่มทดลองอ่าน
๑๒ นาฬิกา ๑ วัน ๑ เดือน กล่าวได้ว่าวรรณกรรมเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ได้
เพราะทุกคน

ขอให้วรรณกรรมสืบสวนสอบสวนเล่มนี้เป็นประโยชน์ของทุกคน...

เพทยา โทนจา

๑๒ นาฬิกา
๑ วัน
๑ เดือน

เกี่ยวกับผู้เขียน

บุศราคม พรหมดี (บุศ) นามปากกาเพทายโกนจา

เกิดวันที่ ๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

เกิดที่จังหวัดนนทบุรี แต่เติบโตที่จังหวัดน่าน

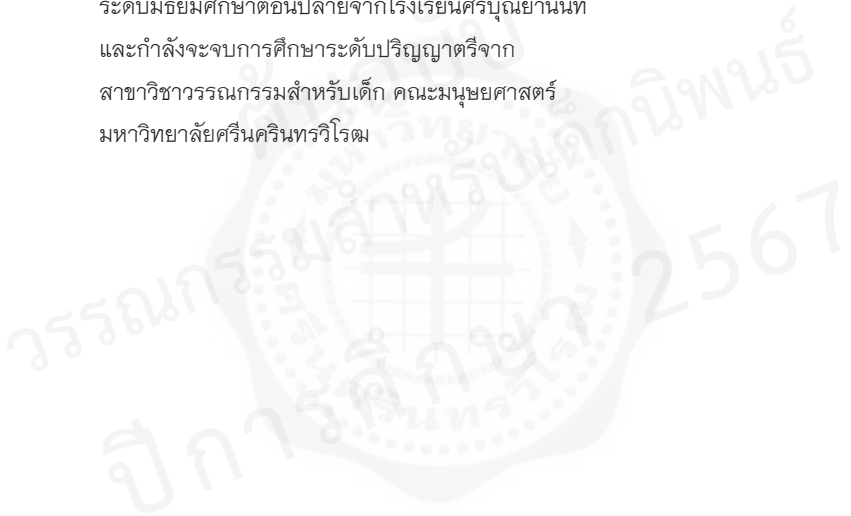
จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนสตรีศรีน่าน

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนศรีบุญยานนท์

และกำลังจะจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจาก

สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ยามเข้มสั้นและเข้มยาวบนหน้าปัดนาฬิกา

บรรจบกันที่เลข ๑๒

ลูกตุ้มนาฬิกาแกว่งไปมา

ส่งเสียงเตือนบอกเวลาเที่ยงคืน

ทุกสรรพสิ่งเจียบงัน หยดน้ำ ไร่ชีวิตชีวา

ความหนาวเหน็บแห่งรัตติกาลกลืนกิน

๑๒ นาฬิกา
๑ วัน ๑ เดือน

